

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 90

Ple del Parlament

Sessió 50, segona i darrera reunió, dijous 5 de març de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre els pressupostos per al 2020 300-00243/12	3
Interpel·lació al Govern sobre l'abordatge des del sistema sanitari de les violències sexuals contra els infants 300-00244/12	11
Interpel·lació al Govern sobre les actuacions per a introduir la perspectiva de gènere en el sistema sanitari 300-00245/12	18
Interpel·lació al Govern sobre l'ús de l'espai públic 300-00246/12	25
Interpel·lació al Govern sobre les seves interlocucions 300-00247/12	32
Interpel·lació al Govern sobre el model educatiu 300-00248/12	40
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cohesió territorial 302-00194/12	47
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte dels càrtels en l'economia catalana i l'Administració de la Generalitat 302-00195/12	57
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sector agrícola 302-00196/12	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cultura a Catalunya 302-00197/12	79
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres d'interament per a estrangers 302-00199/12	91
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica i els nous projectes d'incineració de residus 302-00198/12	102
Declaració del Parlament de Catalunya de suport als comitès d'empresa de Nissan 401-00029/12	112
Manifestació de condol per la mort de tres ciutadans en un accident al Caucas	113

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 50.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Educació, de Salut i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia, diputats, diputades.

Interpel·lació al Govern sobre els pressupostos per al 2020

300-00243/12

Reprenem la sessió amb l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els pressupostos per al 2020; interpellació presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per exposar-la té la paraula la diputada senyora Alícia Romero. Quan vulgui.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, vicepresident, diputats i diputades. Bé, deuen saber vostès que el passat 27 de febrer, fa molt pocs dies, es va debatre al Congrés dels Diputats l'adequació per al 2020 dels objectius d'estabilitat pressupostària i deute públic del conjunt de les administracions públiques. Fins al moment, fins al moment d'aquell debat, la senda d'estabilitat existent era la que havia aprovat l'any 2017 el Govern de Mariano Rajoy, amb el ministre Montero al capdavant. A més a més, una senda d'estabilitat que va ser molt criticada des de que es va aprovar, en el seu moment, tant per organismes internacionals com per organismes nacionals, l'Airef o el Banc d'Espanya, no? I va ser al juliol del 2018, amb la moció de censura i l'arribada de Pedro Sánchez al Govern, que es va posar sobre la taula l'aprovació de l'adaptació d'aquesta senda d'estabilitat, però no es va poder aprovar, perquè ni Ciutadans ni PP van permetre que es pogués aprovar aquesta nova senda, que havia de permetre més recursos per a les administracions públiques, en concret també per a les comunitats autònomes. I, per tant, vam seguir amb aquell marc.

Tot i així, s'ha de ser resilient quan es creu en una causa, i el Govern entrat ara fa molt pocs mesos, doncs, va retornar al Congrés dels Diputats aquesta votació, aquest debat per adaptar els objectius d'estabilitat a una nova realitat econòmica, social, i també política, que hi havia i que hi ha en el mateix Congrés dels Diputats.

Cal recordar que aquesta proposta d'aquests objectius de dèficit va venir avalada pel Consell de Política Fiscal i Financera. El vicepresident sempre diu que allà mana el ministeri i que per això, doncs, en molts casos, no hi assisteix. A nosaltres ens agradaria que, malgrat que qui té més pes en aquell consell..., doncs, els catalans tinguéssim una representació i tinguéssim la representació més alta i més important d'aquest Govern, que és el vicepresident Aragonès. Ens agradaria que hi anés, que pogués donar la seva opinió, que pogués contrastar amb altres consellers, *consejeros* econòmics, doncs, el que allà es debat. Però, bé, no vam tenir aquesta sort: en el passat Consell de Política Fiscal i Financera no hi va ser.

Malgrat tot, es va avalar aquesta flexibilitat dels objectius de dèficit, entre altres coses, molt demandada per aquest Govern de la Generalitat. Hem escoltat moltes vegades el vicepresident i altres membres del Govern demanar que es flexibilitzés, perquè això volia dir més recursos per a Catalunya, i, per tant, fins i tot nosaltres sempre els hem dit que els ajudaríem en aquesta voluntat, no?, i en aquesta actuació. Doncs bé, es va avalar per part del Consell de Política Fiscal i Financera, també per la Co-

missió Nacional d'Administració Local, i per tant, doncs, es va portar al Congrés amb aquestes aprovacions prèvies.

La flexibilització suposa passar del 0 per cent que tenia marcat el Govern de Rajoy al 0,2. Això, home, podem pensar que és poc o que és molt, però és veritat que és una millora substancial, una millora que havíem demanat moltes vegades. Creiem que està bé que a vegades també reconeguem les coses.

Aquest 0,2 per cent del PIB per a les comunitats autònomes, aquest augment significa uns 470 milions d'euros per a Catalunya. Evidentment, està limitat per la regla de despesa, i si la utilitzem, si fem aquest càlcul, ens quedem amb 270 milions d'euros. Aquesta és la xifra final.

Ara bé, aquests dies hem escoltat i ahir, doncs, vam tenir l'ocasió d'escoltar el vicepresident Aragonès, a una pregunta que li feia el diputat Cid, i parlaven de 72 milions d'euros. A nosaltres ens agradaria saber, vicepresident, d'on surten aquestes xifres. Perquè, quan analitzem i utilitzem el càlcul d'aquesta regla de despesa, ens en surten 270.

Un podria pensar que és que vostès ja s'han gastat part d'aquests recursos el 2019 –no s'enfadi–, potser és que ja se'ls han gastat, hi ha una certa desviació de què vostès tenen previsió, que jo no la tinc, perquè si jo me'n vaig a l'executat que hi ha a la web del Parlament –que vostè sap que jo soc molt aplicada– resulta que seguim amb les dades del novembre del 2019, i, per tant, les dades que tinc són aquestes. Si vostè en té unes altres, doncs probablement ens les pugui explicar. Perquè, si no, no entenc dels 270 als 72; si no és perquè hi ha una desviació en la previsió del 2019, que vostès volen retenir per no gastar més i generar més dèficit, no ho entenem. I en tot cas li vull preguntar, vicepresident, que si ja se'ls han gastat el 2019, perquè hi ha una desviació..., si hi ha una desviació, és perquè han gastat més, i per tant ens agradaria saber en què se'ls han gastat, perquè això condiciona clarament que avui puguem estar debatent d'aquests 270 i no dels 72, o dels 72 i no dels 270 que diem nosaltres i de què també ens informa el Ministeri. Vull que ens ho expliqui, eh?, que ens ho expliqui clarament, que a vegades ens costa una mica aclarir-nos.

Escolti'm, 470 milions d'euros és el que suposa per a Catalunya la flexibilització de l'objectiu de dèficit. També m'agradaria dir als meus benvolguts companys dels comuns que diguin 470, que és el que suposa del 0 al 0,2. Després, la regla de despesa, amb la que, en fi, tots estarem d'acord, perquè vostè també vol complir-la, any rere any, amb aquesta Llei d'estabilitat pressupostària que es va aprovar el 2012, el que diu és que, evidentment, ens hem de condicionar i són 270. El que vull saber i volem saber des del meu grup parlamentari és per què vostè diu 72 i ha acordat 72: si són aquests 200, ens els hem gastat el 2019, hi ha una desviació, en què ens els hem gastat..., perquè això ens està condicionant no poder avui decidir sobre aquests 270.

En tot cas, crec que estaria bé a vegades que reconeguéssim amb una certa honestat les coses. És a dir, vostès han demanat moltes vegades aquesta flexibilització i un govern del PSOE i Podemos, doncs, ha acordat fer-ho així per millorar les condicions de les comunitats autònomes, i per tant de tant en tant no estaria malament que ho puguem reconèixer. Perquè ahir, escoltant-lo, vicepresident, vostè parlava només del 72 i, bé, i després, evidentment, feia altres crítiques, no? En fi, a això també és veritat que hi estem acostumats.

També els haig de dir, a vostè, que representa, evidentment, el Grup d'Esquerra Republicana, que es van abstenir en aquella votació en el Congrés, i els ho agraïm... Creiem que, evidentment, tots tenim dret a la queixa, només faltaria; però quan un té la possibilitat de posar solucions per millorar la situació, doncs està bé fer ús d'aquest vot i d'aquesta situació. I ho va fer Esquerra Republicana abstenint-se. No ho va fer Junts per Catalunya, no? Després escoltem sempre el senyor Munell –que, vull dir, com que el veig aquí...–, a les comissions d'Economia, que bàsicament el que fa, més enllà de defensar el pressupost que vostès ens han presentat, és criticar el Govern de l'Estat pel deute, el dèficit fiscal i tot plegat. Que està bé, però aleshores, quan tenim oportunitat, diputat Munell, de millorar aquestes condicions per a

Catalunya, no estaria malament que vostès, com a mínim, s'haguessin abtingut. I així d'aquest 0 al 0,2, que significa 470 milions, doncs, s'hi haguessin pogut incorporar. Sort que va haver-hi altres grups que es van abstenir o hi van votar a favor, perquè, si no, per vostès, doncs, seguiríem en una situació pitjor. Perquè en el fons així ens permet seguir queixant-nos, eh?, que és una cosa que passa molt, ens passa molt als catalans: ens agrada queixar-nos i, quan ens donen l'oportunitat de millorar les coses, no ho fem.

I ho dic pel 2019. El 2019, el Govern de l'Estat va presentar uns pressupostos; en aquests pressupostos hi havia incorporat aquest IVA del que vostès es queixen, que ara no hi és i que no ens han retornat, però estava inclòs l'IVA; hi havia el deute de Mossos; hi havia la disposició addicional tercera, més de 2.000 milions d'euros per inversions, i Esquerra Republicana i Junts per Catalunya van presentar esmena a la totalitat. Ho torno a repetir: vostès es queixen molt, però quan tenen l'oportunitat de millorar la situació pel bé dels ciutadans de Catalunya s'abstenen. És a dir, no..., saps? (*Veus de fons.*) Sí, home..., els primers en presentar l'esmena a la totalitat van ser vostès, el Grup Parlamentari al Congrés, Esquerra Republicana; i després Junts per Catalunya, no fos cas, eh?, que hi haguessin molts dies de diferència. Els dos. Després la podien haver retirat. No ho van fer.

Per tant, uns pressupostos que eren millors per a Catalunya, que sí que incorporaven els diners de l'IVA, l'addicional tercera, deute per Mossos, més inversions..., vostès hi van presentar esmena a la totalitat. Ara pot sortir aquí, i ho farà..., i, escolti, està vostè en el seu dret, ja ho sap –a més, m'agrada molt escoltar-lo, vicepresident–, però, clar, queixar-se d'això, quan el 2019 hi havia una proposta sobre la taula que vostès van rebutjar... També m'agradaria que d'una manera clara i honesta expliqués aquí per què la van rebutjar –per què la van rebutjar. Perquè era bona per a Catalunya i ara hauríem resolt alguns problemes, tindríem resolt alguns problemes.

Per tant, jo crec que també seria bo que avui això ens ho expliqués. No ens ho pot explicar Junts per Catalunya, perquè a més, en tot cas, vostè donarà l'opinió del Govern, però sí que crec que va ser una oportunitat perduda: avui tindríem uns pressupostos del 2019 aprovats que ens haguessin comportat més recursos i estaríem..., esperem que no fem els mateixos errors el 2020 i els puguem aprovar.

Per tant, vicepresident, jo crec que he fet preguntes molt clares. Ens agradaria conèixer la seva resposta per poder acabar de debatre amb vostè en aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la interpellació, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc vull constatar dues coses. Això no és el Congrés de Diputats, és el Parlament de Catalunya; per tant, les posicions que tinguin els grups parlamentaris al Congrés de Diputats, tindrem, tenim l'oportunitat..., perquè em sembla que el PSC, tot i no tenir grup parlamentari propi, té diputats al Congrés de Diputats, i per tant allà ja tindran l'oportunitat de discutir-se amb els diputats d'Esquerra Republicana o de Junts per Catalunya, de la CUP..., amb qui vostè consideri que s'ha de discutir. Per tant, no estem a la Carrera de San Jerónimo, estem al Parc de la Ciutadella. I nosaltres no subordinarem l'activitat d'aquest Parlament a la del Congrés de Diputats.

Segona constatació: no som a l'any 2019, som a l'any 2020; tenim uns pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2020. Fa una setmana, quan discutíem els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2020, vostè només parlava del

2019; ara, quan vostè porta aquí els pressupostos generals de l'Estat del 2020, torna a parlar del 2019. Ha passat un any. Per tant, com que estem al 2020 i no al 2019, parlarem del 2020.

Certament, ahir el Senat va aprovar uns nous objectius d'estabilitat pressupostària. Prèviament ho havia fet el Congrés. Ho va fer, doncs, amb el vot a favor d'alguns partits i l'abstenció d'altres. On estàvem fins al moment i què és el que ha canviat?

Fins al moment, els objectius d'estabilitat deien que el conjunt de l'Estat espanyol podia fer un 0,5 per cent del PIB en dèficit de les administracions públiques, que se'l reservava tot l'Administració central de l'Estat; zero per a les comunitats autònomes, zero per als ajuntaments. Hi han uns nous objectius d'estabilitat pressupostària que fan que les comunitats autònomes, i per tant la Generalitat de Catalunya –que de moment som una comunitat autònoma, tot i que volem ser molt més–, passem del 0 al 0,2 i l'Administració central de l'Estat passa del 0,5 a l'1,6.

Per tant, aquí veiem que en el repartiment, que decideix unilateralment el Ministeri d'Hisenda..., diu: «Al Consell de Política Fiscal i Financera, home, el Ministeri d'Hisenda té més pes del que vostè voldria.» No!, és que el té tot, perquè té la majoria absoluta *per Reglament*. És a dir, si fins i tot..., imaginem el cas que el ministre d'Hisenda del seu partit no governés a cap comunitat autònoma de l'Estat espanyol –a cap– i que tots votessin en contra del seu posicionament: només aixecant el dit s'aprova el que ell vol en el Consell de Política Fiscal i Financera. És una unilateralitat del Ministeri d'Hisenda consagrada en el Reglament del Consell de Política Fiscal i Financera.

Per tant, és millor el 0,2 que res? És millor. És millor, certament. Per això, doncs, algunes forces polítiques es van abstenir. És millor. És suficient? No és suficient, no ho és en cap cas. Veig que a vostè el Ministeri d'Hisenda la informa abans que al Govern de la Generalitat, i ho celebro, sobre els càlculs que ells fan, perquè ho ha dit aquí: «El Ministeri ens diu que...» Doncs ho celebro, diguem-ne; ja..., esperem que ens informin també a nosaltres. En tot cas, el que nosaltres reclamem és que al que no s'hi val és a flexibilitzar el dèficit i després mantenir una regla de la despesa, de les més dures d'Europa, que dificulta poder aprofitar tot aquest marge. Perquè això és fer trampes.

Perquè, quan es fan trampes, qui té marge?, qui es pot saltar any rere any la regla de la despesa, i com que són *la administración superior* no hi ha ningú que els vigili? L'Administració central de l'Estat, que cada any s'ha saltat els objectius d'estabilitat pressupostària. I, com que ells presenten davant de la Comissió Europea els resultats del conjunt, el superàvit dels ajuntaments està compensant l'excés de dèficit del Govern espanyol. Per tant, quan els ajuntaments tenen una regla de despesa i s'estan acabant..., es veuen obligats a fer superàvit perquè no els deixen gastar més d'un determinat tant per cent d'increment, aquest superàvit serveix per compensar l'excés de dèficit de l'Administració de l'Estat. Com que el que es presenta davant de la Comissió Europea no és el resultat dels ajuntaments, de comunitats autònomes o de l'Administració central, sinó de l'agregat, del global, ells presenten el global i diuen: «*Hemos cumplido*. –Sí, sí; però tu no.» És a dir, Espanya ha anat assolint els objectius d'estabilitat pressupostària sobre les costelles dels ajuntaments, en primer moment, i després, de comunitats autònomes. Per tant, és una dinàmica absolutament perversa.

Diu vostè que vostè ha fet un càlcul –em sembla molt bé– de la regla de la despesa, diu: «Vostès com ho calculen?» Doncs, miri, jo li explicaré com ho calculem. La regla de la despesa –ho recordem, perquè la gent que ens està escoltant, i els diputats i diputades també, tots refresquem la memòria– diu que només es pot créixer un determinat tant per cent de despesa respecte a l'any anterior, a igualtat d'estructura legal d'ingressos. És a dir, si no és que modifiques impostos a l'alça, amb els mateixos impostos només pots créixer un tant per cent. La idea que hi ha al fons és: si tens un pic d'activitat econòmica puntual, que et genera, doncs, una entrada extraordinària d'ingressos, home, no generis despesa corrent, que potser quan no tinguis

aquesta activitat econòmica l'hauràs de seguir pagant. Per tant, intentar mantenir una certa estabilitat. Aquesta és la idea de la regla de la despesa.

Llavors això el Partit Popular va decidir aplicar-ho, diguem-ne, *con saña*, és a dir, aprofitar per recentralitzar, eh?, i per collar els ajuntaments i les comunitats autònomes.

Per tant, a on hem d'anar? A agafar la despesa de l'any anterior. Despesa prevista l'any 2019 –prevista i, per tant, la que nosaltres tenim prevista–, 27.391 milions d'euros. Ho torno a repetir, perquè jo no puc fer dues coses a la vegada, diguem-ne, degut a la meua condició, però..., suposo que la diputada sí, però per si de cas ho repeteixo: despesa prevista l'any 2019, 27.391 milions d'euros. Prevista; no pressupostada: prevista.

Què s'ha de restar d'aquí per calcular la regla de la despesa? Interessos –820–, la despesa derivada d'ingressos finalistes –1.254–, les transferències als ens locals –154. Total, 25.162 milions d'euros de base, a la qual hem d'aplicar aquest 2,9 per cent de creixement màxim que ens permeten, que fa un total de 25.892 milions d'euros.

Aquí hi hem de sumar els interessos –787–, la previsió d'ingressos finalistes –1.106–, les transferències locals –154–, els canvis normatius que farem amb la llei de mesures, que ens permeten pujar, doncs, aquesta despesa –225–: 28.164. I, per tant, doncs aquest és el marge, aquests 28.164 és el màxim que podem fer.

A partir d'aquí, quan hi apliquem els nous objectius de dèficit, doncs, ens resta, ens queden 72 milions d'euros de marge. Vostè diu que n'hi han més. Doncs, vaja, deu ser que el Partit Socialista té més informació que tot el Departament d'Economia, la Intervenció General de la Generalitat, la Direcció General de Pressupostos... Potser sí, diguem-ne... En tot cas, aquest és el marge.

Si es flexibiliza la regla de la despesa, s'ha d'aprofitar la resta, evidentment, i nosaltres serem els primers en defensar-ho. Però per aprofitar la resta vostè s'ha saltat un pas imprescindible, que és que s'haurà d'aprovar un pressupost de la Generalitat. I què ens trobarem aquí? Que el Partit Socialista no voldrà aprovar aquest pressupost de la Generalitat. I no ho voldrà fer per electoralisme polític. (*Veus de fons.*) Perquè, si no és per electoralisme polític, com s'explica que presentin una esmena a la totalitat a la llei de mesures que incorpora *totes* les mesures fiscals que vostès han estat reclamant en aquest Parlament en els últims cinc anys? Que incorpora la millora de l'impost de successions i donacions, l'IRPF, les mesures de fiscalitat ambiental; ajustem també, per exemple, l'impost sobre begudes ensucrades o l'impost a establiments turístics. Totes aquestes mesures –totes– vostè les ha demanat en aquest faristol. Ho posem en una llei, la portem aquí... Vostès podien estar en contra del pressupost, de com distribuïm la despesa. Hi podien estar en contra, de dir: «Miri, no hi estem d'acord, i per això presentem esmena a la totalitat.» Però de les mesures d'ingressos? Si vostès els han estat demanant! Però no, hi voten en contra. Hi voten en contra i presenten una esmena a la totalitat, al costat del Partit Popular i de Ciutadans, que fan una càrrega contra la fiscalitat, cosa que ens podria produir un dubte molt gran sobre quina és la ubicació ideològica del PSC en matèria de fiscalitat en l'eix dreta-esquerra. Però jo crec que no va per aquí, jo crec que va fonamentalment perquè vostès tenen molt clar que no volen donar victòries a l'independentisme ni volen donar victòries a aquest Govern.

Però s'equivoquen. Perquè la necessitat d'aprovar aquests pressupostos i la victòria d'aprovar aquests pressupostos no serà la victòria d'aquest Govern. Ni pel pacte que s'ha fet, ni pels continguts. Serà una victòria per al país. I vostès al país no li haurien de restar cap –cap, cap– victòria. Nosaltres l'hi donarem totes.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per fer la rèplica és el torn de nou de la diputada. Quan vulgui.

Alicia Romero Llano

Gràcies, president. Vicepresident, jo –i em sembla que vostè ho sap– intento ser rigorosa, eh?, i intento trucar i utilitzar aquelles eines que tinc per sortir aquí i intentar ser honesta i dir veritats. Bé, aquesta és una.

Vostè em diu que no parli del 2019. Home, que m'ho diguin els independentistes, que no mirem endarrere, que es passen el dia celebrant coses que van passar fa tres i quatre anys... Home, escolti'm, només faltaria que no li pogués parlar del 2019! Perquè el que va passar el 2019, que és que vostès varen presentar una esmena als pressupostos generals de l'Estat, repercuteix en el que avui tenim, que serien menys recursos per a Catalunya: en inversions, en deute per als Mossos, en l'IVA, etcètera. I, com que vostè no fa més que queixar-se de que ara l'Estat no els posa els diners de l'IVA, jo li dic: «Miri, és que el 2019 hi eren, i vostè hi va votar en contra.» Llavors, o ens queixem –i ens queixem sempre– o, si no, escolti'm, quan poden posar les solucions, votin-les. És que vostès només es volen queixar; és lo que li deia al senyor Munell. Ho puc entendre de Junts per Catalunya, però de vostès...

Bé, miri, escolti, és igual. Jo el que sí que veig, que en aquest 2020 vostès segueixen fent una cosa que a nosaltres no ens agrada i no podem compartir, que és que renunciïn unilateralment a defensar els catalans; per exemple, al Consell de Política Fiscal i Financera o en el debat sobre el nou sistema de finançament autonòmic, que tant necessitem. Bé, doncs, escolti'm, a això hi podríem posar remei.

Escolti, la Llei d'estabilitat pressupostària..., podem estar d'acord amb algunes reflexions que vostè fa, però com vostè diu que aquí evidentment no pertoca, perquè aquí no tenim competències, les té l'Estat, doncs que el seu grup parlamentari..., o vostè li pot dir al seu grup parlamentari que proposi modificacions allà.

Miri, vostè deia ara que l'Estat sempre es reserva més. Bé, l'Estat ha passat en uns anys de l'1,32 per cent del dèficit al 0,5, perquè vostè diu 1,1..., ai, vostè deia 1,6. Sí, però hi ha un 1,1 que és seguretat social. També val a dir-ho, perquè la seguretat social també té a veure aquí amb el que reben els catalans. I la seguretat social també està reduint el dèficit, i llavors, sí, és 1,1, seguretat social, i 0,5, l'Estat. També crec que val la pena dir-ho. I, en canvi, la reducció a les comunitats autònomes és només un 1 per cent.

Miri, els pressupostos de la Generalitat. Escolti'm, nosaltres..., o vostès, més aviat, no han volgut seure amb el PSC. Suposo que és perquè els fa una certa por que si seuen amb nosaltres els diguin els altres independentistes que, clar, estan amb els del 155, i «pitos i flautes», i no sé què. És això, vicepresident, perquè nosaltres vam fer una primera reunió a principis de setembre y *nunca más se supo*, mai més ens han trucat.

Aleshores, nosaltres, que som gent seriosa, i ho sap, què estem fent ara?, o què hem fet?, perquè ja es van presentar les esmenes aquests darrers dies. Doncs treballar les esmenes i intentar millorar un pressupost que ens sembla insatisfactori des del punt de vista social. I pel que fa també al desenvolupament econòmic. No creiem que sigui un pressupost que genera llocs nous de treball, que genera riquesa; ja no hi ha recursos per a indústria, no hi ha prou recursos per al sector de l'automoció. Evidentment, és insatisfactori absolutament pel que fa a l'educació, a la segregació escolar, a la pobresa infantil. És a dir, hi han tantes coses que no ens agraden que la nostra esmena a la totalitat va ser totalment argumentada. I crec que aquí ho vam expressar molt clarament.

A partir d'ara, hem fet unes esmenes, i les hem presentat, i ho veurem. Ara, doncs, evidentment, toca treballar les esmenes i veure, doncs, què podem recolzar. També li haig de dir: Esquerra Republicana i Junts per Catalunya han presentat moltes esmenes, eh? Que és que no els agrada prou, el seu pressupost? Perquè han pre-

sentat bastantes esmenes a pressupostos i bastantes esmenes a mesures. I després una cosa bastant curiosa: han presentat esmenes per separat també. És a dir, suposo que en alguna no s'han posat d'acord, eh?, i, bé, uns o altres buscaran suports. Home, també, no els deu agradar prou el seu pressupost. No passa res.

I hi ha una cosa que..., no li vull dir «no li tolero», perquè és molt lleig i sap vostè que jo hi tinc bona relació i intento ser cordial sempre; però amb la llei de mesures déu-n'hi-do, eh? Vostès..., em sembla bé que la llei de mesures la utilitzem per modificar puntualment impostos, i hi han modificacions que nosaltres compartim, i ho hem dit en aquest faristol, i probablement després, doncs, puguem fer vots favorables a això. El que no ens sembla correcte a la llei de mesures és crear impostos nous sense el debat pertinent, és modificar lleis gairebé en la seva totalitat... Creiem que s'està utilitzant la llei de mesures per a coses que no ho són, per evitar el debat. I això no és correcte, no ens sembla bé. Ara, algunes modificacions puntuals que es fan i que nosaltres hem demanat sempre, doncs, aquestes les hem aplaudit, abans, avui, i ho farem demà. Ara bé, ens sembla que tota la seva proposta, tant de pressupostos com de mesures, no és en la seva globalitat correcta. I no l'hi dic jo: també l'hi ha dit el diputat Cid o els nostres benivolguts companys dels comuns, li han dit que no és el pressupost que els agrada, que han acordat unes quantes coses que segons ells en milloren alguns aspectes, però que tampoc és un pressupost que... De fet, no hi votaran favorablement, s'abstindran. Almenys és lo que han anat fent a les comissions i aquí en el debat a la totalitat.

Per tant, escolti, si qui ha negociat amb vostè el pressupost s'abstindrà, no em pot demanar a mi, amb qui no ho ha negociat, que l'hi voti a favor.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. I finalment, per fer la seva rèplica, és el torn del vicepresident. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. Podríem entrar en un debat aquí de retrets parlamentaris, de tramitacions..., però jo crec que no és el que la ciutadania espera de nosaltres. El que els nostres conciutadans esperen de nosaltres és que posem solucions i que, davant de cada decisió que hem de prendre, valorem si serveix per avançar o no serveix per avançar. I els pressupostos que hem presentat serveixen per avançar. Fins i tot per a aquell que els consideri absolutament insuficients, segur que aquests pressupostos del 2020, segur –segur segur segur– que són molt millor que una nova pròrroga als pressupostos del 2017. És així.

Ja ho sé, que hi han forces polítiques a qui els agradaria estar en el lloc del Govern. Però és que això no ho decideixo jo ni ho decidim els membres del Govern; ho decideix la gent votant. Per tant, després de les eleccions, si els ciutadans els donen la suficient confiança perquè estiguin al govern, doncs, estaran al govern. De moment no ha estat així, i no sé si ho serà.

En tot cas, per tant, jo crec que les discussions que tinguem aquí han de servir per donar ben clar un missatge a la ciutadania i per prendre decisions adequades.

Com deia, respecte als pressupostos de la Generalitat, vostè diu que no li agraden, no li agraden, no li agraden, prefereix quedar-se amb els del 2017. Perquè llavors anirien a aquells pressupostos que tampoc li agradaven i que van votar en contra.

Algunes coses que ha dit..., crec que tots ens hem de mirar què fem en altres llocs on tenim responsabilitats, perquè se'm queixa que a la llei de mesures creem impostos, però aquells pressupostos de l'Estat del 2019, que per vostès són extraordinaris, creaven impostos. Llavors, quan l'Estat crea impostos amb la Llei de pressupostos de l'Estat, com per exemple la taxa Google que es creava i les modificacions de l'IRPF que feia l'Estat amb aquells pressupostos que, segons vostè, eren El Dorado pressu-

postari i que no sé per què no vam acceptar, és bo. Quan ho fem el Govern de Catalunya a través de la llei de mesures, és dolent. El problema és la cosa o el problema és qui les fa? El problema és qui les fa. I, per vostès, el problema del pressupost de la Generalitat de Catalunya no és el contingut, el problema és qui el fa. I vostès no volen donar aire polític..., perquè a més així ho van dir, hi han declaracions del seu partit que ho diuen, que és: «Fins que el Govern de Catalunya no renunciï a la independència de Catalunya, no negociarem el pressupost.» I hi ha declaracions seves. I és el que vam comprovar en aquella reunió i vam dir: «Home, doncs, miri, nosaltres no renunciarem al pressupost. Si aquesta és la torna del pressupost, renunciar a les nostres conviccions i al nostre projecte, doncs no. I ens buscarem una altra manera d'aprovar-los.»

Després, sobre el debat del dèficit, no oblidem que el debat sobre el dèficit és un debat sobre si ens podem endeutar una miqueta més o no. Per tant, és un debat absolutament conjuntural. El que hauríem d'estar debatent aquí en aquest Parlament, al Congrés de Diputats, al Parlament Europeu, és com mantenim la sostenibilitat de l'estat del benestar amb uns canvis econòmics que s'estan produint arreu del món, que estan transformant el sistema de producció, que està transformant les dinàmiques de consum de la ciutadania i que està posant en risc..., aquesta globalització econòmica posa en risc l'estat del benestar si no s'adapta l'estructura fiscal d'aquest estat, de l'estat del benestar, als canvis que s'estan produint a l'economia mundial.

Per això hauríem d'estar parlant aquí, per exemple, de quines són les propostes respecte al pressupost europeu, que s'està debatent i que discuteix el Govern espanyol sense preguntar-nos res. I que quan va a defensar els interessos, per exemple, en el pilar de la PAC, de la política agrària comuna, no ho fa pensant en la realitat del camp català, que també surt al carrer, que també es queixa dels baixos preus, sinó en unes altres realitats; que tots sabem on han anat a parar molt bona part de les ajudes de la PAC a l'Estat, que són els grans latifundis, i no als productors, no a l'agricultor «genuí», com en diuen les mateixes organitzacions agràries.

El que hauríem d'estar discutint aquí és que, en un context on és província discutir-se sobre quines diferències hi ha entre províncies en un impost de successions o de renda, al que hauríem d'anar és a atacar les grans fortunes a nivell internacional. Que la discussió no és entre Barcelona o Madrid, sinó que la discussió és entre Barcelona o Lisboa, o Luxemburg, o Londres. I, per tant, crear una taxa europea sobre els guanys de capital, fer un tram europeu d'IRPF compartit per atacar les grans fortunes, harmonitzar a nivell europeu l'impost de societats. Això és el que permetria parlar d'ingressos tributaris per al conjunt d'administracions, i no discutir sobre el dèficit, que és molt important, però que vol dir més endeutament, més dependència dels mercats financers. Per tant, centrem els debats, que jo crec que és el que és important per la ciutadania (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i, en tot cas, entre el que hi ha, que no és bo, i el que pot ser una mica millor, sempre el que pot ser una mica millor, i això són els pressupostos...

El president

Gràcies...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

...de la Generalitat del 2020.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

...vicepresident.

Interpellació al Govern sobre l'abordatge des del sistema sanitari de les violències sexuals contra els infants

300-00244/12

La següent interpellació és sobre l'abordatge des del sistema sanitari de les violències sexuals contra els infants, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bon dia, diputats, diputades. Consellera, la síndrome d'alienació parental és una teoria pseudocientífica, per dir-ho suau, perquè en realitat el terme seria una *junk science*, o sigui, «ciència escombraria»; és una teoria rebutjada per la comunitat científica internacional, no reconeguda per cap organisme ni institució i que a Espanya s'ha deixat clar que no es pot usar. També es coneix com la «síndrome de la mala mare», aquella mare que suposadament utilitza o manipula les criatures per atacar o rebutjar el pare.

Tot i ser *junk science*, s'ha utilitzat en el nostre sistema durant molts anys, en el nostre sistema català de protecció als infants, i se segueix fent, ara camuflat de «preocupació mòrbida» o «interferències parentals», altres termes que en realitat parteixen de la mateixa base no científica d'interpretar que la mare està utilitzant els fills.

No és una opinió d'aquesta diputada; hi ha molts casos concrets que li podria esmentar en els quals, evidentment, no li posaria noms, però són casos molt reals. Li'n podria explicar molts, però avui en vull explicar només un, que probablement avui han vist a la premsa. La nena –tres anys– va verbalitzar abusos sexuals per part del pare, amb tres anys. M'estalvio els detalls del que va dir, però, evidentment, no eren detalls possibles d'inventar per part d'una nena de tres anys. La van avaluar en una unitat especialitzada dins del sistema sanitari amb finançament públic català. Dues entrevistes de vint minuts. La nena verbalitza en aquestes entrevistes els abusos. L'informe d'aquesta unitat especialitzada no només no dona credibilitat a la paraula d'aquesta nena sinó que acusa la mare de «preocupació mòrbida». Per què? Perquè, davant la incredulitat d'aquelles professionals d'aquella unitat, la mare insisteix que l'abús ha succeït i que es creu les paraules de la seva filla.

L'informe provoca, per començar, que la denúncia penal per abusos s'arxivi, perquè el jutjat es creu aquell informe, tot i que no és pericial, i diu que no hi ha proves. Però, a més, a conseqüència d'aquell informe, tota la resta del sistema acaba fent que la mare sigui obligada a portar els fills, aquella nena i el seu germà més petit, a visites amb el pare. La mare compleix, però en molts casos la nena no vol veure el seu pare, en aquestes visites. I cada cop que no hi van, o perquè la nena està malalta o perquè pateix un atac d'ansietat abans d'anar a la visita amb el pare, el sistema utilitza aquella no aparició com un argument de reforç de que aquesta mare està obsessionada i manipula la nena. A ningú se li acut, en el sistema, que potser és que realment la nena va ser abusada i no vol veure el seu abusador; no, perquè aquell informe d'aquella unitat especialitzada de salut va negar que hi hagués cap abús.

La nena, mentrestant, demana a la jutgessa que porta el tema que l'escolti; la jutgessa l'hi denega. La mare aporta informes d'altres serveis psicològics que han avaluat la nena i que diagnostiquen que pateix estrès posttraumàtic. La jutgessa no els admet, tampoc. La mare acaba recusant aquella magistrada; tampoc s'admet aquesta recusació. I aquella mateixa jutgessa, en un judici sense la mare i sense l'advocada, acaba dictant un canvi en la pàtria potestat i li dona la potestat dels dos nens al pare, suposat abusador. Ahir aquests dos menors van passar a custòdia del seu pare. La nena, a més, no passa directament a custòdia del pare sinó que passarà un temps internada en un centre de menors perquè, entre cometes, la «desprogramin» d'aquesta no voluntat d'estar amb el seu pare. Per tant, ahir es van arrencar dos menors de l'entorn en què s'han criat, una nena que ara té set anys, un nen que en té quatre; els

porten amb un pare amb el qual no han conviscut durant molts d'aquests pocs anys de vida que tenen.

I davant de casos com aquests, consellera, més enllà del que cregui o no cregui que va passar en aquest inici, li faig tres preguntes. Creu que s'ha complert amb l'obligació de protegir per damunt de tot els drets i els interessos dels infants, que ho diu la nostra Llei de protecció a la infància i ho diu l'Estatut de Catalunya? Creu que, sense escoltar-los, s'han protegit els drets d'aquests infants? Considera vostè adequat que un informe d'una unitat especialitzada en abusos sexuals a infants el que faci sigui consideracions sobre la mare, sense ni avaluar-la psicològicament, a la mare, que no els pertoca, però sense ni avaluar-la faci consideracions sobre la mare? I podria vostè posar la mà al foc per la metodologia i criteris que es van usar per fer aquell informe que denega que hi hagués abusos sexuals en aquella menor?

Doncs bé, un cas com aquest l'hi podria repetir en molts més. I sempre és el mateix, amb petites variants, arribant o no a l'extrem de que se li tregui la pàtria potestat a la mare, però sí, en molts casos, havent obligat aquells infants durant anys a haver d'estar compartint custòdia o havent de veure aquell pare, el qual aquells infants asseguren que els va maltractar o els va abusar.

Això, consellera, és masclisme institucional. Ahir, en aquest Parlament, vam aprovar tirar endavant una proposició de llei del nostre grup parlamentari que precisament vol erradicar el masclisme institucional del nostre Govern, de les nostres institucions.

Però, a més, com li deia, és un atac als drets de la infància. Fins ara he parlat en genèric, però això no és anònim. Qui ha estat fent aquests informes és la UFAM, la Unitat Funcional d'Abusos a Menors de Sant Joan de Déu, i durant dècades. L'exdiputada Gemma Lienas ho va denunciar l'any 2017 en aquesta mateixa cambra. El conseller Comín va reconèixer el problema; va assegurar que s'hi posaven des del CatSalut a controlar que això no continués passant i a revisar el que havia passat. Es va fer canvis a la UFAM, bàsicament es va treure la directora –per cert, que continua formant especialistes en aquest tema. Però l'equip que continua funcionant, que jo sàpiga, és el mateix. Em pot assegurar, consellera, que s'ha acabat amb el problema? Em pot assegurar, consellera, que a la UFAM ja no fan informes en aquesta lògica?

Però és que, a més, l'efecte d'aquells centenars d'informes que va fer la UFAM durant dècades aplicant la SAP o els seus derivats continuen vigents. Aquest cas que li he explicat que ahir li van treure els nens a la mare és de fa anys; l'efecte judicial ha estat ara. Per dues vegades en aquesta cambra hem aprovat que s'havien de revisar aquests informes de la UFAM. S'ha fet, consellera? S'ha complert amb el que es va aprovar en una moció que es deia que s'havia de crear un comitè extern de revisió de diagnòstics, almenys en aquells casos en què les mares o els tutors legals demanessin aquesta revisió? Ja li dic jo que no s'ha fet. Hem de reparar aquests danys i evitar-ne més, perquè encara hi ha casos en processos judicials amb informes de la UFAM iniciats, inicials, que han provocat tota aquesta bola de neu.

I li diré més: sap quantes mares potser no han denunciat el cas d'una sospita d'un abús sexual als seus fills perquè, o bé des de serveis socials bàsics, o bé des dels pediatres, els han dit «millor que no vagis a la UFAM perquè tens aquests riscos»? Això segur que no ho sap, nosaltres tampoc, però tinc constància que hi ha hagut casos d'aquest tipus. No sabem quants.

Per tant, la sensació és que estem mantenint un sistema que no serveix, un sistema que no diagnostica abusos en els casos on hi ha evidències, un sistema que, per tant, no protegeix l'infant com caldria, que culpabilitza la mare amb masclisme institucional i que genera desconfiança, i que amb informes inicials d'aquell tipus, sorgits des d'unitats de salut, acaba generant una bola de neu en tota la resta del sistema, un sistema en què no es creu la criatura i en què es culpabilitza la mare. I això no volem que continuï *ni un dia més*.

Tenim un nou model plantejat per Catalunya, un camí iniciat, un projecte pilot de cases dels infants, que cal implantar-lo amb rapidesa, amb urgència i arreu i a bon ritme. Si se'l creuen realment des del Govern, com han estat dient els darrers mesos, aquest ha de ser l'únic sistema de diagnòstic d'un cas de possibles abusos sexuals als infants.

Per tant, les unitats del sistema sanitari han de fer un pas enrere, consellera. Quin sentit té que vostès ara estiguin desplegant per tot el territori els EFEs, equips funcionals d'experts de salut, que, tal com vostès mateixos defineixen, han de ser de diagnòstic? Després s'hauran d'integrar a les cases dels infants. Quin sentit té que estiguin fent això i no que estiguin apostant amb tota la valentia i pressupost a estendre ràpidament les cases dels infants arreu del país?

I acabo, consellera, amb tres preguntes. Té la valentia de reconèixer que el sistema no ha funcionat bé, com va fer el senyor Comín? Em pot explicar quines garanties hi ha que ara ja no es funciona així i quines eines s'han activat per reparar els danys causats per tot el que s'ha fet? I ens pot explicar quin és *el* model del Govern pel futur per evitar repetir aquests errors? És el model de les cases dels infants o és un model per cada departament?

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la interpellació, té la paraula la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés. Quan vulgui, consellera. *(Pausa.)*

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Gràcies, president. Bon dia, diputades, diputats. Diputada Marta Ribas, doncs bé, com ha explicat molt bé, és un àmbit molt molt complex i molt delicat. I és veritat que venen de lluny unes històries que avui es veuen d'injustícia. I, per tant, hi va haver un moment –hi va haver un moment– en el que, quan es reben queixes, quan es reben reclamacions per part de l'atenció..., de la Gerència d'Atenció Ciutadana del CatSalut, actuem. Actuem perquè és l'obligació, actuem sempre en tots nivells per intentar millorar el servei, per intentar estar al dia de nous tractaments, per intentar estar al dia dels nous corrents, però en casos en què passen coses, actuem.

S'han fet diferents reunions en diverses ocasions amb professionals d'aquesta unitat, Direcció Mèdica, Gerència d'Atenció Ciutadana del CatSalut, Regió Sanitària de Barcelona, Pla director de salut mental i salut pública, durant el 2018-2019, i el que s'estableix és un canvi en l'orientació i en la metodologia de la tasca. La nostra tasca, com a sistema sanitari, no és pericial. Aquesta no és la nostra voluntat ni la nostra raó de ser i, com vostè bé ha dit, això s'ha utilitzat en casos pericials. Per tant, menys pericial, més sanitària; més pensar en aquests infants, en aquests adolescents, més pensar en la seva recuperació. I no dic només «tractament», dic «recuperació», perquè els tractaments tenen un objectiu claríssim, que és la recuperació d'aquests infants.

Per això, a part d'aquest canvi en l'orientació i la metodologia, s'hi incorpora personal també administratiu per fer seguiment, per poder donar més pes també a altres persones, com per exemple en l'àmbit de treball social, perquè puguin desenvolupar la seva tasca. Es renova l'equip, sí –sí–, perquè s'havia de renovar l'equip, s'ha d'adequar a les necessitats i sobretot s'ha d'orientar a la nova metodologia. Es sistematitza, s'estandarditza les actuacions i l'elaboració d'informes, amb una valoració molt més sanitària de l'infant, en la línia del que deia abans, menys pericial, evitant..., i, quan dic «evitant», vull dir que no es pot utilitzar –no es pot utilitzar– termes que, com vostè ha explicat, no tenen evidència científica i no corresponen a àmbits sanitaris, com són «síndrome d'alienació parental» o «preocupació mòrbida». No es poden utilitzar. I jo crec que aquí hem de ser taxatius.

Per tant, hi ha canvis en l'atenció, amb un èmfasi també a l'atenció als infants, a famílies, contractant també serveis dirigits a l'atenció i el suport a la família, as-

segurant la recuperació i també aquesta integració comunitària; s'amplia horaris; es fan reunions conjuntes també amb les plataformes que agrupen famílies afectades que denuncien que fins ara, fins aquell moment, no s'estava fent d'acord amb aquesta orientació i aquesta metodologia, i, per tant, això té una finalitat, que és atendre no només les seves reclamacions, sinó millorar els serveis.

Es formen també els equips amb perspectiva de gènere, que, com vostè sap, ens ha costat molt en tots els àmbits que la perspectiva de gènere entrés realment a formar part de les noves metodologies i orientacions. I intentem, evidentment, que tots aquests objectius es compleixin posant l'infant i l'adolescent al centre.

La prevenció, la detecció i l'atenció als abusos a menors s'ha de treballar de forma transversal. Aquí estem absolutament d'acord, per això hi ha un protocol que vam establir amb el conseller El Homrani, un protocol d'actuació davant dels maltractaments en la infància i l'adolescència en l'àmbit de salut, que és bastant recent, i que, tot i ser recent, està en fase de revisió en certes coses que hem detectat, que ens han anat dient, que volem incorporar com, per exemple, aportacions de l'Institut Català de les Dones amb perspectiva de gènere. Jo crec que aquest és l'objectiu.

Els protocols no es queden anys i panys. Evidentment, quan fem un protocol intentem que sigui prou robust per mantenir-se, però els protocols són vius –alguns més vius que altres, perquè alguns necessiten constant revisió–, però aquest, tot i ser molt nou, doncs ja està en revisió.

L'objectiu és: millorem la detecció del maltractament, ajudem les famílies a prevenir aquestes situacions i evitem, evidentment, la victimització secundària dels infants i dels adolescents sense caure en què això suposi un infradiagnòstic. I, per primera vegada, inclou la detecció de possibles maltractaments a l'atenció primària –i això, haig de dir que, segons les xifres, està funcionant molt bé.

Ampliar el paper dels professionals de l'atenció primària i comunitària en la detecció dona més eines en la seva actuació per afavorir, precisament, aquesta detecció precoç i aquesta notificació de casos, a la vegada que protegeix també els infants i els professionals. I millorar aquest protocol, com he dit, després de la seva publicació, amb propostes de millora que ens arriben de diferents col·lectius.

Per tant, seguim en aquesta línia que vostè deia de si creiem en el treball interdepartamental en aquest aspecte. Evidentment. I hem parlat molt que el camí són les unitats integrades, perquè protegeixen al màxim el menor. I això ho lideren des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, i nosaltres, des de l'àmbit de salut, com des de l'àmbit de justícia, també, som aquell suport imprescindible en aquesta «integralitat», tot i que, evidentment, quan parlem d'infància, quan parlem d'adolescència, el qui porta la veu cantant és el Departament d'Afers Socials i Famílies.

Impulsem la primera Barnahus, aquest primer model, que és model en altres països i que, evidentment, també, s'hi incorporen persones que ens ajuden a formar a persones d'aquí. En aquesta prova pilot, que s'iniciarà properament a Tarragona, que busca donar aquesta resposta holística als infants i als adolescents que han patit abusos sexuals. Estem pendents d'ubicació, cert, però és una prova molt esperada. És una prova molt esperada, també, des de l'àmbit professional, perquè això dona una capacitat de treballar amb els infants d'una manera que ells han cregut sempre que s'havia de fer, i així surten les unitats, surten de bona voluntat, de voler fer alguna cosa quan es detecta algun problema.

Posteriorment, hem d'anar estudiant la seva implementació arreu del territori. Però vostè ha dit: «per què estem posant en marxa i estem formant la gent en aquests equips funcionals d'experts?» Perquè no podem esperar, no podem esperar, en aquesta detecció de casos, que estigui tot desplegat en el model integrat, perquè nosaltres, els EFEs, es posen al servei d'aquesta atenció multidisciplinària. No són unitats que aniran soles, però sí que comencem a avançar feina perquè s'hi puguin

integrar. A més, amb la voluntat de que estiguin a tot el territori per garantir la màxima equitat territorial.

Els equips funcionals experts són aquesta part de salut que espera donar resposta a les necessitats d'aquests infants en un àmbit multidisciplinari que serà el nou model de Barnahus. I, en aquests casos, no aguts, en menys de setanta-dues hores. Per tant, evitar la victimització secundària –això correspon, evidentment, posar-ho en marxa des de ja–, evitar la contaminació del relat de l'infant, prioritzar l'atenció psicològica adient a cada cas amb total coordinació amb l'atenció comunitària, atenció primària i els CSMIJs.

Fem el diagnòstic clínic –clínic– que no és el diagnòstic forense i social, que són competència de Justícia i són competència de la DGAIA, respectivament, i, sobretot, posem molt èmfasi en el tractament psicològic. Per què ho despleguem a tot el territori? Doncs perquè és necessària aquesta accessibilitat a tot el territori. I hem construït aquest mapa territorial on s'ubicaran aquests equips funcionals d'experts: a Lleida, al Camp de Tarragona –amb la prova pilot de la unitat integrada ja d'inici, absolutament integrada–, a Girona, Catalunya central, a Barcelona ciutat, a la «metro» sud i Vallès Oriental, a la «metro» nord... Per tant, a tot el territori de Catalunya intentem que de la forma més propera puguin tenir un accés ràpid.

I, evidentment..., i ho continuaré explicant. Jo crec que he deixat molt clar algunes coses de les que vostè m'ha preguntat: Síndrome d'alienació parental, preocupació mòrbida. No es poden utilitzar, no formen part d'un diagnòstic clínic vàlid en aquests moments.

Vostè em preguntava: «Creu que han complert protegint el dret dels infants?» Jo li dic: «No podem tenir garantia que en tots els casos s'hagi complert.» I, evidentment, hi ha molts casos i moltes diferències. El que tinc claríssim és que sempre es treballa no només des del sistema de salut de Catalunya, sinó també des del Departament d'Afers Socials i Famílies –i també de Justícia, en aquest cas– per protegir un dret que és claríssim, que és el dret dels infants. Si aquest masclisme institucional, que és vigent a la nostra societat... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Si aquest masclisme, que és vigent a tota la societat, també en el sistema de salut, l'hem d'erradicar és en millores en tots els sistemes.

Gràcies.

El president

Consellera, gràcies. Per fer la rèplica té un torn de nou la diputada. Quan vulgui.

Marta Ribas Frías

Consellera, evidentment, el que els calen a aquests infants és el que s'ha acordat, consensuat i volgut –s'entén, quan hem apostat pel model de cases dels infants o de Barnahus–, que és evitar-los haver d'explicar el mateix en nombrosíssimes ocasions, que vol dir revictimització, i, a més, vol dir contaminació d'aquest testimoni de l'infant, i a més vol dir moltes més dificultats perquè després hi pugui haver un cas penal exitós.

Per tant, el que calen són unes úniques unitats d'atenció integral a les víctimes de violència sexual, a aquests infants víctimes de violències sexuals, que donin resposta al procés de detecció i de diagnosi, però també al de denúncia i procés judicial. I això són les cases dels infants. Això no es pot fer des de Salut –no es pot fer des de Salut.

Jo entenc que no ens podem estar esperant a que triguem dos anys, tres anys, a que les cases dels infants estiguin desplegades a tot el territori. Absolutament compartit. Vostès, que tenen els recursos per posar en marxa aquestes unitats arreu del territori, per què no destinen aquests recursos a que es posin més ràpidament en marxa les cases dels infants a tot el territori?, que és el model per al qual estem apostant.

L'hi deia abans i l'hi reitero: un model o un per cada departament? Un com a govern, un com a país o un dependent de cada departament? Des de Salut, vostès, el que

han de fer és el suport com a professionals sanitaris a aquestes unitats integrades i al tractament de salut mental. I hi ha molt a fer, en tractament de salut mental, després a aquestes víctimes. No creïn noves unitats de detecció, consellera. Si el problema el tenen amb la UFAM, treguin-li ja, el finançament a la UFAM. No creïn alternatives a la UFAM a la resta del territori. Creem cases dels infants a la resta del territori. I tanquem les unitats de diagnòstic des de Salut, perquè no és el paper que els pertoca i perquè a més totes les evidències i tots els informes demostren que des de Salut es diagnostica una petitíssima part del percentatge d'infants que han estat abusats. No és des de Salut des d'on s'ha de fer aquest diagnòstic i, evidentment, mai són informes pericials.

Qui està formant aquest personal dels EFes, consellera? I amb quins criteris? Ens felicitem que estiguin revisant aquest nou protocol, era una de les coses que m'havia reservat si de cas per a la rèplica per preguntar-li, perquè sabem que des de l'Institut Català de les Dones i des del Consell Nacional de les Dones ja els han fet arribar queixes respecte a la perspectiva de gènere o no suficient perspectiva de gènere en aquest protocol del sistema de salut respecte dels infants víctimes de violències sexuals. Per tant, ens felicitem que ho revisin, estarem amatents a com fan aquesta revisió.

Però li soc clara, consellera: aquesta interpellació tenia una intenció claríssima. Fa un any jo ja vaig fer una interpellació i una moció molt completa respecte a l'abordatge global i integral, com a Govern, de les violències sexuals contra els infants. Aquesta tenia un objectiu molt concret. Una, que igual que estan fent altres comunitats autònomes a la resta d'Espanya i molts organismes i institucions, aquest Parlament digui clarament que el SAP i els seus derivats han de ser erradicats dels nostres serveis públics, i per tant que instem el Govern a que compleixi el seu deure de garantir que s'acaba amb aquesta pràctica pseudocientífica i perjudicial per a infants i per a mares en el nostre país.

Però alhora reparació, que es revisin tots els informes emesos durant anys per part de la UFAM, almenys tots aquells en què es detecti que hi ha termes tipus SAP o els seus derivats, i s'intenti anar a reparar les conseqüències que encara estan tenint aquells informes. Perquè l'objectiu immediat d'aquesta interpellació i de la moció que farem d'aquí a quinze dies és que no hi hagi ni un cas més com el d'ahir, en què a una mare se li retiren, se li arrenquen, els seus fills de les mans per donar-los a un pare suposadament abusador.

I la moció també ha de servir per pronunciar-nos com a parlament contra aquest ús de la falsa síndrome d'alienació parental i derivats, però també per apostar per un únic model d'abordatge d'aquest tema –un únic model. Si el Govern no es posa d'acord en un únic model, ho farem des del Parlament de nou i els marcarem quina és la línia. I l'únic model ha de ser el que serveix, el que està aprovat científicament en altres països.

Deixin de posar diners en allò que no ens dona resultats. O l'hi diré d'una altra forma, consellera: parin els peus –parin els peus– a Sant Joan de Déu. Parin els peus a l'Església...

El president

Diputada...

Marta Ribas Frías

No pot ser que l'Església continuï posant les mans a sobre dels nostres ovaris, dels nostres fills i de les nostres vides. (*Aplaudiments.*)

El president

Per fer la rèplica té la paraula la consellera. Quan vulgui.

(*Remor de veus.*) Silenci...

La consellera de Salut

Bé, crec que ha engegat una certa disputa. El que sí que no hauríem de fer, diputada –el que sí que no hauríem de fer, diputada– és barrejar la propietat i la institució del centre amb professionals i amb la seva metodologia. La UFAM d'ara no és la UFAM de fa molts anys. La unitat d'ara, que ha canviat i li he explicat abans –nova metodologia, nova orientació i evidentment moltes coses en l'àmbit de medicina, moltes coses també en qualsevol àmbit, també de salut mental, del que sigui– ha anat variant amb els anys, per sort. Per sort ara incorporem perspectiva de gènere, que abans no hi era. Per sort ara escoltem molt més els infants que el que ho feien fa vint anys, trenta anys enrere i seixanta anys enrere, per sort. Per sort això es va incorporant des del Departament d'Afers Socials i Famílies, que porta Infància i Adolescència i també des del sistema de salut de Catalunya: escoltar els infants, escoltar les dones, escoltar les persones en general. Per sort aquest és el camí que anem seguint. I per sort –i aquí vull fer una defensa clara– els professionals sanitaris estan al costat d'això –estan al costat d'això.

I si es detecta i si es consensua –i jo ho torno a repetir perquè potser no ha quedat prou clar– si es consensua; sí, queda claríssim que aquesta síndrome d'alineació parental, aquesta preocupació mòrbida, no forma part de diagnòstics clínics, no ha de formar part de diagnòstics clínics per a tots els professionals de salut. I això ho tenen claríssim.

Com orientem aquests professionals? Com tenim en compte que els professionals són una peça clau en aquest cas de salut?, i, per cert, no amb dos models diferenciats sinó un model de tot el Govern, un model de tota la societat catalana per a l'abordatge del maltractament i l'abús infantil. És un model conjunt, però nosaltres, evidentment, des del sistema de salut de Catalunya hi aportem allò en què en som experts. El millor que podem fer és tenir els professionals ben formats. L'objectiu és donar la millor atenció possible. Comptem amb formadors externs; s'ha iniciat curs de perspectiva de gènere, ja ho he dit, organitzat per l'Institut Català de les Dones, coordinat amb la DGAIA i amb altres departaments. Fem cursos i seminaris organitzats també per organitzacions que són expertes en infància com Save the Children, impartits per professionals d'un Barnahus ja consolidat al nord d'Europa; fem formació en entrevista clínica inicial per un expert proposat des de la DGAIA. L'Aquas fa una avaluació per determinar els tractaments psicològics amb més evidència per tenir una formació adequada en aquests, en els que generen més evidència; utilitzem consensuadament el model d'informe inclòs en el protocol, que vol dir que a més dels diagnòstics relacionats amb la confirmació de l'abús o de maltractament –que ja estan posats al CIM-10, que ja hi figuren– s'afegeixin també els diagnòstics que implicaria el trauma: estrès posttraumàtic, ansietat, depressió. Això ho reclamen, i això forma part del que hem de fer nosaltres des del sistema de salut.

Ajustem aquests equips amb la tasca de protecció de la DGAIA i amb la intervenció dels equips d'assessorament tècnic penal per a la prova preconstituïda. Tot això és coordinació, tot això és un únic model de cara a aquests infants i aquests adolescents. Per tant, la creació d'aquests EFEs és la part de Salut en contribució a aquest model únic, i aquestes unitats es posaran en funcionament un cop formats tots els experts. A més a més, el CatSalut està fent un procés d'acreditació d'itoneïtat començant pels dos ja existents, i després farem els nous. Això vol dir que no hi haurà unitats que no compleixin aquests criteris. Per tant, no hi haurà professionals que treballin amb uns altres criteris que no siguin els establerts.

I evidentment, el que treballem és per a un tractament terapèutic adaptat a cada cas amb aquest objectiu de la recuperació de les víctimes. Encara no està explicitat, perquè no hem de fer les coses per nombre de sessions que et toquen; cada procés de recuperació serà diferent, i per tant, això ho hem de fer amb el tractament psicològic com una peça clau en aquesta recuperació, i així ho diu l'annex 10 del protocol que

descriu aquest abordatge psicològic en la intervenció, evidentment, no només de la víctima, sinó també de les famílies.

I en el cas de la revisió, respecte al que necessitem per obrir un expedient, d'acord amb la normativa que tenim, necessitem una motivació individual per a cada pacient; no val una motivació col·lectiva. Per tant, s'ha revisat absolutament tot –absolutament tot– el que ha entrat al Departament de Salut, i ho continuarem fent. D'ofici, evidentment que obrim expedients, però obrim expedients individuals. No es pot obrir, avui, amb la normativa vigent, centenars d'expedients amb una motivació col·lectiva, per tant, haurem...

El president

Consellera...

La consellera de Salut

...de trobar la manera de poder-ho fer possible.

El president

Gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre les actuacions per a introduir la perspectiva de gènere en el sistema sanitari

300-00245/12

La següent interpel·lació és sobre les actuacions per introduir la perspectiva de gènere en el sistema sanitari, i la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, aquesta és una setmana especial. El dia..., el diumenge, el dia 8 de març tornem a tenir una cita als carrers, ahir ho deia la diputada Jenn Díaz, però també ho diuen sovint la consellera Bassa i la presidenta Forcadell: no és una lluita, la lluita feminista, que es lluiti només els 8 de març, és una lluita que es lluita cada dia, i que no és només als carrers, sinó que també és a les institucions, i també al Govern. I per això, com que ahir també es parlava del Pla d'igualtat, del monogràfic i del Ple que vam fer de dones i de la feina que s'ha fet des del Parlament, avui volíem centrar-ho en la feina de govern i també, especialment, en la feina en l'àmbit del Departament de Salut.

Perquè, ho deia la consellera al principi de la legislatura, és una legislatura que hi ha l'agenda feminista damunt la taula, i ho hem vist amb els pressupostos, però ho hem vist també en l'àmbit del treball, en l'àmbit educatiu, amb la participació social i política... I en l'àmbit de la salut, fa gairebé un any i mig, quan li feia una interpel·lació justament d'aquest àmbit, el juliol del 18, quan començava la legislatura, i ens situava quins eren els objectius, dèiem que les dones vivim, patim, emmalaltim i ens curem i morim diferent; i vivim diferent perquè vivim més anys, però els vivim amb pitjor qualitat de vida, perquè l'esperança de vida és diferent.

Les dones vivim més i, de fet, ens cuidem més, tenim millors estils de vida, però malgrat això els vivim amb pitjor qualitat. Però també patim diferent, i està demostrat amb l'evidència científica que les dones som més sofertes, que anem més tard als hospitals, i això també fa que se'ns diagnostiqui de mitjana quatre anys més tard. Per tant..., també el sistema sanitari que ens fa parir estirades per a la comoditat dels ginecòlegs o que ens fa tenir més cesàries per la comoditat de l'horari laboral, doncs també cal que s'abordi.

Deia que també emmalaltim diferent i, d'això, en posàvem aquell dia tres exemples: l'endometriosi, com a malaltia eminentment femenina; però també malalties que ens afecten a ambdós sexes, com les depressions, però que malgrat això, les do-

nes patim tres vegades més aquestes depressions, o malalties com l'infart, que s'han estudiat sempre des del model biomèdic amb l'home com a model de referència i que això fa –i aquesta setmana ho vàiem en un reportatge de TV3 als vespres, després del Telenotícies– que hi hagi moltes dones que encara no saben reconèixer els signes dels seus infarts, perquè segueixen pensant que els signes com el dolor opressor al pit és el signe de l'infart, quan aquest només és amb els homes.

Dèiem aquell dia que també ens curem diferent, i per això també era important que els assajos clínics i l'assaig amb fàrmacs també tingués en compte la perspectiva de gènere. O que morim diferent, i en això, malalties com l'infart fan que el 50 per cent de les dones es morin, i només el 30 per cent dels homes en els mateixos casos; i que haguem d'abordar també els temes com l'eutanàsia.

I en això és obvi que cal que eliminem les desigualtats, les desigualtats del sistema patriarcal, del sistema econòmic, del sistema social, del sistema cultural, però també totes aquestes desigualtats que el sistema sanitari fa.

Per això amb tot el que diagnosticàvem i totes les propostes que fèiem, parlàvem de que calia canviar aquesta perspectiva del sistema sanitari. No parlar només de curar sinó de cuidar, i això és obvi que hi ha una professió que és qui més ho aborda, i és la professió infermera. No només en l'àmbit domèstic, que també és un cuidatge que fan sovint les dones i que ho fan de forma no remunerada, sinó que calia fer-ho en l'àmbit professional, en l'àmbit sanitari. I això, aprofitant que és l'any del Nursing Now, l'any de les infermeres, doncs vol dir afrontar que cal canviar aquests rols.

I per això li demanem que ens expliqui quins rols aborda la infermeria en el decret d'accessibilitat, però també valoritzar-los i donar-los eines, i per això li demanaria que ens expliqués com afecta el Decret de prescripció infermera, i també la formació, les condicions laborals o la manca d'infermeres a què ens veurem abocades en breu i que la presidenta del Col·legi d'Infermeres de Lleida ha explicat sovint. I això li demanaria que ens ho expliqués a través del Fòrum de Diàleg o del Conveni per millorar els estudis universitaris en l'àmbit sanitari, que presentava fa una setmana amb la consellera Chacón, o també la Instrucció 7/2018, que aborda aquesta conciliació, aquests horaris de l'atenció primària.

Li poso algun exemple més. En l'àmbit de la recerca, fa pocs dies teníem el Dia Internacional de la Nena i la Ciència i parlàvem de que calia visibilitzar dones i visibilitzar referents, trencar aquests sostres de vidre que tenim encara les catedràtiques d'universitat, les investigadores principals. I sobre això, voldria posar-li l'exemple del PERIS, perquè en la interpellació inicial que li feia el 2018, parlàvem justament de que el PERIS –les estratègies per fomentar la recerca en salut–, n'eren un exemple. I dic que l'hi poso perquè, no sé si ho recordarà, perquè justament l'última convocatòria del PERIS no la signava vostè, la signava la secretària general, perquè vostè estava en permís de maternitat. I això és un exemple més de feminitzar i de portar la normalitat a la gestió política.

Però també perquè s'ha afegit el criteri dels assajos, aquells assajos que han de tenir en compte les dones en les seves mostres, i que no les poden obviar. Però també en temes com la comissió tècnica, que és paritària, i una cosa que ja hauria de ser normal, encara no ho és avui en dia, o com el fet de poder interrompre el contracte, en cas de que es tingui amb el PERIS, no només per maternitat, sinó per problemes durant l'embaràs o per problemes, per exemple, durant l'al·letament, que també són coses que no teníem encara normalitzades.

Quatre àmbits més, les violències masclistes. Si les dones tenim un 50 per cent de probabilitat de patir al llarg de la vida una violència masclista..., i per això el paper clau del sistema sanitari, en aquest sentit, ens agradaria que ho expliqués, també les actuacions en el Protocol de seguiment de l'embaràs –sap que les dones embarassades tenen també més risc de patir aquesta violència masclista–, i també el que han fet per abordar la mutilació genital femenina.

En l'àmbit de la universalització, sap que Esquerra abandera des de fa molt temps la universalització, la salut per a tothom. I això, doncs, de fet, ho va fer vostè aquí el 2017, amb la llei que el conseller Comín portava, una llei que va ser pionera, però ho hem fet també molts grups al Congreso de los Diputados quan el PP va intentar explicar que la salut per a tothom havia de ser sempre que tinguéssim diners per pagar-la, i que primer eren uns i després, en tot cas, i si calia, els altres.

Això aquí ha estat diferent. I per si hi havia hagut algun dubte amb la Instrucció 5/2019 –i n'hem discutit molt amb alguns diputats de la Comissió de Salut–, doncs, li agraïm que hagi retirat temporalment aquesta instrucció. Com que la coneixem bé, sabem que en cap cas s'ha fet per limitar l'accés absolutament a ningú, molt menys a aquelles dones embarassades migrades, però per si hi ha qualsevol dubte de que això era per perseguir el frau sanitari, doncs, retirar-ho a temps i poder-ho reglamentar és una manera també de reconèixer que cal fer-ho i cal fer-ho de forma ben feta.

Li demanàriem també que ens expliqués el Protocol de naixement. Parlàvem de que una de cada deu dones té també depressió postpart, depressió després de néixer els nadons, i, per tant, com això s'afronta; o la disminució de cesàries que ens cal al sistema sanitari; o també la primera visita a domicili. I és obvi que qui s'ha de moure, hem de començar a entendre que ha de ser el sistema sanitari i no sempre l'usuari o la usuària. Per tant, que pugui ser en el seu clima d'entorn i no que s'hagi de moure. I com que saben que sempre poso exemples de Lleida, avui n'he buscat un d'un altre hospital, i en aquest cas de l'Hospital Clínic, i el nou hospital de dia o la nova unitat, que és pionera al sud d'Europa, i que aborda aquesta relació entre la mare i el bebè, i com fem compatible també tot això amb el dia a dia.

I finalment, perquè quan parlem de gènere sovint parlem de dones, òbviament, però també cal parlar del desplegament de la Instrucció 4/2017, i per això li demanaria que ens parlés també de com el pressupost o el nombre d'intervencions quirúrgiques recullen l'abordatge del model d'atenció a les persones transsexuals. Perquè no només amb diners, sinó també amb sensibilització és com entendrem que la societat té diferents maneres d'expressar el gènere; i hi ha dones amb penis i hi ha homes amb vagina, i el que hem de tenir la sensibilitat d'entendre és que el que està malament no és el cos, sinó els ulls de les persones que miren aquest cos.

Per tant, consellera, li demanàriem que ens abordés les accions que han fet, en aquest cas, en el model d'atenció a les persones trans, en el naixement, en la universalització del sistema sanitari, en les violències masclistes, en la recerca i també en el global de la professió del Fòrum de Diàleg Professional, i també especialment de les infermeres, que deia que són qui s'encarreguen d'aquest cuidatge dins del sistema sanitari.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre la interpellació, té la paraula la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés. Quan vulgui.

La consellera de Salut

Gràcies, president. Diputades, diputats... Diputada, ho hem dit sempre, de diferències n'hi ha, i n'existeixen i són conegudes, i, per tant, l'únic que hem de fer és treballar amb elles. El que hem d'abordar realment són les desigualtats. I de desigualtats n'hi ha moltes, de gènere. Són ben presents a tota la societat i també en el sistema de salut, en aquells serveis que hem posat a disposició de la ciutadania, de tota la ciutadania, del cent per cent de la ciutadania, en el qual més d'un 50 per cent som dones.

Per tant, aquestes desigualtats que poden suposar desigualtats també en les oportunitats, diferents oportunitats que tenen homes i dones per accedir a béns, per accedir a recursos, en l'àmbit de salut es transformen en especialment sensibles. No podem fer

veure que aquestes desigualtats no existeixen, perquè hi són, perquè tenen conseqüències, i perquè, si no tenim en compte això, farem polítiques que mantindran aquests biaixos.

I, per tant, com a responsabilitat de polítiques públiques, com a Administració que som, com a Govern de la Generalitat, com a Departament de Salut, però sobretot en les nostres polítiques, si no ho tenim en compte, esdevindríem perpetuadores d'aquest biaix. I jo no hi estic disposada, a ser perpetuadora de biaixos, sinó a ser trencadora, i, per tant, ho vaig posar com una prioritat de legislatura, absolutament prioritari, al mateix nivell que molts altres aspectes que són típicament de l'àmbit sanitari, que hem d'incorporar la perspectiva de gènere en totes les polítiques del nostre Govern, també –també– en Salut. Hem de transformar el sistema perquè tingui aquesta mirada feminista en tots els seus nivells i també en el nivell de pràctica assistencial, d'investigació, en el nivell de com tractem les dades, com les recollim, com les expliquem i sobretot en la construcció també d'aquestes polítiques públiques. Per tant, jo ho dic sempre no és només canviar serveis, sinó és com planifiquem, com implementem i com avaluem les polítiques públiques.

I en la línia del que vostè ha destacat, que a mi em sembla un aspecte molt important, en la línia de que el sistema de salut no només ha de curar sinó que ha de cuidar, i –vostè ho ha dit molt bé– hi ha una professió sanitària que maximitza la representació de tot això, de donar valor a les cures. En aquesta societat patriarcal en la que encara vivim, però que sobretot la portem arrossegant durant segles, les cures eren un tema relacionat amb les dones, relegat a les dones i, per tant, es partia de la premissa que això li restava valor. Li restava valor en una societat en què el valor l'aporta aquella aportació dinerària, aquella aportació econòmica, aquell centre de la vida, que és la vida laboral i la prosperitat econòmica.

Nosaltres el que diem és –i més des de l'àmbit de salut es pot veure molt clar– el centre ha de ser la vida, la mateixa vida. Nosaltres ens dediquem a les ciències de la vida i de la salut. Per tant, si transformem aquesta mirada en totes les polítiques, no només en l'àmbit de salut, perquè el centre sigui la vida, no aquella vida que se suposa en una societat patriarcal, rendible i productiva i econòmicament productiva i comencem a mirar la productivitat real d'allò que no tenim en compte i que no li donem valor avui, doncs crec que farem un bon servei.

I això ho expressa molt bé una professió, que és la professió infermera. Per això, l'aposta era claríssima amb el Decret d'acreditació de prescripció infermera, que permet a més de quaranta-cinc mil infermeres de Catalunya que puguin acreditar-se per indicar, usar, autoritzar la dispensació de medicaments i productes sanitaris d'ús humà i que, a més a més, molts d'ells formen part de la seva pràctica habitual en allò que són les màximes coneixedores, en allò que estan atenant directament les persones. També en el decret d'accessibilitat posem en valor el rol i les capacitats de la infermeria per tal de fer una atenció primària més resolutiva. No és la infermera al costat del metge. Són equips multidisciplinaris, on metges, metgesses, infermeres fan un equip, i poden atendre i resoldre al màxim, si traiem el seu potencial. Un decret que, a més a més, incorpora, a part de l'atenció primària, alguns aspectes que incorporem amb garantia, com són les reconstruccions mamàries més el tatuatge en les intervencions després d'una «neo» de mama.

I evidentment vostè ho ha dit també, és l'any de les infermeres, és l'any del Nursing Now i ens hem implicat absolutament, participant en els grups de treball i intentant fer el màxim d'accions, no des del Departament de Salut, sinó que tothom les faci, que tothom impulsi accions de cara a donar valor a la professió infermera, a que la gent conegui molt més què representen les nostres infermeres en el nostre sistema de salut de Catalunya.

I això també ho hem fet en l'àmbit del Fòrum de Diàleg Professional i vam poder signar, l'altre dia, el conveni amb totes les universitats per millorar els estudis de les professions sanitàries. Quin és el viratge que introduïm i en el qual les universitats

treballen colze a colze amb nosaltres per fer-ho possible? Que la formació ja no sigui només donant valor a aquells coneixements, que evidentment hi han de ser, sinó que sigui una formació més humanística, una formació en valors, tan essencials en un sistema que es dedica a atendre i a respondre a les persones.

Ajustem els perfils competencials. Són professions absolutament vocacionals; que s'ha de veure reflectida, aquesta vocació, ja des de la formació a la universitat en la formació d'especialistes i, evidentment, després en la pràctica i en l'exercici de la professió amb quatre objectius prioritaris: aquesta formació en valors i actituds; millora d'accessibilitat als estudis universitaris per al desenvolupament dels continguts competencials de valors i d'actituds propis dels professionals de la salut. I el 2019 hem constituït, en el marc del Consell Interuniversitari, dos primers grups de treball per a l'abordatge del programa de Grau d'Infermeria i de Medicina amb la possibilitat d'incorporar també aquestes habilitats i valors dels candidats. Evidentment, també continuem treballant en la conciliació laboral i personal, en allò que deia abans, de posar al centre la vida –la vida–, donant valor al que és exercir una professió, al que és poder treballar, i tot el valor, però també donant valor a la vida més enllà de la feina. Amb aquesta Instrucció 7/2018, que estableix l'horari de funcionament de tots els centres d'atenció primària i dels ASSIRs fins a les vuit del vespre, amb una certa homogeneïtzació del que estàvem fent en el país.

I vostè ha parlat molt de l'àmbit de la investigació, perquè vostè també ve d'aquest àmbit i n'és coneixedora, i sap el potencial que pot tenir la investigació, la recerca en el nostre país, que acosta el futur al present. I vaig poder assistir, en el marc del Dia de les Dones i les Nenes en la Ciència, a les jornades que es van fer a l'Institut Germans Trias i Pujol, a l'Institut d'Investigació, i constatar que tot allò que ja hem anat fent i que estem fent i que farem, doncs, té els seus fruits i és magnífic. No només el PERIS, que va establir equips paritaris i també perspectiva de gènere en les investigacions, no és només posar igual i de forma paritària homes i dones en els equips d'investigació, en els grups que es presentin, sinó és que les investigacions també tinguin aquesta perspectiva de gènere i no es deixin el 50 per cent de la població.

També amb la Guia per a la introducció de la perspectiva de gènere per a investigacions, avaluacions i planificació, no són només les investigacions sinó que com les avaluem també ens marcarà com volem que sigui la recerca. I amb una cimera de gènere en ciències de la Salut, que va ser pionera, que va posar les direccions dels dinou centres de recerca en salut de Catalunya a firmar una carta de compromís per la igualtat de gènere en els centres de recerca; dotze compromisos i pla d'acció; gràfiques de les tises de gènere, en les quals estableixen un compromís que volen acabar..., i ho volen acabar, perquè és la millor aportació que podrà fer la recerca a la nostra societat, amb menys tises de gènere, més coneixement i més..., i més progrés hi haurà en la investigació. I també des de l'Aguas, amb la revisió dels indicadors amb perspectiva de gènere de la central de resultats.

Ha parlat també, vostè, de la violència masclista. La violència masclista que el 50 per cent de les dones patim al llarg de la nostra vida. A Catalunya són 5.510 dones de més de quinze anys que han estat ateses el 2018 als serveis sanitaris per violència masclista. El 72 per cent ja des de l'atenció primària, que això és molt positiu; 5.510 dones les que han estat ateses directes del sistema sanitari.

L'àmbit de l'atenció primària, com dic, en aquest 72 per cent, és un àmbit primordial d'intervenció, perquè està molt a prop de la gent, amb aquest caràcter universal, territorial que té. Augmentant la capacitat de detectar les violències masclistes, crec que avançarem molt en la nostra societat.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, és el torn de nou de la diputada. Endavant.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Consellera, començo amb el programa de TV3, que els deia abans, *Som dones*, perquè—deia—som el 51 per cent, però en canvi tenim només el 3 per cent dels càrrecs directius, o cobrem un 28 per cent menys o ens diagnostiquen quatre anys més tard.

Per tant, sent conscients d'aquestes desigualtats —i en som—, i diputades com la Najat que ho treballen a Salut, però ho treballen a Afers Socials..., i també de tots els grups parlamentaris, perquè ha estat una legislatura on hem parlat molt de salut i hem parlat molt d'aquestes desigualtats i de com abordar-les en l'àmbit de la societat, però també en el sistema sanitari. I, per això, també, felicito l'equip de comunicació del Departament de Salut, que ha preparat una exposició al Palau Robert que en parla i que ho aborda i que convido a tots els diputats que no hi hagin anat a poder-la veure, perquè és una exposició que parla d'aquesta salut per a tothom i de com l'abordem.

Per tant, ens cal visibilitzar aquestes malalties, però també els referents i, aprofitant que el coronavirus és un tema d'actualitat, doncs, també, per què no?, deixar de veure sempre els mateixos epidemiòlegs —no hi tinc pas res en contra—, però començar a veure epidemiòlogues i començar a veure infermeres parlant de com fem aquesta tasca, també d'aquestes recomanacions que el diputat Soler ahir ens parlava —de la neteja de mans i de la prevenció que hem de tenir aquests dies—, i que fem aflorar talent.

Li demano que segueixi planificant amb perspectiva de gènere i que ens dibuixi també en aquesta segona intervenció el futur, cap a on va el departament en aquests àmbits i en aquells que ara ens volia parlar.

I, finalment, perquè el 2018 vostè acabava amb una frase i deia que la presidenta Forcadell... —recordava la presidenta Forcadell—, i deia que ella no feia discursos buits, sinó que tot allò que creia que s'havia de fer, ho proposava i després ho executava. I avui hem vist molts exemples d'això. Coses que el 2018 vostè mateixa o els grups li proposàvem i vostè ho va executar.

I, per tant, i acabo amb la consellera Bassa, que ens deia l'altre dia que és amb el roig del sindicalisme, amb el groc de la llibertat i amb el lila del feminisme que aconseguirem aquesta república catalana que anhelem. Doncs que sigui amb aquests valors republicans que avancem, que persistim, perquè ens cal que la societat ens miri diferent, però també cal que el sistema sanitari abordi aquesta perspectiva de gènere en totes les polítiques.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. I, per fer la seva rèplica, finalment té la paraula la consellera.

La consellera de Salut

Gràcies, president. Diputades, diputats, podríem parlar hores del que hem fet i del que ens cal fer i, sobretot, de les propostes que tenim. L'Organització Mundial de la Salut ens va fer una revisió dels trenta anys de Pla de salut a Catalunya, ens va fer unes propostes, no?, de quins eren els àmbits que no ens podíem deixar en la nova planificació i en els nous plans de salut i assenyala la necessitat de reforçar la perspectiva de gènere.

Molt sovint confonem perspectiva de gènere amb només aspecte de dona; perspectiva de gènere és millorar tota la societat. I, evidentment, en aquell desequilibri i en aquella desigualtat que hi ha sempre, hem de posar especial èmfasi en allò que ens hem oblidat, que afecta especialment les dones. Per això aquesta estratègia per l'equitat de gènere en el sistema de salut, per això l'hem d'impulsar. I per això ens vam dotar d'un consell assessor de polítiques de gènere amb catorze persones expertes en perspectiva de gènere, d'àmbits diversos, no només de l'àmbit estrictament sanitari, en què hi ha: infermeria, medicina, bioètica, pediatria, experts en mutila-

ció genital femenina i en violència masclista i gent de les entitats que fa anys i panys que treballen en això. Reunions trimestrals que estem desenvolupant i realment ens estan ajudant moltíssim a desplegar la perspectiva de gènere en les polítiques de salut. I no només això, sinó que incorporem un procés participatiu per desenvolupar aquesta estratègia. Són moltes entitats, és molta gent i hi ha molta expertesa en el nostre país que ens pot aportar..., i que té ganes d'aportar, que això és el més interessant.

A més a més, afegim en els nous models d'acreditació dels nostres centres incorporar que hi ha d'haver la perspectiva de gènere. I no només això, també hi ha altres aspectes que no són centrats, no?, només en dones, només en la perspectiva de gènere. De què parlem quan parlem de gènere? Hi ha molts àmbits interseccionals, les dones són diverses, també n'hi ha amb discapacitats. I, per donar resposta, aquest 2020 hem incorporat quaranta-cinc mamògrafs adaptats amb criteris d'equitat territorial. Això era una demanda claríssima de les dones amb discapacitat que hem pogut posar al seu servei. I em sembla que..., potser algú pot considerar, en tot l'àmbit sanitari, petites accions, doncs són grans accions que canvien la vida d'aquestes dones.

Per tant, hem de posar èmfasi en aquelles malalties que afecten de manera diferent i que moltes vegades estan oblidades. No s'ha dit gaire que les dones ens morim, sobretot, d'Alzheimer: dos de cada tres que es diagnostiquen són dones. Per tant, això com ho abordarem? Amb Pla de demències. L'artrosi de genoll té una prevalença del 30 per cent en dones: Pla d'artrosi de genoll. L'esclerosi múltiple, set de cada deu diagnòstics són dones: aplicació web. Seleccionem, per ajudar les afectades, en aquest cas, però també afectats, per aquesta malaltia, a escollir el millor tractament que s'adapti a les seves vides, en aquesta escolta a les persones. L'endometriosis –que n'hem pogut parlar bastant en aquest Parlament– que afecta el 10 per cent de les dones i que estava absolutament invisibilitzada, i l'hem posat sobre la taula; els nous models d'abordatge de la violència masclista, i també mirar al futur. Hi ha el Women Medical Device Design. Volem que les polítiques de gènere impregnin totes les accions. «Totes» significa «totes», també el disseny d'equips mèdics; disseny d'equips mèdics que qui els ha d'utilitzar li ha de trobar tota la utilitat. Volem repensar-los. Per tant, vull participar en aquesta jornada, que ja veurem si finalment es podrà fer, de Women Medical Device Design - Hackathon, d'on ha de sortir el primer decàleg de disseny d'equips mèdics amb perspectiva de gènere. Crec que això és clau. Han de ser útils per a les persones que els utilitzen, han de ser útils per a l'usuari final. Tot això és el que anem fent.

Per tant, per resumir, i molt, no em vull deixar un àmbit clau en perspectiva de gènere, que és l'àmbit de salut mental. Vostè ha esmentat el Protocol d'atenció i acompanyament al naixement a Catalunya, que té diferents vessants; però en té una que jo la trobo especialment important, que és detectar precoçment la depressió postpart. Vaig poder visitar l'Hospital de Dia Mare-Bebè, que vostè ha esmentat. Una depressió postpart detectada, tractada i acompanyada per professionals que en saben recupera el vincle de la mare amb el nadó; una depressió postpart no tractada és dramàtica familiarment i és dramàtica per a aquest nadó. Per tant, jo crec que això és una insistència molt gran, que l'hem de posar sobre la taula i ho hem de fer.

Per tant, «gènere» vol dir «gènere», i aquí ho incloem tot, ho incloem en l'Esca, ho incloem en el l'abordatge de les persones trans, per respectar el trànsit que cadascú decideix. No és canviar de sexe, sinó que és fer el trànsit que cadascú decideix.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre l'ús de l'espai públic

300-00246/12

La següent interpellació és sobre l'ús de l'espai públic, i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Conseller, això és un sant tornem-hi. Con ustedes en el Gobierno de la Generalitat, esto es el cuento de nunca acabar. Otra vez me veo en la obligación –la vulneración sistemática de derechos y libertades de miles y miles de catalanes me obliga a ello– de interpellarle en relación con el uso del espacio público, por la interpretación sesgada y partidista que hacen de la normativa vigente en relación con la garantía del libre ejercicio de los derechos fundamentales y de las libertades públicas. Porque desde el Departamento de Interior de la Generalitat, desde la Dirección General de Administración de Seguridad, se da preeminencia a los derechos de reunión y manifestación, aunque colisionen con los derechos de muchos, muchísimos ciudadanos catalanes, que se vulneran sistemáticamente, como es el caso de los cortes diarios, desde hace ya 143 días, de la avenida Meridiana, en Barcelona.

Y me refiero de forma específica a la Dirección General de Administración de Seguridad, encabezada por un agente del Cuerpo de Mossos d'Esquadra reconvertido en político, porque entre las funciones que tiene encomendadas están las que corresponden a la autoridad gubernativa en relación con los derechos de reunión y de manifestación. Estoy convencido de que una inmensa mayoría de los integrantes del cuerpo del que el señor Jardí forma parte no ven con buenos ojos su forma de proceder.

Son los grupúsculos y las asociaciones parapolíticas que sirven de mascarón de proa al separatismo institucional que nos desgobierna los que hacen y deshacen a su antojo, con el beneplácito de los responsables del Departamento de Interior, del propio *conseller* y del desgobierno del que forma parte. Lo hemos visto con los cortes en la Meridiana, que se han permitido pese a no haber sido ni siquiera comunicados, como manda la normativa vigente. De hecho, la primera comunicación que nos consta se efectuó el 6 de diciembre de 2019, cincuenta y tres días después de iniciados los cortes arbitrarios e impunes en la Meridiana, al parecer, en nombre de la autodenominada «Asamblea Nacional Catalana», de esa asociación parapolítica que ustedes controlan y que habitualmente llaman «ANC».

Usted me dirá que no hace más que cumplir con la Constitución. Yo le digo que ustedes, en ese desgobierno, lo que hacen es precisamente lo contrario: incumplir con sus obligaciones institucionales y gubernativas, reguladas por la propia Constitución, por el Estatuto de autonomía de Cataluña y por toda la legislación que es de aplicación cuando se trata de regular derechos que entran en colisión. Ustedes, que fuerzan a través de los partidos y organizaciones parapolíticas de su entorno que se produzca continuamente esa colisión, resuelven siempre en detrimento de los derechos de los ciudadanos de a pie. *In dubio pro separatista*. ¿Qué digo, «*in dubio*»? *Semper pro separatista*.

Se lo he dicho en más de una ocasión y hoy se lo repito: ustedes hacen un uso sesgado y partidista de sus facultades gubernativas. Ustedes, que forman parte del Estado, que son una administración pública en el seno del estado social y democrático de derecho que nos ampara a todos, no pueden escudarse en su nacionalpopulismo militante para vulnerar derechos fundamentales de muchos, de la mayoría de los ciudadanos de Cataluña, primando el derecho de manifestación y reunión de los grupúsculos y asociaciones que apoyan su obsesión separatista.

Me dirá que tienen derecho a defender lo que defienden, que tienen derecho a defender su pretensión de romper España. Sí, claro que sí. Nuestro estado social y democrático de derecho es ante todo garantista y respetuoso con la libertad de pen-

samiento y de ideas e ideales políticos, pero dentro de la legalidad. No tienen derecho, por ejemplo, a dar un golpe de estado con nocturnidad y alevosía, vulnerando los derechos de la oposición, que representa a más de la mitad de los ciudadanos de Cataluña, como hicieron en septiembre y octubre de 2017. No tienen derecho a imponernos su república del tres al cuarto, de corte totalitario; ni tienen derecho ni nadie se lo reconoce, por más que monten peregrinaciones sectarias –por cierto, cada vez menos multitudinarias. Y, por supuesto, no tienen derecho a imponer sus propias convicciones a través de conductas que pueden ser delictivas y contrarias a las leyes promulgadas con arreglo a los mecanismos constitucionales democráticos.

Reiteradamente ha manifestado que no puede hacer otra cosa, que está obligado a respetar el derecho de reunión y manifestación, el derecho de protesta. Claro. Pero cuando existe colisión de derechos, como es el caso en Cataluña desde hace ya demasiado tiempo, su obligación es respetar y garantizar los derechos de todos, no solo de los que pretenden imponer sus ideas totalitarias a costa de violentar día tras día los derechos del resto de la ciudadanía.

Porque es esto lo que está pasando en Cataluña hace demasiado tiempo ya. Estamos viendo y sufriendo cómo los miembros más hiperventilados del separatismo, muchos de ellos con asiento a la lumbre, se han empeñado en imponer al conjunto de la sociedad su visión totalitaria. Con asiento a la lumbre, sí. Muchos de ellos con sueldo público en su condición de funcionarios, o trabajadores del sector público, o pertenecientes a grupúsculos o asociaciones convenientemente cebadas con fondos públicos u ostentando el cargo de concejales o diputados o ambos cargos a la vez, esos hiperventilados, algunos de ellos asiduos a este Parlamento, que siguen empeñados en imponer su visión totalitaria e impedir al resto de los ciudadanos pensar, expresarse y obrar en libertad.

Se lo repito, *conseller*, por si no le ha quedado claro: desde hace demasiado tiempo en Cataluña se vulneran derechos fundamentales de muchos, de muchísimos catalanes, de la mayoría de los ciudadanos, sin recato ni pudor y, claro, sin el menor sentimiento de culpa, henchidos de fe ciega en el mandato de las élites que les dirigen, que les predicán que están amparados por un derecho superior y preeminente. Ese derecho superior que les carga de razones para protestar cortando de forma arbitraria y continuada –si conviene, con uso de la fuerza– vías principales de comunicación. O que les ha llevado a asaltar infraestructuras esenciales, arengados por algún que otro portavoz parlamentario, impidiendo la libertad de movimiento de personas y mercancías.

Llevamos meses aguantando su frustración victimista, la de los que vulneran derechos de otros ciudadanos y la de los que se autoproclaman víctimas desde su condición de cargos de la Administración de la Generalitat, disfrutando de sueldos públicos que no se ganan en absoluto. Su frustración, la constatación de que no son el ombligo del mundo y de que no los asiste el derecho, ni el nacional ni el internacional, no les faculta para vulnerar derechos ni para permitir esa vulneración de forma sistemática.

Ustedes, *conseller*, y los gobiernos que les han precedido, tanto el de Mas como el de Puigdemont, son responsables de haber mantenido unas expectativas que, lo saben bien –siempre lo han sabido–, están muy alejadas de la realidad. Su ensoñación, su obsesión, no es más que eso, un sueño imposible, que en su desesperación han convertido en pesadilla para una mayoría de catalanes. *Conseller*, sin despeñarse (*remor de veus i rialles*), porque no parece preocuparle lo más mínimo que se estén vulnerando de forma sistemática, día tras día, los derechos de los ciudadanos que quieren circular libremente por el espacio público y que ven cómo se cortan vías de comunicación principales, como en el caso de la avenida Meridiana de Barcelona, sin que se haga nada por evitarlo por parte de quien tiene, no ya la potestad, sino la obligación de salvaguardar los derechos de todos, no solo de una parte de los ciudadanos.

Para su departamento, es decir, para ustedes y, de forma específica, para la Dirección General de la Administración de Seguridad, que es quien tiene a su cargo la función correspondiente a la autoridad gubernativa en el ejercicio del derecho de reunión y manifestación, esos cortes arbitrarios y continuados, dado que sirven a sus intereses espurios, no merecen censura ni cortapisa. Que perjudiquen cada día a miles de conductores y usuarios de la vía, que los vecinos y comerciantes de la zona estén cansados de sufrir las consecuencias de su dejación de funciones, que se haya producido una escalada en la conflictividad, que varias agresiones a usuarios, vecinos y periodistas..., a ustedes, a usted y a su director general, les trae al paio.

¿Sigue usted defendiendo que existe un derecho preeminente, el de reunión y manifestación, sobre cualquier otro y que, en caso de colisión de derechos, prima la ocupación abusiva del espacio público por parte de sus acólitos, en contra del derecho que asiste a todos los ciudadanos a moverse en libertad, a desarrollar sus actividades cotidianas con normalidad, usando el espacio público, el espacio de todos, sin cortapisas ni limitaciones arbitrarias? Si su respuesta es que sí, que prima el derecho de reunión y manifestación, que lo que le queda a los usuarios de la Meridiana, a los miles de conductores que quedan afectados cada día por los cortes arbitrarios, es aguantarse y que los vecinos, comerciantes y pequeños empresarios de la zona lo que tienen que hacer es esperar sentados a que los hiperventilados pierdan fuelle y dejen de seguir las directrices sectarias que les movilizan, porque su departamento no piensa actuar y evitar la vulneración sistemática de sus derechos, nosotros les decimos que no, que no lo vamos a permitir, y que sí, que vamos a actuar de forma decidida para acabar con el atropello que ustedes permiten y amparan. Ja n'hi ha prou, conseller, ja n'hi ha prou.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre a la interpellació té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Quan vulgui.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Bon dia, diputades, diputats. Secretari general, directors generals, bon dia. Diputat, li agraeixo aquesta mirada còmplice que té, però jo soc dels del club que ja no ens despenquem (*el conseller riu*), ja no estic a temps de despenjar-me.

He sentit la seva intervenció, i pràcticament als treballadors públics els ha dit «vagos», només li ha faltat la paraula «maleantes». Jo li demano una miqueta de respecte als treballadors públics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, de les administracions locals. (*Alguns aplaudiments.*) També ha tractat d'hiperventilats representants institucionals escollits democràticament pel poble, i, doncs, jo també li demano un cert respecte, també, a aquests representants del poble, perquè al final la societat els ha escollit. I no sé qui és més hiperventilat, no?, si hem d'entrar en la hiperventilació, ni sé a què es refereix vostè quan parla d'hiperventilats; però jo he vist escenaris aquí, sobretot allà, a la zona on vostè s'asseu, que potser ens ajudarien a definir lo que és hiperventilació. Per tant, no digui o no retregui a representants democràtics del poble segons què, quan vostès són els primers de practicar les mateixes formes de fer, que és defensar la seva ideologia.

Miri, jo li faré una intervenció jurídica, una intervenció basant-me en lleis, en sentències, en tribunals que jo els he escoltat de vostès més d'una vegada defensar, i defensar-los d'una forma acèrrima. Per tant, em basaré en el que tinc, que és la llei, no?, i el que s'ha de complir. De fet, el Departament d'Interior, diguem-ne que ha de ser molt escrupolós en el compliment de la llei, bàsicament perquè hem de tractar tothom per un igual, no? I aquí, doncs, la ideologia política és molt prima en el Departament d'Interior.

Per tant, darrerament, s'ha generat un cert debat públic sobre l'abast del dret fonamental de reunió i manifestació i els seus possibles límits, quan del seu exercici es derivin afectacions respecte a altres drets i béns jurídicament protegits, com el dret de circulació, que vostè ha citat. Entendran que aquesta és una qüestió no menor i que voldré tractar-la anant a les fonts del dret, motiu pel qual em permetran que avui, en contra del que prefereixo fer habitualment, avui vulgui fer una lectura més ajustada de la meva intervenció i sense sortir-me del guió, amb la voluntat de mantenir el màxim rigor en fer les referències constants a la jurisprudència del Tribunal Constitucional.

La primera consideració que voldria compartir amb vostès, amb tots vostès, és que el dret de reunió i manifestació constitueix un dels drets fonamentals més rellevants en qualsevol estat democràtic. I com que no voldria que la meua intervenció pogués considerar-se subjectiva, ja els avanço que em cenyiré de la manera més exacta possible a la jurisprudència que sobre aquest dret fonamental ha desenvolupat el mateix Tribunal Constitucional.

Per al Tribunal Constitucional, el dret de manifestació es caracteritza per constituir una manifestació col·lectiva de la llibertat d'expressió efectuada a través d'una associació transitòria de persones que opera, de manera instrumental, al servei de l'intercanvi o exposició d'idees, de defensa d'interessos o de publicitat de problemes i reivindicacions.

Aquest dret està consagrat en l'article 21 de la Constitució espanyola, que vostès defensen aferrissadament, el qual reconeix el dret a reunió pacífica i sense armes. Afegeix el precepte que «en els casos de reunions en llocs de trànsit públic i manifestacions, s'ha de donar comunicació prèvia a l'autoritat, que tan sols podrà prohibir-les quan existeixin raons fundades d'alteració de l'ordre públic, amb perill per a persones i béns». Constitueix un dret fonamental d'autonomia pròpia, però d'innegable caràcter instrumental en relació amb altres drets fonamentals, com el dret d'associació, el dret de participació política, la llibertat sindical i el dret de la llibertat d'expressió, al qual està estretament vinculat.

En aquest sentit, el Tribunal Europeu dels Drets Humans posa de manifest que el dret de reunió i manifestació constitueix un dels drets fonamentals en una societat democràtica i, per tant, en cap cas hauria de ser interpretat restrictivament.

El dret de reunió i manifestació és un dret absolut o il·limitat?, s'ho podrien preguntar vostès. Igual que la resta dels drets fonamentals no constitueix un dret de caràcter absolut o il·limitat, atès que pot veure's sotmès a determinades modulacions o límits. De fet, l'article 21.2 de la Constitució espanyola fixa que «es pot limitar davant l'existència de raons fonamentades d'alteració d'ordre públic amb perill per a persones i béns.» I en aquesta mateixa línia ho estableix l'article 10 de la Llei orgànica 9/1983, de 15 de juliol, reguladora precisament del dret de reunió, on es determina que «si l'autoritat governativa considera que hi ha raons *fonamentades* que facin preveure alteracions de l'ordre públic, amb perill a les persones o als béns, pot prohibir la reunió o la manifestació o, si s'escau, proposar la modificació de la data, el lloc, la durada o l'itinerari de la reunió o la manifestació.»

Ara bé, què entenem per «ordre públic»? D'entrada, cal tenir molt present que l'ordre públic constitueix un concepte jurídic indeterminat, el qual ha de ser interpretat de manera restrictiva per tal d'afavorir l'exercici del dret fonamental de reunió i manifestació. De la mateixa manera que els drets fonamentals no poden considerar-se com a absoluts, l'ordre públic tampoc és un bé jurídic de caràcter absolut.

D'acord amb el citat article 21.2, cal remarcar que l'alteració de l'ordre públic *per se* no constitueix un motiu habilitant suficient a efectes de restringir aquest dret fonamental, atès que el reiterat precepte constitucional exigeix que aquesta alteració comporti perill per a les persones i els béns.

Així doncs, la jurisprudència ha definit i delimitat el concepte d'«alteració d'ordre públic», a l'efecte de motivar una eventual restricció o prohibició del dret a ma-

nifestació, a situacions, per exemple, de desordre material que posin en perill la integritat de les persones o dels béns.

Finalment, cal tenir en compte que han d'existir raons *fundades* d'alteració de l'ordre públic, fet que implica que la limitació a l'exercici del dret a reunió requereix una motivació específica. En aquest sentit, el Tribunal Constitucional precisa que no resulta suficient que existeixin dubtes sobre si el dret a reunió podria produir efectes negatius, sinó que és necessari que l'autoritat governativa posseeixi dades objectives suficients derivades de les circumstàncies del fet de cada cas, a partir de les quals qualsevol persona en una situació normal pugui racionalment concloure que la concentració produirà amb total certesa el referit desordre públic.

En tot cas, en aplicació del principi d'afavoriment del dret de reunió i manifestació, el *favor libertatis*, tan sols convincents i imperatives poden justificar les restriccions a aquesta llibertat.

I quan el dret de reunió i manifestació incideix en el dret de la llibertat de circulació? En aquest cas ens trobem davant d'una situació que ens pot comportar interrupcions o paralitzacions en el trànsit. Tanmateix, la interrupció del trànsit i la restricció de la llibertat de circulació dels ciutadans no manifestants són inherents a la mateixa naturalesa del dret a manifestació, atès que el seu exercici requereix la utilització dels llocs de transport públic.

Resulta evident, per tant, que tota reunió celebrada en un lloc de trànsit haurà de comportar necessàriament una restricció del dret a la llibertat de circulació d'aquells ciutadans no manifestants, els quals es veuran impeditos de deambular o de circular lliurement pel trajecte durant la celebració de la manifestació.

En aquest sentit, el TC ha posat de manifest en diverses sentències que aquesta restricció no legitima per si sola l'autoritat a prohibir la manifestació, sinó que cal que dita manifestació en un lloc de trànsit alteri l'ordre públic i posi en perill la integritat de les persones i els béns. Per tant, no és alterar la mobilitat sinó posar en perill les persones o els béns.

El TC –voldria remarcar– estableix a la seva jurisprudència que en una societat democràtica l'espai urbà no tan sols és un àmbit de *circulació*, sinó també és un espai de *participació*. És per això que el Tribunal Constitucional fixa en les seves sentències que el trànsit en els nuclis urbans no pot invocar-se com a causa genèrica per tal de justificar la prohibició de manifestacions.

En concret, i des de la perspectiva l'article 21 de la Constitució espanyola, el Tribunal Constitucional assenyala a la sentència 193/2011, que «únicament es podrà produir aquesta prohibició quan s'ocasioni una total obstrucció dels carrers que porti a un col·lapse circulatori durant un període de temps prolongat, de forma que es provoqui la immobilització de vehicles i s'impedeixi l'accés a determinades zones o barris de la ciutat, per la impossibilitat d'habilitar vies alternatives».

Tal com es pot apreciar, el Tribunal Constitucional adopta una posició obertament favorable a l'exercici del dret a reunió i manifestació. Per tant, no qualsevol restricció i interrupció potencial del trànsit pot motivar la prohibició de manifestacions. Fins aquí, una part de la meua explicació.

President, em queda un punt, que és quan el dret de manifestació s'exerceix de forma reiterada, que aquest a vostès també els preocupa i n'han fet esment i, al segon torn, els hi acabaré d'explicar.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica és el torn de nou del diputat. Quan vulgui.

Matías Alonso Ruiz

Bé. Gràcies, conseller. Pilotes fora. Ens ha presentat aquí un *pliego de descargo*, el típic *pliego de descargo*. I li dic, no debería dejarse mal aconsejar. Usted está siendo ahora investigado por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña por presunta

malversación y prevaricación a raíz de permitir y procurar un servicio de escolta a un prófugo de la justicia y no es que no le avisáramos con tiempo, pero hizo caso omiso.

Y también le hemos avisado con tiempo de que lo que usted está haciendo, las decisiones políticas de no ejercer, conforme a la legislación vigente, la potestad gubernativa para evitar que se vulneren los derechos de miles de ciudadanos frente a los cortes arbitrarios que se realizan de forma continuada y, si es preciso, violenta por parte de separatistas puede tener consecuencias para usted y para quienes tienen la función encomendada en el seno de su departamento. Lo habrá visto en la prensa: estamos ultimando una denuncia ante fiscalía y el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña en relación con su permisividad y la de su director general de Administración de Seguridad para con los cortes sistemáticos de vías públicas en Barcelona y en toda Cataluña. Que sea efectiva depende de usted y de sus decisiones. Veremos qué recorrido tiene. Será primero la fiscalía y, en función de su decisión, puede que después el Tribunal Superior quienes decidan al respecto. Personalmente dudo que el argumento de que el derecho de reunión y manifestación es preeminente siempre y en todo lugar le acabe de funcionar frente a los órganos jurisdiccionales. Me dirá que es que judicializamos la política, pero no: lo que vamos a hacer es defender a los miles de ciudadanos catalanes que ven vulnerados sus derechos de forma arbitraria y continuada, en ocasiones con uso de la violencia ilegítima. Esos ciudadanos de a pie a los que ustedes dejan en una situación de indefensión continuada. No sé si queda otra opción, porque este Gobierno de la Generalitat, como los dos que le han precedido, se ha puesto por encima de la ley. Claro, que no han tenido en cuenta algo fundamental, algo que por fortuna no depende de ustedes: España es un estado social y democrático de derecho. Vivimos, mal que les pese, en un estado de derecho y parece que no son conscientes de lo que eso significa. Un estado democrático de derecho se basa en cuatro pilares esenciales: imperio de la ley, división de poderes, sujeción de la Administración a la ley y al control judicial y derechos y libertades fundamentales para todos los ciudadanos.

Son ustedes los que con su incompetencia y su sectarismo obligan a los ciudadanos a defenderse de sus arbitrariedades y es nuestra obligación defender los derechos y las libertades fundamentales de todos los ciudadanos, no solo de los que deciden protestar y manifestarse para ello, también de los que quieren desarrollar sus actividades cotidianas en libertad. Por lo tanto, son ustedes los que con sus decisiones nos obligan a recurrir a la justicia en nombre de los ciudadanos a los que se vulneran sus derechos, para que ustedes como Administración queden sujetos a la ley y al control judicial.

Ustedes han optado por que se sigan vulnerando los derechos de los usuarios de la Meridiana, de los vecinos, comerciantes y pequeños empresarios de la zona, en contra de los informes desfavorables de la Guardia Urbana de Barcelona y de las peticiones de los responsables de seguridad ciudadana del Ayuntamiento de Barcelona que, aunque tarde, parece que por fin han reaccionado ante el desorden y el caos circulatorio que generan esas protestas. Unos informes y unas peticiones que, lejos de limitar el derecho de reunión, lo que hacían es pedir que se autorizaran en ubicaciones alternativas muy próximas al lugar de las protestas pero que no afectan al tráfico rodado de una de las principales arterias de Barcelona y a los miles de conductores que quedan atrapados cada día. ¿Piensa seguir haciendo caso omiso de esos informes y de esas recomendaciones? ¿Sigue confiando en el director general de Administración de Seguridad? ¿Sigue creyendo que el derecho de reunión y manifestación está por encima del derecho a moverse libremente y a vivir en paz de los usuarios de la vía pública y de los vecinos y pequeños empresarios afectados? ¿Cortar calles y vías principales se va a convertir en el nuevo entretenimiento para cualquier grupúsculo o asociación sectaria, sea del signo que sea, que quiera contagiar su frustración al conjunto de los ciudadanos? ¿Va a convertirse Cataluña en un

«*campi qui pugui*», en un «*sálvese quien pueda*»? Desde luego, *conseller*, si de nosotros depende, no será así.

Posi fil a l'agulla i acabi amb aquest disbarat. Deixi que els usuaris de la Meridiana i tots els ciutadans de Catalunya als qui afecten aquests talls indiscriminats, il·legals i arbitraris de les principals vies de comunicació, puguin desenvolupar les seves activitats en pau i llibertat.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per fer la segona rèplica, és el torn de nou del conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputat, veig que estan vostès acostumats a formar tots els papers de l'auca, igual com han fet amb la JEC, que eren acusadors, sentenciadors i condemnadors. Doncs vostè ja em condemna per un procés que van iniciar vostès, perquè ja m'ha dit que jo vaig corrompre la legalitat, ja m'ha sentenciat, no? Per tant, miri, ara per ara, amb un procés... No, no ho ha dit, «*presunto*». No ho ha dit, «*presunto*». Li he demanat que ho digués i no ho ha dit. No ha dit «*presunto*». Per tant, com a mínim –com a mínim–, encara facin veure de que hi haurà un procés judicial just. Com a mínim facin veure-ho. No vagin fent com han fet amb la JEC i amb aquest costum que tenen vostès tan antidemocràtic de voler ser..., de formar..., de tenir tots els papers de l'auca. (*Remor de veus.*) Que ens assemblarien més..., o seria més un règim no democràtic d'altres èpoques, eh? –per sort, jo no les he viscut personalment–, però sí que molta gent les ha patit, que són règims antidemocràtics i règims dictatorials.

Li he dit que acabaria la fase. Jo veig que vostè no m'ha escoltat, perquè ha llegit la seva segona intervenció tal qual. I m'ha tornat a citar coses i no ha escoltat res del que li he dit. Per tant, quan vostè diu *imperio de la ley*, que sembla que quan vostè cita *imperio de la ley* tan sovint..., sembla que tot ha de tremolar..., doncs, miri, *imperio de la ley*, vostè, quan li interessa se l'escolta i quan no li interessa no se l'escolta, perquè jo li he estat argumentant tota una sèrie de lleis i tota una sèrie de sentències que no n'ha fet ni cas. Per tant, bé, menys amenaces i més escoltar el que li dic jo, si us plau.

Li deia que em faltava un quart punt, que és: «I quan el dret de manifestació s'exerceix de forma reiterada, dins de la clarificació de les limitacions del dret de reunió i manifestació, cal incidir en l'aspecte relatiu a la freqüència o assiduïtat en què és exercit aquest dret a manifestació i quina incidència pot tenir aquesta en la seva legitimitat, i, per tant, fins a quin punt aquest element de reiteració podria influir en una eventual limitació o prohibició del dret a reunió o manifestació.» Això que vostès estan proposant.

En aquest aspecte, al parer del mateix Tribunal Constitucional, exposat en la seva Sentència 24/2015, de 16 de febrer, deixa ben clar que el caràcter temporal del dret a manifestació no s'oposa a la reiteració de manifestació en dies successius. El Tribunal Constitucional rebutja que el simple fet d'exercir de forma reiterada el dret de manifestació suposi un abús o exercici extralimitat d'aquest, tal com posa de manifest la Sentència 24/2015, del 16 de febrer, que li deia. El tribunal conclou que la reiteració en l'exercici del dret a reunió no legitima la seva prohibició sense la concurrència d'altres raons que ho justifiquin, i que he indicat anteriorment. En cap cas resulta admissible que una autoritat governativa utilitzi l'argument de la reiteració negant la utilitat o la necessitat del dret de manifestació i afectant, per tant, el contingut essencial d'aquest dret fonamental.

La Constitució espanyola –tan preuada per vostès– i la jurisprudència dels tribunals, que tant defensen vostès, emana del mateix marc legal amb què treballa el Departament d'Interior a l'hora de gestionar l'exercici del dret fonamental de reunió o de manifestació. I sobre aquest dret fonamental i els seus eventuals límits considero

que difícilment cap dels presents podrà fer una interpretació més ajustada que el mateix Tribunal Constitucional.

O és que ara vostès, senyores i senyors de Ciutadans, volen qüestionar els drets fonamentals reconeguts per la Constitució espanyola i pels pronunciaments del Tribunal Constitucional? Els volen qüestionar? Els hi qüestionen, als ciutadans de Catalunya? O els qüestionen per la seva ideologia? En funció de qui exerceix els drets, hi té dret, i en funció del que pensen, no hi té dret? Això és el que qüestionen vostès? –això és el que qüestionen vostès?

Doncs, malauradament, per sort d'aquest país, majoritàriament els representants públics, el Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya tenen al capdavant majories democràtiques..., i no depèn de vostès. Perquè, si fos per vostès, i escoltant els seus pronunciaments, segur que en aquest país no es podria manifestar tothom, sinó que només es manifestaria qui vostès volguessin. Gràcies que estem nosaltres aquí.

Bon dia. I gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les seves interlocucions

300-00247/12

La següent interpel·lació és sobre les seves interlocucions, les interlocucions del Govern, i és presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gràcies, president. Bon dia, conseller. Mire, consejero, quiero empezar esta interpelación reconociendo que quizá tengan ustedes motivos para estar satisfechos o contentos con la llamada «mesa de diálogo», porque en realidad esta mesa no es una mesa de diálogo, no es una mesa de convivencia, sino que es en realidad una mesa de rendición del Gobierno de España ante el separatismo.

Ayer, en esta misma cámara, diputados de su partido, de Esquerra Republicana, hablaban de una negociación de tú a tú, en igualdad de condiciones, entre el Gobierno de España y el Gobierno de la Generalitat; de hecho, lo que querían decir –y en algún momento incluso lo explicitaron de forma muy evidente– era que esto era una negociación entre Cataluña y España, entre dos sujetos soberanos que se contraponen entre sí, dos realidades perfectamente equiparables.

Pues bien, eso es literalmente ofensivo para los catalanes constitucionalistas, para los catalanes que nos sentimos catalanes, españoles y europeos, y para millones de españoles –me atrevería a decir que para una inmensa mayoría de españoles–, el hecho de que el Gobierno de España –se lo digo también a los miembros del Partido de los Socialistas de Cataluña– acepte esa lógica perversa de un conflicto político entre Cataluña y España; no entre Cataluña y el resto de España, que aun así sería una cosa disparatada, sino entre Cataluña y España. En todo caso, aunque a mí el término «conflicto» me gusta poco, si hay un problema, si hay divergencia, si hay diferencias, si hay disensión y si, desde luego, hay tensión política es entre catalanes, no entre Cataluña y el resto de España y mucho menos entre Cataluña y España. Hay disensión, en todo caso.

Esa bilateralidad de la que ustedes pretenden hablar o pretenden establecer con el Gobierno de España deberían hablarla y aplicarla para el marco interno de Catalunya. Bilateralidad entre los catalanes nacionalistas, que representan ustedes, con menos de la mitad de los votos, y los catalanes constitucionalistas, a los que representamos los partidos que defendemos la unidad de España, la convivencia en la

diversidad de los españoles, que representamos a algo más de la mitad de los ciudadanos de Cataluña. Esa sería la única bilateralidad de la que ustedes podrían hablar, y, en todo caso, bilateralidad creada por su obsesión separatista, creada por su obsesión de separar Cataluña del resto de España.

Bien, en todo caso, ustedes ya tienen la foto que querían. Una foto en la que lo que se pretende es proyectar la idea de que aquí hay dos sujetos prácticamente soberanos que hablan, como ustedes dicen, de igual a igual, que hablan en igualdad de condiciones, y que la delegación separatista –que no la delegación catalana– es recibida en la Moncloa con honores; prácticamente con honores de jefe de estado se recibe al señor Torra por el señor Sánchez. El señor Sánchez, que hace cuatro días llamaba al señor Torra «el Le Pen de la política española», ahora, por arte de birlibirloque y porque le interesa, porque necesita que alguien le apruebe el presupuesto, recibe al señor Torra prácticamente como un estadista. Esa es la coherencia del señor Sánchez, esa es la coherencia de esta llamada «mesa de diálogo», que es en realidad una mesa de imposición, es una mesa de unilateralidad y es una mesa de chantaje para el resto de los españoles y sobre todo para los catalanes constitucionalistas.

Mire, señor Bosch, supongo que usted no me negará la evidencia y reconocerá que ustedes han quemado constituciones españolas, han quemado en sus actos banderas españolas, han divulgado el eslogan xenófobo de que España nos roba, han intentado liquidar la Constitución y Estatuto de autonomía los días 6 y 7 de septiembre del 2017, actos, todos ellos, de los que ustedes no se esconden; al contrario, se enorgullecen. Por tanto, no creo que salga aquí..., y ojalá me dé una explicación convincente, es usted rápido y es un hombre de una cierta facundia y de una cierta habilidad de palabra y seguro que alguna explicación puede encontrar, pero, ¿me va a negar usted que Esquerra Republicana, sus juventudes, en actos en los que han participado por ejemplo diputados como Joan Tardà, se han quemado banderas de España, se han quemado constituciones, se ha menospreciado al rey de España, se ha menospreciado a los catalanes constitucionalistas, se ha menospreciado sistemáticamente al resto de España y se han dicho cosas como que España nos roba?

Lo digo porque yo creo que hay que hablar de las cosas. Decía Ortega, les decía a los argentinos en un discurso célebre de los años treinta, que hay que ir a las cosas: «Argentinos, a las cosas.» Pues yo les digo a ustedes: «Señores separatistas, a las cosas.» Todo esto que acabo de decir es verdad, pero a pesar de ello, ¿cómo es posible que el Gobierno de España siga empeñado en legitimar a unos políticos que han demostrado sobradamente su deslealtad y su odio a España?, ¿cómo es posible que el señor Sánchez siga en esas tesis y en esa línea?

Esta pregunta nos la hacemos desde Ciudadanos, se la hacen muchos ciudadanos de Cataluña, y estoy convencido de que, en el fondo, porque ustedes tienen una capacidad de intelección sobrada, ustedes también se la hacen; piensan: «¿Cómo es posible que Sánchez o cualquier otro presidente el Gobierno España todavía, después de todo lo que hemos hecho, después del 6-7 de septiembre, después del Uno de Octubre, después de una declaración unilateral de independencia, después de haber menospreciado al resto de España de forma sistemática y en términos xenófobos solo equiparables a los de la Liga Norte de la Padania, todavía, aun así, el Gobierno de España sigue insistiendo en el apaciguamiento con ustedes?» Es una cosa que realmente yo creo que no tiene parangón en todo el mundo.

Que el Gobierno de España... (*Alguns aplaudiments.*) Que el Gobierno de España dependa de los votos de gente como ustedes, de políticos como ustedes, que seguramente en el fondo con legitimidad odian a España, menosprecian al resto de españoles –insisto, me parece perverso, me parece despreciable, pero ustedes son muy libres de odiar a quienes quieran–..., y ustedes han demostrado un desprecio, un odio, una deslealtad hacia el resto de España que desde luego no les hace acreedores ni merecedores de la más mínima confianza. Pero, aun así, el Gobierno de España sigue confiado en ustedes.

¿Ustedes se imaginan que el Gobierno del Reino Unido recayera en la confianza de un partido como el Sinn Féin?, un partido que fue el brazo político de una banda terrorista, un partido que es su socio en el Parlamento Europeo, el Sinn Féin. Yo creo que a nadie en el mundo se le ocurre que el Sinn Féin pudiera ser un socio fiable del Gobierno del Reino Unido, ni para conservadores, ni para liberales, ni para laboristas. Me parece una cosa absolutamente inverosímil. Pero, bueno, en fin, cosas veredes. Es que la cuestión fundamental es que el Sinn Féin, en el Parlamento británico, en Westminster, directamente no toma posesión de los escaños, en lugar de hacer como ustedes, que insultan, menosprecian, vilipendian a España de forma sistemática y luego van allí y toman posesión de sus escaños en el Congreso de los Diputados. Recordemos al señor Rufián, que nos dijo hace ya cuatro o cinco años que estaría dieciocho meses en el Congreso de los Diputados y al final va a acabar engrosando la lista de los diputados más longevos de la historia de España junto a Alfonso Guerra y Celia Villalobos, y seguirá sin reconocer la incoherencia de haber dicho lo que dijo de que estaría dieciocho meses en el Congreso de los Diputados. Siguen sacando tajada de formar parte de España a la vez que siguen insultando al resto de españoles.

Esta supuesta mesa de diálogo es una auténtica anomalía por muchos motivos, fundamentalmente porque vacía de contenido el Congreso de los Diputados, vacía de contenido el Senado, vacía de contenido este Parlamento, vacía de contenido en definitiva todas las instituciones que prevé nuestro ordenamiento constitucional, entre otras, la reunión de presidentes, las reuniones sectoriales, todas aquellas reuniones en las que se pueden debatir problemas que interesan al conjunto de los ciudadanos españoles y también al conjunto de los ciudadanos de Cataluña. Ustedes eso lo desprecian, pero lo preocupante no es que ustedes hayan conseguido su foto –porque están en su derecho de buscar destruir España, ese es su objetivo–, lo que no es normal es que el presidente del Gobierno de España, el señor Sánchez, les ponga la alfombra roja y les reciba con honores en Moncloa. Eso es lo que no es normal; es lo que hace que nuestro sistema constitucional, con el señor Sánchez a la cabeza, esté realmente pasando horas muy bajas.

No es razonable que ustedes tengan esos privilegios; no deberían ser, por supuesto con su lógica antiinstitucional, actores fundamentales en la política española. España necesita diálogo –estoy convencido–, los españoles necesitamos diálogo y estoy absolutamente de acuerdo con esa idea, pero lo necesitamos desde la lealtad, desde el compromiso, desde la sinceridad y por supuesto desde la creencia en que el proyecto de España vale la pena, desde la creencia de que la unidad de España es un valor en sí mismo que conviene preservar y no atacar; es un valor en sí mismo que asegura la libertad, que asegura la igualdad, que asegura la solidaridad entre ciudadanos, y no su modelo de desigualdades, su modelo de privilegios, su modelo de confrontación... Todo eso no es diálogo, todo lo contrario. Por tanto, que ustedes además pretendan patrimonializar el diálogo y acusar a los que no estamos de acuerdo con su idea *sui generis* del diálogo, que más que diálogo es imposición y es chantaje, pues resulta cuando menos indignante.

Una cosa que me preocupa enormemente es que el señor Sánchez, con esa mesa de diálogo, acepta completamente su lógica antipolítica y usurpa a los catalanes constitucionalistas y a millones de españoles la posibilidad de decidir sobre lo que es su país, sobre lo que es una parte fundamental de su país. No puede ser que aquí en esta mesa que han pergeñado ustedes con el Partido Socialista resulte que los dos resultados posibles sean, por un lado, lo que dice el Partido Socialista, que es recuperar todas aquellas competencias que el Tribunal Constitucional dijo que no eran constitucionales del anterior Estatuto, es decir, saltarse nuestro ordenamiento democrático para contentar a sus socios separatistas, intercambiar convivencia por presupuestos, cosa que me parece de una deshonestidad digna de mejor causa, o el otro

resultado que es el que ustedes plantean, aunque no queda muy claro cuál es su verdadero objetivo, que es conseguir la ruptura con el resto de España.

Ustedes han demostrado que renuncian a representar al conjunto de los ciudadanos de Cataluña porque dicen que van allá a hablar de autodeterminación y de amnistía; es decir, los catalanes constitucionalistas obviamente no tenemos ninguna esperanza de que ustedes vayan a representarnos allí. ¿Pero quién representa en esa mesa de chantaje a los catalanes constitucionalistas? ¿Quién representa a aquellos que nos sentimos catalanes, españoles y europeos, y que no consideramos que la soberanía del conjunto del pueblo español deba cuartearse entre todos aquellos que la reclamen con especial intensidad, como dice el señor Pablo Iglesias? Le pido, señor Bosch, que me responda estas preguntas.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Per fer la resposta, té la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Alfred Bosch. Quan vulgui, conseller.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

(Alfred Bosch i Pascual)

Senyor Martín Blanco, per què li resulta ofensiu que les persones parlem d'igual a igual? Ara vostè i jo estem parlant d'igual a igual des d'aquesta tribuna. Per què li resulta ofensiu? Expliqui-m'ho. A mi em sembla que és el més noble que es pot fer i que el diàleg, el diàleg autèntic, ha de passar per això, per la manca de desigualtat entre aquells que dialoguen. Perquè, si no, és molt difícil, si ja parteixes d'una desigualtat d'inici.

D'altra banda, vostè qüestiona que el Govern de Catalunya representi Catalunya. Vostè qüestiona que el Govern d'Espanya representi Espanya? Vostè ho qüestiona? Perquè, a través dels procediments democràtics i de les majores parlamentàries, s'escull un govern. Una altra cosa és que aquest Govern no li agradi, o fins i tot que el Govern d'Espanya no li agradi. Ara, negar-ne la legitimitat, a mi em sembla que això és molt gros –això és molt gros! És a dir, si vostès haguessin estat capaços de constituir una majoria parlamentària... Sí, van guanyar les eleccions, sí, d'acord, van treure més vots que cap altra formació, sí, és veritat. Però no van ser capaços de conformar cap majoria parlamentària que representés una majoria dels vots en aquest país. Per tant, escolti, els governs representen els països, a Catalunya, a Espanya i a tots els països democràtics del món; que per això existeix la democràcia, per elegir governs legítims i representatius. I no m'ho pot negar. No em pot negar que aquest diàleg entre governs és un diàleg legítim, entre governs que són democràticament representatius, perquè m'està negant l'essència del funcionament democràtic.

També em diu que el diàleg entre aquells que defensen la nació espanyola i aquells que defensen una república catalana no pot ser, que és deslleial. Doncs, entre qui ha de ser, el diàleg? Entre els que pensen el mateix? O sigui, vostè creu que el diàleg ha de ser un diàleg entre unionistes?, o un diàleg entre independentistes? Caram, és que no avançaríem mai –no avançaríem mai. El problema que es planteja és que hi ha milions de persones que declaradament, ho sabem..., no sabem exactament quantes, perquè no hem pogut votar sense interrupció policial, però, escolti, el diàleg entre els que pensen el mateix no ajuda a avançar. És que ja ho deia Nelson Mandela, admiradíssim –per mi, com a mínim–, quan deia: «És que has de parlar amb els rivals, amb els oponents, amb els que pensen diferent. Si parles amb els amics i parlen només els que pensen igual, mai arreglaràs cap conflicte, mai avançaràs.»

Per tant, és evident que s'ha de produir un diàleg entre iguals, perquè és com ha de ser, i que ha de ser entre aquells que representen legítimament, doncs, els pobles que també estan involucrats, d'alguna manera, en aquest conflicte. I hem d'arreglar el conflicte.

Per què ha de servir la taula de negociació? Doncs a mi em sembla bastant evident; com a mínim jo ho tinc molt clar. La taula de negociació ha de servir per passar dels tribunals a les urnes, perquè volem viure en democràcia plena. Ha de servir per passar de les porres a les paraules i el diàleg. Per a això ha de servir, aquesta taula.

I, bé, que vostè no estigui d'acord en que passem, no?, de la vessant i del paisatge més negatiu en política al paisatge més positiu, que és el de parlar i el d'intentar negociar per intentar trobar una sortida, doncs..., bé, vostè prendrà les seves opcions. Jo la meua la tinc clara, i el Govern de Catalunya la té molt clara, i les forces representades en coalició al Govern de Catalunya la tenim molt clara: volem parlar, fa molt de temps que volem parlar; *sit and talk*, asseguem-nos i parlem. I després *move*, movem-nos, eh?, perquè, si no, també serà molt difícil arribar a una solució.

Hem de resoldre el conflicte polític de fons, i la negociació política és imprescindible, perquè ens trobem davant d'un dilema polític. La nostra proposta és molt clara –molt clara–: el Govern de Catalunya, representat en les forces que el formen, per majoria parlamentària, arriba a la Moncloa i posa damunt la taula una proposta que diu «fi de la repressió i autodeterminació».

Per què fi de la repressió? Home, em sembla obvi: precisament perquè volem passar de les porres i de les presons i de l'exili, volem passar, doncs, a aquest diàleg que porti a una solució democràtica, eh?, volem anar dels tribunals a les urnes.

I per què autodeterminació? Doncs, miri, potser vostès no ho comparteixen, potser vostès no comparteixen un dret universal reconegut a totes les cartes que han estat votades per tots els països del món, eh?, entre elles, i de forma significativa, la Carta de Nacions Unides, potser vostès no ho comparteixen. Nosaltres sí. I a més a més pensem que és la millor manera de decidir les coses: en lloc d'anar de cara al conflicte i l'enfrontament, doncs, anar a que tothom –tothom, tothom–, el cent per cent de la població, pugui decidir. És una qüestió tan important, el futur d'aquest país, com perquè tothom hi participi, i no només una part. I vostès diuen: «Ni tothom ni una part. Ningú.» I nosaltres diem: «Tothom, el cent per cent.»

Però és que, a més a més, ens ho avala, segons totes les enquestes i els resultats, també, de les formacions polítiques a les diverses eleccions, que més del 70 per cent –depèn de les enquestes, algunes arriben al 80 per cent– de la població de Catalunya vol que es voti, vol que es decideixi democràticament el futur d'aquest país; entre ells, una part important dels seus votants, que segur que els coneixen. Hi ha moltíssima gent, una majoria aclaparadora, eh? –no sé per què somriuen, perquè això són les dades i és el que sabem, i a més és que és de sentit comú–, una majoria aclaparadora de la gent vol que el poble decideixi. No és difícil d'entendre, no és difícil.

Vostès no volen que el poble decideixi, vostès volen que les coses no es moguin, vostès no volen que hi hagi diàleg, vostès no volen que la gent que pensa diferent pugui parlar. Vostès el que creuen és que la gent que pensa diferent, notablement aquella gent que desitja una república catalana, no puguin parlar. I aplaudeixen que vagin a la presó, i aplaudeixen que els empenyin cap a l'exili. És clar, a mi això no em sembla gaire democràtic, i a mi no em sembla gaire acceptable en democràcia. Vull dir, no estem lluitant per això, estem lluitant per un model polític molt diferent.

El Govern espanyol està obligat a respondre. Nosaltres hem posat una proposta damunt la taula, i és clara. Potser no li agrada al Govern espanyol. Segur que a vostè i al seu grup, de Ciutadans, no els agrada. Però és la nostra proposta, creiem que és raonable, creiem que és civilitzada, que el cent per cent de la gent voti per decidir el seu futur. Creiem que és no només la millor manera de resoldre-ho, sinó que, al capdavall, i basant-nos en altres exemples de països civilitzats, pensem que és l'única manera real, sòlida, democràtica, de resoldre aquest conflicte.

Nosaltres, evidentment, també impulsarem les comissions bilaterals –vostè això no ho ha mencionat. Són coses diferents, però també són deutes històrics que estan pendents amb el Govern espanyol i que s'han de complir, i que fa molt de temps que

estan sobre la taula, amb sentències en ferm. Vostès, que diuen tant a favor del respecte a les lleis, doncs també haurien de tenir en compte que tot això està pendent i tot això també s'ha de resoldre. I aquí també cal conversar i aquí també cal negociar, perquè no pot ser que estigui pendent, perquè afecta el dia a dia. Volem les dues coses: volem resoldre el conflicte polític, volem també resoldre el dia a dia de la gent, del qual vostè no n'ha parlat. Després els del *monotema* som nosaltres, però... Nosaltres ho volem tot, perquè la gent s'ho mereix tot. La gent mereix que resolguem aquest conflicte i que el desencallem i que puguem avançar i que puguem decidir lliurement. I la gent també vol que tot allò que afecta el seu dia a dia, doncs, sigui resolt.

Diu que hem d'anar *a las cosas*. Últimament marianegen una mica, eh?, en el sentit de Mariano Rajoy: «*Los catalanes hacen cosas*», no? I suposo que aquesta confluència de forces, doncs, també es denota amb el llenguatge, no? Doncs sí, nosaltres a les coses. A quines coses? A les coses importants, a resoldre el dia a dia de les persones. Perquè el Govern espanyol i l'Estat espanyol tenen deutes importants pendents en matèria d'infraestructura, d'inversions, d'educació, de salut..., de moltíssimes qüestions. I això s'ha de resoldre. Però nosaltres a les coses, també, per resoldre un conflicte que en els últims anys ha marcat la vida política d'aquest país. I evidentment que volem una solució.

Finalment, vostè ha remarcat molt que li sap greu i deplora que el destí d'Espanya depengui de converses i d'interlocució amb independentistes, li sap greu, perquè influïm en la vida política de l'Estat espanyol, i a vostè això li sap greu. Doncs sap què li dic? Hi ha una manera molt fàcil de que no sigui així i que el Govern d'Espanya no depengui dels independentistes catalans, i és que els independentistes catalans ja no tinguem necessitat de ser independentistes, perquè tinguem una república catalana i, per tant, doncs, no haguem de veure'ns obligats a participar en la vida política de l'Estat espanyol. Si vostè això és el que vol, que no influïm en les decisions que afecten l'Estat espanyol, benvingut al nostre carro, apunti's a la república catalana.

Moltes gràcies, senyor...

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. A continuació, per a la rèplica, té la paraula el diputat Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Mire, señor Bosch –trataré de ir rápido–, bueno, ante esta última *boutade* de la república catalana, le digo que en su caso me tendría que apuntar antes o nos tendríamos que apuntar antes a la isla Barataria que don Quijote le ofreció a Sancho Panza, que no existe. Así que la verdad es que eso de la república catalana... (*Aplaudiments.*)

De todas maneras, le digo una cosa, señor Bosch: ese es su sueño, su sueño es que los catalanes constitucionalistas dejemos que ustedes hagan y deshagan a su antojo, dejemos que ustedes se pongan de acuerdo con el Gobierno de España del señor Sánchez y, efectivamente, que se les deje hacer. Oigan, de verdad, si ustedes insisten tanto en marchar, váyanse ustedes, pero no pretendan que los demás nos vayamos con ustedes o que nos echen a nosotros. Es que... (*Aplaudiments.*)

Desde ese punto de vista, de verdad, yo creo que tienen ustedes muchas opciones. La primera, que yo creo que sería deseable, es que aceptasen la realidad plural de Cataluña, la realidad en la que la mayoría de los catalanes nos sentimos catalanes y españoles, que no queremos separarnos del resto de España, que tenemos lazos sentimentales, históricos, económicos y de toda índole con el resto de españoles, y que, por tanto, su propuesta lo único que hace es dividir la sociedad catalana y ge-

nerar un clima, un estado de opinión y un clima político en Cataluña ciertamente irrespirable.

Pero, en todo caso, le digo varias cosas. No, efectivamente, no puede haber igualdad entre Cataluña y España. Es una contradicción en los términos. Cataluña es una parte integral y fundamental de España. Por tanto, no puede haber un diálogo entre una parte y el todo. El diálogo tendrá que ser entre todas las partes. Ustedes no pueden hurtar al resto de los españoles la posibilidad de decidir sobre lo que es su país, no pueden hurtar el derecho de los madrileños, de los andaluces, de los extremeños, de los navarros, de decir lo que debe de ser su país. Como hicieron, es verdad, en su acuerdo con los socialistas en los *tripartits* del año 2003 y 2010, que ahora parece que, de cuando en cuando, parecen repetir en caso de que no les vuelva a salir su apuesta con los nacionalistas de Junts per Catalunya y vuelvan a hacer un gobierno secesionista, la otra opción, que casi es peor, es el tripartito con el Partido de los Socialistas de Cataluña.

Hay una cosa que me parece impresionante y muy sintomática de lo que ha dicho usted, que es que dice que es partidario de que el cien por cien de la gente vote. Oiga, miren, no es la primera vez que me da la impresión de que para ustedes el resto de los españoles no son gente, pero que me diga usted que son partidarios de que el cien por ciento de la gente vote, porque están diciendo que solo los catalanes votemos sobre lo que debe ser el conjunto de España, en contra, de espaldas, en contra de los intereses del resto de españoles, me parece realmente ofensivo. Porque, insisto, «gente» somos todos; también los madrileños, también los andaluces, también los extremeños. Y tenemos que decidir lo que debe ser nuestro país en conjunto, no solo teniendo en cuenta lo que dice usted o lo que dicen ustedes, los señores separatistas.

Por otro lado, hay otra cuestión que me parece bastante significativa. Me habla usted de un derecho de autodeterminación reconocido por las Naciones Unidas. Efectivamente, señor Bosch; pero usted sabe, se lo hemos dicho cuarenta mil veces..., me encantaría que la opinión pública pudiese escuchar un debate tranquilo y sosegado sobre esta cuestión, porque usted sabe mejor que nadie que ese derecho a la autodeterminación no asiste a un territorio con el nivel de autogobierno que tiene Cataluña. Asiste únicamente a aquellos territorios que son sujetos a opresión colonial, a opresión militar o en donde se vulneran sistemáticamente los derechos humanos por el hecho de ser de ese territorio. Así que, por favor, no mienta. Lo que dice la Carta de Naciones Unidas y lo que dicen las resoluciones 2625 y 1514 de la Asamblea General de Naciones Unidas no tiene absolutamente nada que ver con lo que dice usted. Se lo dijo Ban Ki-moon, el exsecretario general de la ONU; les dice «Cataluña, lógicamente, no es sujeto del derecho de autodeterminación.»

Dejen de mentir, de verdad, aunque solo sea a beneficio de inventario, para que el debate sea un poco más ágil. Porque, si ustedes parten de premisas falsas, el debate queda anulado. Parten de la premisa de que Cataluña tiene derecho a autodeterminación; rotundamente falso. Parten de la idea de que en el resto de España menosprecian a los catalanes y quieren oprimirnos; totalmente falso, rotundamente falso. Los catalanes hemos sido decisivos en todos y cada uno de los momentos de la historia de España, para bien, en la mayoría de los casos, y también para mal. Así que, por favor, dejen de mentir, porque así podrá haber un diálogo sensato y sosegado entre leales. (*Aplaudiments.*)

Insisten ustedes en una mesa supuestamente de diálogo, porque saben perfectamente, por desgracia, que el Partido Socialista..., y siento que la interpelación sea conjunta, casi, al Partido Socialista y a ustedes, pero es que realmente, prácticamente ustedes van de consuno, van al unísono. Lo que ha hecho hoy, por ejemplo, la ministra Celaá, la ministra de Educación Celaá diciendo que la inmersión es completamente legal. Eso es un argumento suyo –es un argumento suyo–; el señor Bargalló asiente y dice: «Sí, efectivamente, la inmersión es completamente legal, es comple-

tamente constitucional.» No, disculpe señor Bargalló, lo que dice muy claramente la sentencia del Tribunal Constitucional sobre el Estatuto de autonomía del año 2010 es que, sin perjuicio que el catalán siga siendo el centro de gravedad de la educación en Cataluña, el castellano nunca puede ser arrumbado, nunca puede ser excluido como lengua docente, como lengua vehicular. Y ustedes, su modelo lo que hace es un modelo monolingüe, con el castellano como lengua extranjera, donde se enseña solo lengua española, pero no en castellano. Así que, por favor, dejen de mentir, que yo creo que sería la primera condición para que hubiera un diálogo sensato.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Ara és el torn del conseller per a la rèplica final.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Senyor Martín Blanco, sempre tornen, sempre tornen al seu motiu fundacional, que és combatre la llengua catalana. *(Remor de veus.)* Sempre tornen al mateix. Escolti, en quin idioma estava parlant vostè ara? En quin idioma estava parlant? Estava parlant castellà. Joestic parlant en català i que hi ha algun problema? A mi m'han expulsat no una, tres vegades del Congrés dels Diputats a Madrid per parlar català. Doncs ja veu la diferència, no cal que li expliqui gaire més. Això és imposar –això és imposar. *(Aplaudiments.)*

Vostè em parla del dret d'autodeterminació. Li cito de memòria, però és que tinc la memòria molt fresca en aquest cas concret. Carta de Nacions Unides: «Tots els pobles del món tenen el dret a l'autodeterminació» i quan diu «tots», diu «tots», «pobles». *(Aplaudiments.)* Catalunya és un poble o no és un poble? Tots els pobles, tots tenen dret a l'autodeterminació.

Però és que a més diu: «No, és que...» Vostè, eh, fa aquesta disquisició, que és cert que la fan alguns experts, però molts altres experts la fan totalment contrària, la majoria; i diu: «No, és que són les colònies. Són les colònies que tenen el dret a l'autodeterminació.» I llavors passa una cosa molt curiosa que és quan el que vostès qualifiquen com a colònia, per exemple, el cas de Gibraltar vota no una, ni dues, sinó tres vegades, s'autodeterminen i decideixen on volen continuar pertanyent, que és al Regne Unit, vostès no ho accepten. Llavors, en què quedem? En què quedem? En el cas de colònies o en un altre cas o... A mi em sembla que s'ha d'aplicar a tots els pobles del món. És el més just, és el més raonable i és que és el que diu la Carta de Nacions Unides. Per tant, nosaltres ens ho creiem. Creiem en el sistema universal, el sistema de Nacions Unides i el defensem, i defensem els drets col·lectius i, en aquest cas concret, ens sembla que està molt clar.

El problema, de vegades, és que vostès qüestionen, en si, el diàleg. I el diàleg entre governs. I a mi em sembla que això és difícilment qüestionable, sobretot quan hi ha un conflicte al darrere que s'ha de resoldre. Vaja, em sembla que és la millor manera, la més cívica, la més pacífica. Vostès qüestionen el diàleg, i cal aquest diàleg i cal una negociació –com li deia– per passar, doncs, de la repressió a la plena democràcia, i a que la gent, el cent per cent dels ciutadans, puguin triar.

Vostè qüestiona això de que el cent per cent pugui triar. I em diu és que hauria de votar tot Espanya. Escolti, jo no diré als espanyols què han de votar. Si els espanyols decideixen per la via democràtica que volen votar sobre el futur de Catalunya, doncs què vol que li digui? Doncs, segurament que serà per a ells un exercici interessant. Ara, vagin alerta, perquè potser es troben pel mateix preu en lloc d'un referèndum a Catalunya, doncs tres o quatre referèndums, perquè què creu que sortiria al País Basc, què sortiria –no ho sé– a Menorca, a Navarra i altres llocs. Vull dir, seria un experiment interessant. I a més aniria una mica, una mica en contra del que és el dret de l'autodeterminació. «Autodeterminació», com el seu nom indica, és que el poble implicat s'autodetermina, a ell mateix. No són els altres que el determinen,

perquè això ja no seria el dret d'autodeterminació. Seria una cosa estranya que no existeix en cap tractat internacional, que seria el seu suposat dret a l'«alterdeterminació», és a dir, que els altres decideixen per tu, i a mi em sembla que això, vaja, que jo recordi, no està present a cap carta ni a cap tractat internacional. Per tant, no ho sé, vagin defensant el que vostès vulguin...

Perquè al final el que busquen és allò del qual vostè m'estava acusant a mi, i estava acusant aquest Govern ara mateix, que és d'imposar. Perdoni, votar és imposar? Que el cent per cent dels ciutadans puguin votar, és una imposició? Que el cent per cent dels ciutadans puguin decidir el seu futur –pensin el que pensin i puguin dir que sí, que no, es puguin abstenir–, això és imposar? A mi em sembla que imposar és no deixar votar. Imposar és enviar quinze mil policies a pegar la gent quan aquesta gent està votant. Això sí que és una imposició, o a mi, almenys m'ho sembla bastant.

Vostès, al capdavant..., possiblement el problema és que no creuen en les solucions democràtiques. Possiblement és aquest el problema que tinguin vostès al seu si, no? I possiblement un altre dels problemes que tinguin és que ni confien, ni volen, ni creuen en el diàleg, perquè els sembla que la confrontació els afavoreix molt més. I, de fet, en aquest Parlament, doncs, ho veiem un dia i un altre dia, i dia rere dia. I potser vostès creuen... Bé sí, potser n'hi ha una, una sola taula de negociació en la que vostès sí que creuen, que és en la taula de negociació on seuen vostès a un costat i a l'altre costat la Junta Electoral Central, amb el senyor Betancor, i negocien els termes d'allò que vostès presenten a la Junta Electoral Central i allò que decideix aquesta junta. Potser aquesta és l'única taula de negociació en la qual vostès confien i creuen.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer
Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre el model educatiu 300-00248/12

A continuació, passam al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el model educatiu, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar la interpel·lació, té la paraula diputat Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidente. Diputados, diputadas, *conseller*, representantes del sector de la concertada, padres, madres, buenos días y bienvenidos al Parlament de Cataluña.

Desde el año 2012, el Gobierno de la Generalitat ha dedicado todos sus esfuerzos en gobernar para una mitad de Cataluña, la mitad secesionista. Con la excusa del proceso separatista, han utilizado todos los recursos públicos a su alcance para que una mayoría de catalanes, los no independentistas, no sintamos como propio el Govern ni las políticas llevadas a cabo durante todo este tiempo. El resumen de la política de división y confrontación que ha sido el proceso separatista ha dejado en Cataluña una sociedad dividida y, al mismo tiempo, una sociedad donde unos –curiosamente la mayoría– no tienen garantizado sus derechos ni sus libertades.

Era cuestión de tiempo que el separatismo, una ideología enemiga del pluralismo, tratara de uniformizar el sistema educativo y de blindar el adoctrinamiento. Hace unas pocas semanas, cuando el *conseller* Bargalló anunciaba a bombo y platillo que el colegio Immaculada Concepció, del Eixample de Barcelona, pasaba de ser concertado a público, nos anunció también que el ideario cristiano sería sustituido

por un ideario aconfesional. Es posible que ustedes –de hecho, estoy seguro– quieran eliminar el ideario cristiano de todas las escuelas, pero no nos creemos que lo quieran sustituir por uno aconfesional, porque todo lo que hacen ustedes es fruto de otra religión, de una falsa religión: la del nacionalismo.

Usted ha sacado a exposición pública dos proyectos de decreto que representan la ruptura del consenso recogido en la Ley de educación de Cataluña en cuanto al modelo del sistema educativo. Otros aspectos no reunieron tanto consenso, pero este en concreto retuvo bastante consenso. Esta ley consagró al Servei d'Educació de Catalunya como sistema formado por los centros públicos y los centros privados sostenidos con fondos públicos. La LEC, con el aval de muchos –también de Esquerra Republicana– instauraba y protegía un modelo educativo basado en una triple oferta: la pública, la privada concertada sostenida con fondos públicos y la puramente privada. Con esta apuesta, en Cataluña, se garantizaba el derecho de los padres a elegir con libertad el modelo educativo en el que querían formar a sus hijos, una libertad que, con anterioridad a la LEC, ya se venía garantizando, pues es la piedra angular de la libertad educativa amparada en la Constitución.

Con la adopción de sendos decretos, el Gobierno, integrado, curiosamente, por parte de los promotores de aquella ley, rompe una piedra básica y esencial de la ley: la libertad de los padres a elegir el centro educativo. Y nada ha cambiado que pudiera amparar una modificación de estas características. No ha cambiado la legislación educativa –al menos, de momento– y, especialmente, no ha cambiado ni el marco constitucional ni estatutario que reconocen la libertad de elección. Ni siquiera ha cambiado el volumen de oferta y demanda de la educación concertada sostenida con fondos públicos. Entonces, si nada ha cambiado, ¿por qué ahora estos dos decretos, señor Bargalló?

Lo que realmente ha cambiado es la voluntad del Govern de querer imponer a cientos de miles de familias catalanas su visión dogmática y uniformista de la educación. Lo que ha cambiado es la voluntad de un Govern que quiere acabar con la libertad educativa, como ha hecho también en muchos otros ámbitos. Acabar con la equidad y, en última instancia, acabar también con la calidad del sistema educativo.

Para ello, señor *conseller*, usted ha puesto en marcha su ofensiva con dos proyectos de decreto: el proyecto de decreto sobre la programación de la oferta educativa y procedimiento de admisión y el proyecto de decreto sobre los conciertos educativos. El primero de ellos, señor Bargalló, es un ataque directo a la escuela concertada y todo ello bajo el pretexto de querer garantizar la cohesión social a través de la escolarización. La escuela concertada no es motivo de desigualdades ni de desequilibrios en la escolarización. Todo lo contrario. La educación concertada es la garantía de un sistema equilibrado. Sin ellas, proliferarían las escuelas privadas, ampliado la brecha social; crearían un amplio espacio entre la pública y la privada que solo beneficiaría a las familias con más recursos.

Usted impulsó, hace un año, un pacto contra la segregación escolar que partía de una premisa errónea y era considerar que la segregación nacía en la escuela. Y no es la escuela la que genera las diferencias sociales, sino las desigualdades existentes en los barrios y en el territorio. La forma correcta para que la escuela funcione como ascensor social es poniendo los recursos donde más se necesitan y no redistribuyendo los problemas. Atacando la concertada sin ir a las causas de la segregación, lo único que hacemos es maquillar los problemas y crear otros a costa de convertir la escuela concertada en una suerte de concertada de la escuela pública.

Cierto es que este Pacto contra la segregación lo firmaron partidos políticos –no el mío, precisamente, porque no nos lo creímos–, lo firmaron los sindicatos, entidades, padres, federaciones, patronales. Pero estos últimos, creyendo de buena fe que, de un modo u otro, iban a solventar sus problemas de financiación. Les engañó. No se van a solventar sus problemas de financiación. Y usted parece que les puso un caramelo atractivo para que firmaran ese pacto, pero una vez firmado no solo no les resuelve

sus problemas de financiación, sino que se los incrementa, condenando al cierre a decenas y decenas de escuelas concertadas.

Y ello, señor Bargalló, a pesar de que usted sabe perfectamente que el sostenimiento con fondos públicos de la escolarización concertada es la manera en la que las administraciones públicas garantizan la escolarización de una parte importante de la demanda que no tiene cabida en el sistema de oferta pública. Dicho de otro modo, sin la oferta concertada, ¿el sistema público podría atender toda la demanda? La respuesta es claramente que no. Sin conciertos educativos o con conciertos limitados, la educación pública estaría condenada a incrementar los mil quince barracones existentes en Cataluña. De hecho, señor Bargalló, ¿no sería más beneficioso que usted centrara sus esfuerzos en reducir esos barracones y no en propiciar una normativa que los va a incrementar?

El proyecto de decreto quiere, además, establecer el número de plazas de la concertada antes de saber cuántas familias quieren llevar allí a sus hijos, y eso es un ataque directo al derecho de elección del centro docente de los padres y de las madres. Usted está condicionado su elección, con esta medida, además de pisotear la autonomía de la gestión del propio centro concertado, en una clara muestra del intervencionismo que tanto les gusta a ustedes.

Pero no satisfecho con el primer decreto, dobla la apuesta y nos saca un segundo proyecto de decreto: el de conciertos educativos, con el que pretende modificar la normativa vigente desde el año 1993. Entre sus novedades –liberticidas a nuestro entender– destacan, fundamentalmente, tres: la primera, la obligación del centro concertado de tener el 60 por ciento del alumnado del entorno donde se encuentra el centro para poder mantener el concierto; la segunda novedad –liberticida también– reside en el control, por parte del *departament*, de las cuotas que deberán pagar las familias, y la tercera –la que a usted le gusta, de la que más presume por ahí– es la de acabar con los conciertos de las escuelas que apuestan por la educación diferenciada.

Un decreto que, además, es todo un ataque a la libertad de empresa de aquellos que emprenden un proyecto educativo. Usted nos dice que quiere acabar con la educación diferenciada en Cataluña por varios motivos: porque perjudica la integración social de chicos y chicas, porque mantiene estereotipos, porque es una educación con un importante componente religioso y porque es una educación elitista. Todo esto son clichés que no se corresponden con la verdad.

La educación diferenciada está avalada por el Tribunal Constitucional y por el Tribunal Supremo. De hecho, el Supremo obligó a la Junta de Andalucía a pagar los conciertos educativos a escuelas de educación diferenciada. Hay estudios, además, que avalan que la calidad de la enseñanza diferenciada no es de menor calidad que la de los centros de escolarización mixta, y es cierto que en España –y Cataluña no es excepción– la educación diferenciada está vinculada al hecho religioso, pero no ha de ser necesariamente así.

En otros países la diferenciada es una opción más que no está vinculada al hecho religioso y, además, es de oferta pública. Se ha implantado en Alemania, en el Reino Unido, en Australia. De hecho, en Estados Unidos hay más de un millar y se multiplicaron muchas durante la Administración Obama, que no es precisamente sospechoso de ser un ultraconservador cristiano. La educación diferenciada está avalada por la legislación internacional, la cual no la considera una educación discriminatoria y así lo recoge la propia UNESCO. Es evidente, entonces, que los motivos que llevan a adoptar este proyecto no son de índole ni académica ni social, sino que son exclusivamente políticos para imponer un modelo uniforme que elimina el derecho de elección.

Los proyectos de decreto sacados a exposición pública crean problemas donde no los había. Hasta ahora la oferta de centros públicos y concertados sostenidos con fondos públicos ha coexistido de forma pacífica y ha permitido garantizar la liber-

tad en el àmbit educatiu. Hacia tiempo que los independentistas tenían en mente atacar a los concertados y la escuela diferenciada, y es evidente que ustedes ya han empezado. Atacar la libertad es el auténtico motivo que está detrás de esta nueva regulación. Y no deja de ser sorprendente que ustedes realicen este ataque contra la concertada justo después de haberla utilizado durante todo el proceso separatista. Primero las utilizan y ahora las maltratan.

Por eso, desde el PP Catalán nos vemos en la obligación de interpellarle. Y cierto es que hoy tenemos los diputados que tenemos en el Parlament, pero en este tema no estamos solos; tenemos detrás a decenas de miles de familias que con sus miles de firmas demuestran también que están en contra de estos decretos.

Señor Bargalló, la legislatura termina y usted no ha resuelto ninguno de los graves problemas de la educación en Cataluña. Y pretende, en el tiempo de descuento, aprobar una normativa que seguro que le gusta mucho a la izquierda radical, que les han ido apoyando durante toda la legislatura, pero que deja muy preocupados a los padres, al sector de la concertada, a los profesores y a no pocos diputados de esta cámara, más allá de los del Partido Popular Catalán, y que son partidarios de que en el sistema educativo catalán puedan convivir en perfecta armonía la escuela pública y la escuela concertada.

Por eso, señor *conseller*, retire los decretos, deje que termine la legislatura y que un nuevo Govern reconduzca la situación. Si no lo hace –le vuelvo a repetir lo que le dije en la sesión de control– tanto el PP Catalán como estoy convencido que muchísimas familias, acudiremos a los tribunales a impugnar una normativa que vulnera flagrantemente la libertad de los padres a elegir la educación de nuestros hijos.

Permítanos, señor *conseller*, si no le importa, que seamos nosotros y no usted los que decidamos lo que es mejor para nuestros hijos.

Muchas gracias, señor *conseller*; gracias, señor presidente, diputados, diputadas.
(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Permetin-me recordar a les persones que ens acompanyen de públic que no els està permès aplaudir o, d'alguna manera, fer mostres d'opinió sobre les intervencions.

A continuació té la paraula per respondre la interpellació el conseller d'Educació, senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, vicepresident. Diputats i diputades... Primer, senyor diputat, un agraïment; un agraïment per permetre'm parlar d'aquests temes aquí. I, després, un reconeixement. Vostès estaven contra el Pacte nacional per a l'educació, vostès estan contra el Pacte contra la segregació; és lògic que estiguin en contra de la regulació de l'equitat. És absolutament lògic. Ho entenc perfectament. Qui està a favor de la segregació està en contra de la regulació de l'equitat. Ho entenc perfectament. Per tant, li reconec l'honestedat. Quan vostès governen –cas d'Andalusia– fan un decret d'admissió d'alumnes –motiu de vaga del professorat properament– en què exposen el que vostès defensen: l'Administració no planifica –l'Administració no planifica–, els centres públics tenen territori, els centres concertats no tenen territori. Per tant, li reconec l'honestedat.

El que no li reconec és algunes de les coses que ha dit que no són certes, algunes coses que ha dit que no són certes. Primer, pel que fa a l'educació diferenciada, mani-li al servei de premsa del seu partit que li posi les declaracions que el cardenal Omella ha fet aquest matí al programa de Josep Cuní, que l'hi passin –que l'hi passin–, i veurà que acaba resultant que vostès són més papistes que el papa, o, en tot cas, més papistes que el president de la conferència episcopal. Perquè, clar, el món canvia, vostès no, però el món canvia. I fins i tot canvia també..., en la seva concepció totalitària. Miri, primer..., també li agraeixo el seu discurs polític, perquè vostè ha fet

un discurs: *unionistas, separatistas, izquierda radical*. Per tant, és situar la seva defensa en un marc molt concret d'una ideologia política molt concreta. L'hi agraeixo, també. Queda clar, també. Queda molt clar, també. També queda molt clar.

I, en tot cas, més honestat, segur, que d'altres que van signar el Pacte contra la segregació amb l'esperança que no es complís. Aquest és part del problema –aquest és part del problema–: qui va signar el Pacte contra la segregació amb l'esperança que no es complís.

Miri –miri–, no hi ha drets absoluts ni drets il·limitats; hi ha la conjunció de drets. Hi ha dret a l'elecció de centre? Sí. Els decrets hi atempten? No. El mantenen com està ara –el mantenen com està ara. És a dir, en un dret preferencial. Ara les famílies tenen un dret preferencial en l'elecció de centre, el tenen. No totes les famílies, ni a la pública ni a la concertada, obtenen plaça en allò que han escollit en primer lloc. Ni a la pública ni a la concertada.

Què passarà amb l'aplicació dels decrets? El mateix; tindran un dret preferencial i ningú els assegurarà que el primer lloc sigui garantit. Com ara.

Què fan els dos decrets? Aplicar la LEC en aspectes que no s'havia aplicat –en aspectes que no s'havia aplicat. Aplicar la LEC a partir de l'article 44, que diu molt clarament que el Departament d'Educació és qui programa l'oferta de places, que és la seva obligació programar l'oferta de places sostingudes amb fons públics, que és la seva obligació. I és a partir de la programació efectuada, a partir del que diu el Pacte nacional per a l'educació, a partir del Pacte contra la segregació i a partir de la LEC que s'entén el dret d'elecció de centres.

Però també és molt clar que cap centre, ni públic ni concertat, té dret d'elecció d'alumne. I d'això també en parlen els decrets. No hi ha dret d'elecció de famílies, no hi ha dret d'elecció d'alumne, no hi ha dret d'elecció de classe social, no hi ha dret d'elecció de gènere, no hi ha dret d'elecció d'origen, no hi ha dret d'elecció de llengua, perquè el dret d'elecció de les famílies no és el dret d'elecció dels centres.

Aquests decrets –aquests decrets–... Ah, i una altra cosa, també, clar: la llibertat d'empresa. Miri, no, estem parlant d'educació. I estem parlant d'educació sostinguda amb fons públics. Estem parlant d'educació i estem parlant d'educació sostinguda amb fons públics. Vostè em parla de la llibertat d'empresa. Ens entenem perfectament. Vostè defensa una cosa i jo defenso l'educació. Vostè defensa l'empresa i jo defenso l'educació. El dret de llibertat d'empresa, en l'educació sostinguda amb fons públics, és un mal argument –és un mal argument. El dret de llibertat d'empresa, eh? –d'empresa, he dit, eh?, d'empresa; no d'ideari, no, d'empresa, he dit–, és un mal argument.

Pel que fa a l'ideari, vostè m'ha retret que, en la presentació del pas a titularitat pública d'un col·legi fins al moment concertat pertanyent a una congregació religiosa de Barcelona, digués que el col·legi, que tenia fins al moment un ideari perquè pertanyia a una congregació, deixava de tenir un ideari perquè pertanyia al Departament d'Educació. És que és així –és que és així. Però d'acord amb la congregació religiosa, d'acord amb el professorat del centre i d'acord amb les famílies. És que és així.

I, escolti, no anem contra idearis –no anem contra idearis. Això és molt fàcil de dir. Els decrets –els decrets– s'han treballat –s'han treballat. El decret d'admissions ha tingut vint-i-quatre reunions, a partir del Pacte contra la segregació i de subcomissions del pacte, en les qual hi han participat representants de patronals i hi han participat representants de pares i mares. I el decret de concerts ha tingut setze reunions de treball amb les patronals. I, per cert, li deia, no em sigui totalitari; no totes les patronals pensen el mateix, no totes les patronals han actuat de la mateixa manera; no tots els centres, depenent de cadascuna de les patronals, han actuat de la mateixa manera.

Una de les coses, també, que el decret de concerts acaba és una pràctica que fins al moment s'ha dut a terme que explica part –part– de la situació. La renovació de concerts es feia a partir de les patronals, no a partir de les titularitats. I això sembla-

ria lògic. I això acaba contra la llibertat de cada centre de decidir i el sotmetiment de cada centre a la seva respectiva patronal. I aquí formava part del problema.

L'hi torno a dir, els dos decrets són conformes a l'actual legislació, els dos decrets l'apliquen, els dos decrets assumeixen el deure del Departament d'Educació d'efectuar la programació educativa de tots els centres sostinguts amb fons públics, els dos decrets situen en igualtat tots els centres sostinguts amb diners públics, els dos decrets garanteixen el dret a l'elecció de centre però impedeixen als centres el dret inexistent d'elecció d'alumne, a tots: als públics que ho puguin fer i als concertats que ho puguin fer.

Però els dos decrets volen lluitar contra allò que preocupa a totes les administracions educatives del país excepte a l'andalusa, que és la segregació escolar. Són decrets de finalitat social i educativa, són decrets d'ordenació, són decrets treballats, són decrets que compleixen la normativa. I li recordaré una cosa, aquesta mateixa setmana el ministeri espanyol ha dit –i la ministra ho ha dit– que la seva normativa seguirà els passos de les nostres propostes –ho ha dit–, perquè hi ha una manera de gestionar el diner públic que és equitatiu i hi ha una manera de pretendre subvertir el diner públic que és l'empresarial.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, conseller. A continuació té la paraula novament el diputat per a la rèplica.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidente. Señor *conseller*, yo la verdad es que también quiero agradecerle su sinceridad en la respuesta a mi interpelación, porque, si los padres y representantes de la concertada llegaban a la tribuna de invitados preocupados, saldrán mucho más después de haberle escuchado a usted, porque al final usted, resumiendo, ha venido a decir que esto de la concertada son lentejas: o se acepta el ideario y la programación que impone el *departament* o se pierde el concierto.

De hecho, eso sí que es un argumento totalitario. Yo no he hablado aquí en nombre de las patronales, ni siquiera hablo en nombre de ninguna patronal. Y el señor Omella no es el jefe de mi partido; a lo mejor lo fue del suyo, pero del mío seguro –seguro– que no. ¿Y totalitario, sabe qué es? Pues, al final, el pretender hacer una especie de chantaje a la concertada con fondos públicos en el sentido de que o se imparte la educación como yo digo que se tiene que impartir o se pierde el concierto. Y eso sí que es totalitario y chantajista, permítame usted la expresión, eso sí que es totalitario y chantajista, porque esto es precisamente lo que está regulando con la normativa de esos decretos.

Y, oiga, que es que esa preocupación no es algo que surja de mi grupo político, es que surge incluso de los diputados del partido socio de su Gobierno. ¿Usted hablado con ellos? ¿Usted escuchó en la comparecencia de presupuestos al portavoz de educación de Junts per Catalunya, al señor Quinquillà? Si casi fue más crítico que yo. Que no es una invención del Partido Popular, señor Bargalló, que las 150.000 firmas de personas, de padres y madres que llevan sus hijos a la concertada no es una invención ni una fantasía; es que están preocupados.

Pero están preocupados con motivo, porque los decretos dicen lo que dicen, y se le ven a usted muy claras sus intenciones, se le ven muy claras. De entrada, por una cuestión dogmática y sectaria, querer cargarse la diferenciada. Y ya le he dicho que es que no tiene por qué estar vinculada al hecho religioso. ¡Es que me saca usted al señor Omella! No es el jefe de mi partido. En la diferenciada puede haber padres y madres que los quieran llevar a una escuela diferenciada sin ningún tipo de connotación religiosa, como ocurre en otros países. No me ponga usted como excusa la connotación religiosa. Que no cuele, señor Bargalló, que estamos en el siglo XXI. ¡Que no cuele! Usted se quiere cargar la diferenciada porque es una vía más de controlar la

educación en Cataluña y controlarla desde el Departamento de Educación. Esa es su verdadera intención.

E insisto, las 150.000 firmas recogidas por los padres y madres no son una invención; están preocupados, está preocupado el sector, están preocupados los profesores, porque no ven viabilidad a la escuela concertada con el modelo que usted quiere imponer. Que es que es un atentado a la libertad de empresa, y también al derecho de los padres a elegir la educación de sus hijos y, ¿por qué no?, a la libertad de empresa. Es que se puede prestar un servicio público a través de la oferta privada, ¿por qué no?

Y usted tiene ese problema, por su componente de persona de izquierdas, obvio. Pero yo, no. Y, por cierto, estoy convencido de que muchos diputados y *consellers* socios de su Gobierno piensan lo mismo que yo. Es que yo creo que aquí, en esta cuestión, usted está muy solo, y solamente le acompaña la izquierda radical. Pero, insisto, esto va más allá de los diputados del Partido Popular, que hoy tenemos cuatro, pero se va más allá de lo que representa el Partido Popular Catalán. Es que son muchos diputados de esta cámara que piensan exactamente como yo.

Por eso, señor Bargalló, por favor, yo le pido, no se lo suplico, pero le pido que lo considere, que deje que acabe la legislatura con normalidad y que sea un nuevo Govern el que se encargue de reconducir esto. Porque esos señores y señoras que están allá arriba están muy preocupados, y yo les digo que tienen motivos para estarlo. Porque usted quiere decidir por ellos un derecho que les corresponde a ellos, a nosotros, a los padres, no a usted. Deje que yo, que el resto de padres y madres decidamos lo que queremos para nuestros hijos. No lo tiene que decidir usted ni el *departament* ni unos burócratas del Departament d'Educació, son los padres y madres los que decidimos qué es lo mejor para nuestros hijos, y no el *departament d'ensenyament*.

Por tanto, yo también le agradezco la sinceridad con la que usted ha respondido, porque, insisto, si había motivos para estar preocupados al inicio de la interpelación, termino la misma más preocupado si cabe, porque me da la impresión de que no solamente persiste en el error, sino que usted está convencido de querer llevar esta operación, que es un auténtico atentado contra el derecho de los padres a elegir la educación de sus hijos. Pero ya le digo que acudiremos a los tribunales en defensa de lo que creemos que es nuestro derecho, que es el derecho a elegir, nosotros y no usted, lo que es mejor para nuestros hijos.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Finalment, torna a tenir la paraula el conseller per a la rèplica final.

El conseller d'Educació

Gràcies, vicepresident. Senyor diputat, bé, si vol persistir en la mentida, doncs menteixi, no hi podem fer més. Miri –miri–, primer, el tema de la diferenciada... La Llei d'educació de Catalunya ho diu molt clar: a Catalunya, l'educació es fonamenta en la coeducació i l'escolarització mixta. Ja està. Ho diu la LEC –ho diu la LEC. Abandonem aquest tema.

No té res a veure amb ideari –no té res a veure amb ideari. A vostè li és molt fàcil enganyar dient que té a veure amb ideari: no té res a veure amb ideari –no té res a veure amb ideari–, i ho sap, i ho sap perfectament.

Tercera. L'escola concertada no s'ha de preocupar –no s'ha de preocupar. Ei, si hi ha algun centre concertat o públic que vol triar les famílies, el públic i el concertat, s'ha de preocupar, perquè no tenen dret a fer-ho amb diner públic. Però la majoria de l'escola pública, la majoria de l'escola concertada no té cap problema. Hi ha un problema que es planifiqui l'oferta educativa per territoris?, que hi participi l'ajuntament? Que hi participi la comunitat educativa? Que hi participin les titularitats? Hi

ha algun problema en complir la LEC i planificar per territori? Hi ha algun problema en assumir conjuntament la lluita contra la segregació?

Miri, li posaré un exemple. Com que la segregació és un problema per a tots i l'equitat és una garantia de futur per a tots, i ho és per a l'escola concertada, i són els d'una elit de la concertada als que no els preocupa el futur de tota la concertada, és una elit de la concertada que no li preocupa el futur de tota la concertada. És l'equitat de la garantia del futur de l'escola concertada; només és l'equitat, no la segregació. I és l'equitat el futur de l'escola pública, només l'equitat, no la segregació. Per tant, prou de mentides, prou de jugar amb falses informacions: prou. I assumim d'una vegada totes aquesta lluita, que és nostra.

Li poso un exemple: com que la realitat és la que és i la necessitat passa per aquí, i no passa per amagar-nos, i no passa per tancar-nos, i no passa per fer racons oblidats, li puc posar un exemple: Mataró. Gràcies a l'alcalde de Mataró, gràcies a les escoles públiques de Mataró, gràcies a les escoles concertades de Mataró, aquest curs, en l'admissió d'alumnes a Mataró ja començaran a aplicar-se criteris que contenen els concerts, per comú acord de tots, de l'escola concertada, de la pública, de l'Ajuntament i del Departament d'Educació, perquè hem vist tots, i la concertada també ho ha vist, que la planificació conjunta és la millor lluita contra la segregació i la millor garantia de futur de tothom.

Jo he vist *mails* enviats des d'escoles concertades informant sobre els concerts que expressaven una opinió correcta a les famílies. I he vist *mails* que deien falsedats a les famílies. Ho he vist. Perquè hi ha hagut famílies que m'han rebotat el *mail* i m'han dit: «Mira què diuen. M'he llegit el concert, m'he llegit el decret, i el decret no diu això. I mira què em diuen.» Però aquí no és una lluita de falsedats o mentides, és una lluita d'aplicar la llei i de consens. Setze reunions hem tingut amb la patronal per al decret de concerts, i vint-i-quatre amb tots els representants per al decret d'admissions –que encara hi estem treballant i que estem en període d'al·legacions.

Però, hi insisteixo, no farem un decret com el d'Andalusia; farem un decret com el del País Basc, i farem com vol fer el Govern de Madrid, i com fan tots els governs d'Europa preocupats per l'equitat, l'equitat en tot, i en el tracte.

I, per cert, llegeixi's la memòria econòmica que acompanya el decret de concerts –llegeixi's la memòria econòmica que acompanya el decret de concerts–, i sàpiga que si en els pressupostos d'enguany no hi ha res és perquè no s'apliquen fins l'any que ve, i això ja ho tenen els pressupostos, són d'enguany, no són els de l'any que ve.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cohesió territorial
302-00194/12

Passam al punt dissetè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cohesió territorial, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, vicepresident. Consellera, diputats i diputades, en el Ple passat interpellàvem el Govern sobre la cohesió territorial. Ho fèiem per posar sobre la taula la situació de bona part de les comarques de Catalunya que es troben, com dèiem, en una situació complicada. Algunes d'elles perden població, i les anomenàvem: les Terres de l'Ebre, de Ponent, de la Catalunya Central, Camp de Tarragona o de la Vall d'Aran. Però també d'altres que guanyaven població de manera desordenada, i

que els seus serveis públics es veien desbordats, i els posaven com a exemple el Baix Penedès. En tot cas, al nostre entendre, cal una actuació contundent per part del Govern. Cal que el Govern es miri el conjunt del país i que aquesta mirada es concreti en actuacions concretes, contundents i que no poden ser iguals, perquè la realitat del país no és igual.

Creiem que l'objectiu de la cohesió territorial no es pot aconseguir si el Govern no posa els instruments perquè aquells territoris amb majors dificultats tinguin accés amb equitat a serveis i equipaments i, per tant, es garanteixin la igualtat dels serveis públics, els equipaments i les infraestructures. I els dèiem que, al nostre entendre, el Projecte de pressupostos que ens han presentat per al 2020 no ho garanteix. De fet, seguint amb l'exemple de les diferents comarques, els donava molts números que el pressupost recull amb baixades respecte al 2010, però en alguns àmbits amb grans necessitats baixades també respecte al 2017. I, en aquest sentit, la moció que avui els portem a l'aprovació recull un seguit de mesures que haurien de permetre revertir aquesta situació. Algunes d'aquestes mesures estan quantificades i d'altres no.

Respecte a les primeres, aquelles que comporten una dotació pressupostària concreta. Són mesures que volen incidir en aquells territoris més castigats per la pèrdua de població i que tenen com a base de la seva economia l'agricultura. I així, els proposem crear un fons de finançament extraordinari de 30 milions d'euros a través de l'Institut Català de Finances i del Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, per tal de facilitar els crèdits als agricultors i ramaders afectats per la crisi de preus i per garantir la seva viabilitat.

El primer requisit per donar oportunitats a les persones en el lloc on viuen és que puguin continuar amb la seva feina. En aquest cas, amb l'agricultura o la ramaderia. Si no es dona viabilitat al sector facilitant les ajudes, difícilment serà atractiu quedar-se a la Catalunya rural. I no parlem només de l'actual generació, sinó parlem sobretot dels joves, aquells que han de fer el relleu generacional.

També els proposàvem recuperar el pressupost del 2010 per garantir la cobertura de les TIC arreu del territori. Que l'interior de Catalunya sigui competitiu tecnològicament parlant pot ser decisiu per atreure inversions, per generar llocs de treball, en definitiva, per crear oportunitats.

En el mateix sentit els proposem definir i presentar, en el termini de sis mesos des de l'aprovació del pressupost de la Generalitat per al 2020, un calendari d'inversions específic per a les comarques que, per la seva situació econòmica i social, necessitin un especial tractament per tal de compensar les retallades de la inversió pública que s'han anat produint des del 2010.

I també entenem important recuperar el pressupost i els serveis públics perduts durant els anys de retallades, especialment els sanitaris, com un element clau per fixar la població al territori. Incentivar els professionals que treballin a les zones rurals amb més dificultat de cobertura. Per tant, posar recursos en aquells àmbits territorials més necessitats d'impuls públic, de serveis públics. Però no totes les mesures signifiquen recursos econòmics de manera immediata, n'hi ha que és necessari emprendre-les per posar ordre, per endreçar iniciatives per tal de donar coherència a l'acció pública, i fins i tot, en alguns casos, estalviar-nos diners perquè fem una millor gestió al fer-la coordinada.

D'aquesta manera els proposem harmonitzar tots els instruments i programes aprovats pel Parlament de Catalunya i pel Govern de la Generalitat. Hem parlat molt de cohesió territorial en aquest Parlament i per tant, cal endreçar les iniciatives que en aquest sentit s'han aprovat; aprovar en el marc d'aquesta harmonització, en el termini de sis mesos, un pla per establir una estratègia per al repte demogràfic especialment adreçat a les comarques d'obligada reactivació, i emprendre un treball transversal de les diferents conselleries que hauria d'abordar la governança, els drets i les oportunitats, el desenvolupament econòmic i la sostenibilitat ambiental.

En definitiva, volem una Catalunya que no vagi a diferents velocitats depenent de la comarca on es visqui. Volem una Catalunya que sigui competitiva i atractiva arreu del país. Que els catalans i catalanes tinguin les mateixes oportunitats, visquin on visquin, i per això cal voluntat política, i per això, sobretot, calen recursos econòmics.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc el diputat Marc Parés, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Gràcies, vicepresident. Bon dia, diputats i diputades. En primer lloc agrair..., agrair la moció perquè s'ha dit no?, n'hem parlat molt, en els darrers mesos, en aquest hemicicle, de desigualtats territorials, de cohesió, d'equitat, i per tant, és una altra moció que arriba sobre aquest tema, i, segurament, quan arriben nombroses mocions és perquè no acabem de resoldre la qüestió. I per tant agraiem també que, igual que el Grup de Ciutadans aquesta tarda presenta una altra moció en la mateixa línia i que el nostre grup, en el darrer Ple, en vam presentar una. Agrair també la predisposició de la diputada per acceptar alguna de les nostres esmenes, i bé, dir que recolzarem la majoria dels punts.

Al primer punt vostès ens parlen d'harmonitzar els diferents instruments i amb això hi estem d'acord, no?, i crec –vaig dir-ho també en la meua darrera intervenció sobre aquest tema en el darrer Ple– que el que mostra aquesta multitud d'instruments dels que ens estem dotant és que els diferents grups tenim necessitat de posar el tema sobre la taula, però també que hi ha un govern que no acaba d'anar a la una a l'hora de fer front a aquestes problemàtiques, no? Tenim una consellera que ens parla del país viu i del país d'oportunitats, i una altra que ens parla d'una comissió interdepartamental d'agricultura, i al final, entre uns i altres, no acabem de veure resultats.

Compartim també amb la diputada el fet que segurament..., segurament no, segur, aquests pressupostos no resolen la problemàtica i són insuficients i, per tant, compartim també aquesta qüestió amb una certa frustració, perquè nosaltres, com a força que hem negociat aquests pressupostos, hauríem volgut que, efectivament, aquesta fos una de les prioritats del pressupost i no ha estat així, amb el que es mostra que, malgrat la retòrica no acaba de ser una de les prioritats d'aquest Govern.

En el segon punt, vostès ens parlen d'establir un pla amb una estratègia per al repte demogràfic, que nosaltres compartim. Aquí han acceptat una esmena dels grups de Govern, que nosaltres donarem suport a aquest punt, però sí que no acabem de compartir l'esmena, perquè s'elimina la nomenclatura d'aquests territoris, i nosaltres creiem que és important de dir-ho, és important de dir que aquells territoris que estan perdent població són les Terres de l'Ebre, són les Terres de Lleida, és l'Alt Pirineu i l'Aran, són algunes comarques del Camp de Tarragona i, per tant, creiem que és important anomenar aquests territoris.

En el punt 3 ens han acceptat l'esmena d'incorporar el concepte d'«equitat territorial», que per a nosaltres és clau, perquè al final creiem que la forma d'abordar la cohesió territorial és garantint aquesta equitat, és a dir, que visquis on visquis de Catalunya tinguis accés als mateixos nivells de renda i als mateixos nivells de serveis públics.

Lamentem que no se'ns hagi acceptat una esmena que fèiem en aquest sentit, en la qual, doncs..., vostès parlaven, no?, de recuperar pressupost i serveis públics perduts durant els anys de retallades, amb la qual cosa estem plenament d'acord, però deien «especialment els serveis sanitaris», en què estem d'acord, però dèiem «no no-

més». Nosaltres proposàvem parlar també dels serveis educatius, parlar també de la fibra òptica, no?, com fèiem en la nostra moció del darrer Ple, ja que creiem que per avançar cap a la igualtat territorial, cap a l'equitat, el que cal és fer-ho des de diferents fronts; òbviament, el front de la salut, però també el de l'educació, també el de la connectivitat, tant digital com amb infraestructures. En qualsevol cas, doncs, tot i no haver-nos acceptat aquesta esmena, votarem igualment a favor d'aquest punt.

També en el punt 7 es feia referència, no?, a aquesta qüestió de l'equitat territorial en serveis, a través d'un calendari d'inversions específic per a les comarques que més ho necessitin. I amb això, doncs, també hi estem d'acord.

Hem presentat una esmena específica a una qüestió que també ha mencionat la diputada Ibarra, que és la qüestió de la importància de la població jove i, per tant, posar en relleu la necessitat d'un enfocament específic per a la població jove al món rural.

Dir també una altra esmena que no se'ns ha acceptat, que té a veure... És a dir, vostès parlen només..., quan parlen de les polítiques al sector agrícola, les han orientat en una proposta, que és aquesta proposta que fan, no?, dels 30 milions destinats a un fons de finançament. Nosaltres els plantejàvem com a proposta complementària la necessitat d'impulsar una llei catalana de la cadena alimentària, perquè creiem que és clau per fer front a la qüestió dels preus del sector i a la renda agrària; desenvolupar un catàleg de mesures deslleials; fer efectiva la prohibició de la venda a pèrdues, o fixar un topall màxim en la posició de domini de mercat. Això és el que proposàvem.

I, per acabar, dir-los que ens abstindrem en els punts 5 i 6, perquè entenem que són punts del debat pressupostari que no haurien de tractar-se en alguna moció, i són punts, alguns d'ells, que també a la moció que debatrem aquesta tarda de Ciutadans, doncs, queden incorporats i que també van quedar incorporats en la nostra moció del darrer Ple. Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn del diputat Marc Sanglas, del Grup Parlamentari Republicà.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Bon dia. Gràcies, vicepresident. Consellera... En tot cas, voldria començar aquesta intervenció agraint a la senyora Rosa Ibarra la predisposició a acceptar algunes de les esmenes que hi hem presentat, que, en tot cas, la voluntat de les esmenes que hem presentat ha sigut d'alguna precisió, d'enriquir el text, i per tant, li agraïm la seva predisposició, tot i que hi ha alguna de les esmenes, que les comentarem després amb més detall, que no han estat acceptades i que nosaltres creiem que sí que haurien d'haver estat acceptades.

I una de les primeres esmenes que hem presentat, i que va, diguem-ne, en la línia contrària del que deia el senyor Parés ara fa un moment..., nosaltres hem presentat una esmena, precisament, perquè creiem que no calia fer un debat nominatiu sobre quines qüestions o quins eren els territoris afectats, sinó que calia definir uns elements objectius que, en tot cas, queden detallats i que queden clars en la mateixa moció, que són aquells territoris amb un major grau de despoblament, problemes, majors taxes d'atur i, per tant, un seguit de qüestions i de dades objectives que creiem que queden clares. Ho diem també perquè tot es mou i, en tot cas, en aquests moments poden haver-hi uns territoris desfavorits però d'aquí a un temps, en funció, diguem-ne, d'alguns altres elements, poden ser d'altres. Per tant, nosaltres creiem important no fer aquest debat nominatiu. No volíem tampoc posar l'èmfasi en els territoris més desfavorits, sinó, en tot cas, que s'hi treballés.

I també donarem suport a la majoria de propostes que se'n desprenen, d'aquesta moció. Bàsicament, perquè el Govern ja ho està fent, ho està treballant, a través

del projecte «País viu», a través del Departament d'Agricultura també s'hi està treballant i, per tant, des d'aquest punt de vista, aquelles propostes, aquells elements que tenen com a voluntat reactivar econòmicament certes parts del territori o, diguem-ne, l'economia d'alguns àmbits territorials per nosaltres és important i, per tant, des d'aquest punt de vista hi donarem suport.

Volem donar suport a la creació d'un pla per establir l'estratègia pel repte demogràfic, recuperar el pressupost i serveis públics perduts durant les retallades, especialment en l'àmbit sanitari. Aquí sí que els hem fet una esmena que han acceptat, en el sentit que hem de veure, hem de concretar en quins llocs es produeix això no de qualsevol manera, sinó que, en tot cas, cal entrar-hi.

Definir i presentar, a partir de l'aprovació de pressupostos, un calendari d'inversions específic per a les comarques que necessitin un especial tractament. Creiem que segurament, com tots els pressupostos, són curts. En tot cas, ens agradaria segurament aportar molts més recursos a les inversions i a les necessitats del territori, però hem fet..., creiem que és un pressupost, diguem-ne, des d'aquest punt de vista, valent, és un pressupost que creix, que dona cobertura a algunes de les necessitats. No a totes, ja ho sabem –ho sabem, senyora Ibarra–, no podem donar cobertura. Tant de bo tinguéssim..., i segurament sense el dèficit fiscal que patim amb Madrid, encara seria més fàcil que poguéssim destinar alguns recursos. No, i algunes inversions que des de Madrid s'han de fer, com per exemple en Rodalies, com, per exemple..., algunes de les comarques més afectades tenen problemes d'accessos, clarament, des d'aquest punt de vista.

Per tant, no és només un tema de responsabilitat de l'Estat... –l'hi dic perquè segurament em contestarà–; no és un tema de responsabilitat de la Generalitat, també hi han responsabilitats de l'Estat per afavorir el desenvolupament econòmic d'alguna d'aquestes comarques. I, per tant, des d'aquest punt de vista creiem que no es pot exigir...

En tot cas, els hi direm que no, i votarem en contra de dos punts en concret: un que fa relació a les TIC. Vostès demanaven, exigien, que es tornés a recuperar el pressupost del 2010. Jo li diria una cosa: no es quedin amb el mantra del 2010; la situació del 2010 al 2020 canvia. I, per sort, en aquest àmbit, per exemple, hi ha hagut una evolució prou important. És a dir, el pressupost de l'any 2010 en referència a les TICs per part del Govern era molt alt. Hi havien alguns projectes, per exemple, el «Catalunya connecta», que tenia la voluntat d'estendre totes les comunicacions a tot arreu del país i que, per tant, diguem-ne, tota la ciutadania, les empreses, les administracions, en resultessin afavorides. Creiem que en aquests moments, i per les dades que tenim, el mes d'octubre, per exemple, es va treure a concurs un nou concurs per estendre la fibra òptica, i creiem que aquest és l'objectiu: estendre la fibra òptica a tot el país. En aquests moments, estarem a punt de donar cobertura a més del 85 per cent de la població, després d'aquesta última inversió. Per tant, creiem que hem d'anar aquí.

I, finalment, pel que vostès apuntaven a l'esmena dels 30 milions, miri, jo els he demanat una mica de coherència, senyora Ibarra. Ja ho sé, i li ho dic a vostè, però qui és el responsable de no haver acceptat aquesta esmena no està aquí, eh? És un dels seus diputats que ha acceptat o ha pactat una esmena amb Ciutadans en una altra moció i ha estat incapaç d'acceptar la nostra esmena, quan diuen el mateix, quan els hem ofert una transacció que podia dir el mateix: el Departament d'Agricultura i el Departament d'Economia estan treballant línies de crèdit per a les explotacions agrícoles i ramaderes. I vostès no han volgut..., aquí a què estan jugant vostès? Perquè el mateix text que vostès han pactat per a la moció d'aquesta tarda és el mateix que nosaltres els proposàvem de transaccionar en aquest acord d'aquí. I vostès no han volgut. Per tant, evidentment, si vostès juguen a fer política en comptes de treballar pels interessos del sector, nosaltres no els hi donarem suport.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del diputat Jordi Munell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresident. Honorable consellera, diputades i diputats, senyores i senyors que ens acompanyen, bon dia. I en aquest cas, el meu company diputat Sanglas ja ha explicat també una mica el posicionament que compartim, doncs, els grups que donem suport al Govern en relació amb aquesta moció.

I també m'afegeixo, doncs, a agrair a la senyora Ibarra la bona voluntat d'arribar a entesa en la majoria dels punts, que hem pogut consensuar, afegir i treure, i, per tant, poder sumar amb aquesta moció.

De fet, tots som sensibles amb la necessitat de que el nostre país sigui el màxim de equilibrat possible; tots som tots som sensibles, doncs, a les mancances que hi ha territorials, i, per tant, tots voldríem el màxim, el millor per a tots els territoris de Catalunya, no? I, per tant, per al Govern, aquesta és també una de les seves prioritats.

Com que al matí també la diputada del PSC, doncs, m'ha dit que jo sempre reclamo les inversions necessàries en el pressupost també del Govern de l'Estat, permetin-me que avui també hi faci una mica de referència; perquè quan la diputada Ibarra l'altre dia ens deia..., diu: «Tenim zones al nostre país que pateixen maltractament pressupostari i tenim zones on baixa el tant per cent d'inversions», i jo em pensava que parlava de Catalunya, Catalunya respecte a la monarquia espanyola, no?; doncs no, parlava del territori català. *(Remor de veus.)* Però, és clar, el símil s'assembla molt, no? Perquè som una zona amb un maltractament pressupostari i fiscal i som una zona en la qual les inversions de l'Estat han anat decaient any rere any.

I, després, per tant, quan volem fer equilibri territorial amb algunes infraestructures o algunes competències que no depenen estrictament de la Generalitat, sinó que depenen del Govern central, això es fa molt difícil, no? I podríem parlar, doncs, de les nacionals, la Nacional 260, que travessa el Pirineu, o podríem parlar de la Nacional II, o podríem parlar de l'R3 o podríem parlar de l'R14, de l'R2, etcètera, i dels mils..., eh? I es compten per mils –que es diu molt fàcil, però quan els comptes tragues molt a comptar: u, dos, tres, quatre, cinc..., fins que arribes als 3.000 i escaig milions que l'Estat –l'Estat central, sí– ens ha manllevat, per exemple, d'inversions en Rodalies. La qual cosa..., això permetria tenir un territori, evidentment, doncs, més connectat i, per tant, un territori més reequilibrat i, per tant, un territori on segurament la despoblació no hauria afectat tant.

Per tant, això fa falta esmentar-ho, eh?, més enllà dels punts de la moció en els quals estem d'acord. També fa falta esmentar tot allò de més a més que ens manlleua; ara havia parlat de que ens manlleua inversions, inversions perquè recapta l'Estat el 85 per cent dels tributs, però després no els torna en forma d'inversió, en funció de la nostra població, el nostre PIB o fins i tot del pacte que es va establir per llei a l'Estatut del 2010, amb la qual cosa se'ns manlleua cada any 1.400 i escaig milions de la disposició addicional tercera.

O, per exemple, ens manlleua el finançament de les llars d'infants, ens manlleua el finançament de la Llei de dependència, ens manlleua el finançament dels Mossos d'Esquadra, ara ens vol manlleuar l'IVA, etcètera. De fet, això és el que patim; aquest desequilibri territorial el patim per això, perquè si tinguéssim aquests recursos, evidentment, el Govern hagués pogut fer molt i molt i molt més per reequilibrar el nostre país.

De fet, com deia, això sembla un model, de fet, de reialme feudal, no?, en què hi ha el rei –l'Estat–, que va cobrant els tributs, després no els torna, se'ls queda. Però és que, a més i més, ara..., vam descobrir ahir que, a més a més, el reialme cobrava delmes, eh?, cobrava delmes fins i tot, doncs, de concessionàries o d'altres estats, no?

I, per tant, això és un greuge que patim al nostre país. I aquest greuge, per tant, el patim després la població i el patim les comarques i el patim els territoris, com vostè fa esment a la moció, els més allunyats de les àrees metropolitanes, però també, en general, tots els ciutadans d'aquest nostre país, no?

De fet, fa unes setmanes vàrem assistir –no sé si vostès, algú..., hi havia algun seu representant també– a una interessant presentació d'un estudi del Consell de Cambres de Comerç i Indústria de Catalunya, que es deia l'Impacte econòmic del dèficit d'inversió en infraestructures de l'Estat a Catalunya, i xifrava en més de 8.000 milions el que havia deixat d'invertir l'Estat a Catalunya en infraestructures, com dèiem, en carreteres, en ferrocarrils, en xarxes. I, per tant, això va en detriment d'aquest equilibri necessari i territorial que amb la moció del PSC es reclama, que nosaltres ens hi sumem, però que també penso que val la pena dir en veu alta d'on ve, doncs, bona part d'aquest dèficit de territorialitat que patim, no? I ve justament d'aquesta suma d'anys en la qual se'ns han manllevat inversions, moltes d'elles en infraestructures i moltes d'elles en una eina que vertebrava el territori com és el ferrocarril de Rodalies.

Per tant, gràcies per presentar la moció. Gràcies també que ens permetin fer esment que bona part del dèficit que patim és per aquesta situació estatal injusta. I, per tant, votarem que sí a tots els punts que ha dit el senyor Sanglas i que no al 5 i al 6.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la seva posició, ara té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Javier Rivas. Endavant.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. *Consellera*, diputados, diputadas, miren, yo soy de pueblo, siempre lo digo, y lo llevo con honor, no me escondo. Soy, quiero seguir siendo de pueblo; para mí es un orgullo. Y siempre que al Parlament llegan temas como el que hoy nos ocupa, pues para mí es una alegría, porque uno aspira a tener una cierta utilidad en esta cámara, ¿no? A veces la vida te fuerza o te posibilita nuevos domicilios, pero yo soy de los que piensan en aquel proverbio tibetano que dice no importa dónde vayas porque siempre encontrarás lo mismo, que es lo que llevas dentro, ¿no? Y eso es lo que llevamos, ¿no?

En el inicio de esta legislatura, desde el Grupo de Ciudadanos, hicimos una moción similar, muy extensa, de defensa del mundo rural, de vertebración del territorio, de la problemática de las desigualdades y la derivada que ocasiona de despoblación, ¿no? Hoy el PSC nos trae aquí esta moción –bienvenida–, en el pasado Pleno la trajeron los *companys* de los *comuns* –bienvenida. Lógicamente, le votaremos a favor.

No le vemos ningún inconveniente. Sí que realmente es un poco día de la marmota, es repetitivo, pero será por algo. Será porque, mientras el Gobierno no haga sus deberes, hasta que no cumplamos con nuestro objetivo, pues habrá que ir insistiendo. Y ya creo que va un poco incluso en el lenguaje, ¿no? Observo que la gente de ciudad cuando habla del mundo rural, cuando va a un pueblo, te dice: «Es que aquí el pan es pan, y el tomate es tomate, y la lechuga es lechuga», ¿no? Parece como si hiciera falta una redundancia, ¿no?, en las palabras, incluso, en decirlo. Por ello, encuentro que es adecuada esta moción y nosotros la respaldaremos. Creo que todos estamos de acuerdo en que tenemos un problema de vertebración del territorio, de desigualdad y de injusticia, realmente, ¿no? Pero creo que las cosas no se miden, no se valoran, por las palabras que utilizamos ni por los tinglados que montamos o entidades para resolverlas, sino que se evalúan por sus resultados. Y los resultados, en este momento, de la acción de gobierno creo que son desoladores.

En más de una ocasión, desde este mismo *faristol*, he intentado añadir variables a la problemática del mundo rural. La primera, mantener nuestra actividad principal

histórica, que era el mundo agropecuario, ¿no?, adaptándola, ayudándola, modernizándola, metiéndola en el siglo XXI. La agricultura, el mundo agropecuario, tiene que ser el punto de apoyo de nuestro mundo rural. Arquímedes decía «dadme un punto de apoyo y moveré el mundo», y el punto de apoyo creo que en este caso tiene que ser esto.

Pero no nos podemos quedar ahí. Creo que hay un segundo punto en el que hemos insistido muchas veces, que es diversificar, que en un siglo XXI con unas economías que ya no son de escala, sino que son economías del conocimiento, la deslocalización de la producción puede ser posible y el mundo rural puede tener una diversificación que hasta ahora no ha tenido, que se ha basado en un monocultivo, ¿no?

Del punto segundo, cero; nada que reconocer al Gobierno. Del punto primero, perdón.

Del punto segundo, de la agricultura tradicional, bueno, por sus obras los conoceréis: presupuesto, el 1,2 por ciento; repito: el 1,2 por ciento. Esa es la cifra de su creencia en el mundo rural. No hay más. Es objetivo, es indiscutible, ¿no? Otro capítulo aparte sería cómo gestionan ese 1,2 por ciento. Pondré cuatro ejemplos, porque me queda un minuto, ¿no? Con la *fruita dolça tenim* un problema, que tenemos un excedente de producción de unas ochenta mil toneladas; unilateralmente, el Gobierno hace un plan de arrancadas, y todavía no han cobrado los que han arrancado. Incendios del verano en Lleida y Tarragona, crean unas ayudas que tienen un clausulado que es imposible de cumplir, por las pólizas de seguros, no tiene viabilidad. Somos la única comunidad autónoma que no estuvo a tiempo de cobrar la *bestreta* de la PAC. Hemos renunciado a las ayudas de las últimas inundaciones... En fin, nada bueno puedo decirles, lamentablemente, ¿eh?, créanme que lo lamento.

En resumen, el sector tiene problemas, son problemas estructurales. Ustedes se pondrán detrás de una pancarta con cara de duelo, el cilicio no se lo apretarán, pero sí que competirán en golpes en el pecho y en contratar plañideras, ¿no? Rubalcaba decía que en este país enterramos muy bien, y ustedes están enterrando el mundo rural.

La banda sonora de todo este último tiempo de sus disputas entre Esquerra y Junts per Cat solamente es ruido, no es absolutamente nada más. Yo les diría que su banda sonora es aquella canción de Ismael Serrano: «Si se callase el ruido, oirías la lluvia caer, limpiaría la ciudad de espectros y abriría las ventanas; quizás podríamos hablar y soplar en las heridas», quizás entenderían que no somos el Oso Yogui en el Parque Yellowstone, sino que somos ciudadanos de pleno derecho que quieren su tierra y que no quieren abandonarla.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sànchez. Quan vulgui.

Natàlia Sànchez Dipp

Bon dia a tots i a totes. Darrerament comencem molt les mocions dient: «Hem parlat molt sobre aquest tema.» Hem parlat molt sobre aquest tema, també. Nosaltres, en termes generals, donarem suport a la moció que planteja el Grup del PSC i farem algunes reflexions, algunes repetides, com que hem parlat molt sobre aquest tema.

Primer de tot, nosaltres intentarem situar aquelles qüestions que no acabem de compartir. Una qüestió que ja s'ha parlat, sobre el punt 3, en què l'esmena... El punt 3, disculpin, no; el punt en què el diputat, per exemple, d'Esquerra Republicana defensava la necessitat de treure els noms i visibilitzar aquelles comarques que més població perden amb el motiu o..., deia que calia un debat objectiu en base a dades. Però és que el mateix Idescat és el que situa totes les comarques que hi havia en la

moció original no només com les comarques i municipis que més perden població a dia d'avui a Catalunya, sinó que, en les seves projeccions, el mateix Idescat, el 2033, planteja que aquestes mateixes comarques –la Terra Alta, les Garrigues, algunes també que no hi eren, el Pallars Sobirà, el Berguedà, el Priorat, l'Alta Ribagorça i Terres de l'Ebre– seran les que major població perdran i també les que tindran un major envelliment. Per tant, no s'hi val dir això, perquè l'objectivitat hi és i la feina de l'Idescat hi és. I jo crec que sí que és important, especialment per les aspiracions del territori, veure's reflectits en aquest tipus de mocions.

Segon, també sobre una qüestió estructural que moltes vegades hem parlat. Ens agrada l'esmena sobre la qüestió jove. Ens hagués agradat que hi hagués una perspectiva de gènere. A dia d'avui, al sector agrari només un 20 per cent de les dones té ocupació –que no dedicació– al sector agrari. Sabem perfectament que és important, però bé, hi ha altres mocions que ja n'hem parlat.

I acabo també amb una referència estructural al model. Nosaltres entenem que tot el conjunt de crisis que viu el sector rural –de despoblament, la crisi de preus, et-cètera– té a veure amb un context, amb un sistema i amb una anàlisi que, per molts paliatius que hi anem posant, com és aquesta moció, no resoldrem si no fem un canvi estructural.

I acabo. També –no puc evitar-ho–, el senyor Marc Parés deia que de tots aquells punts referents als pressupostos no tocava parlar-ne en una moció. He hagut de recuperar la seva moció del mes de..., de l'últim Ple, sobre desigualtats territorials, que principalment versava sobre qüestions pressupostàries. Seria més convenient que diguessin que no poden donar suport a aquests punts perquè donen suport al pressupost del Govern de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana.

El president

Gràcies, diputada. És el seu torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del diputat senyor Daniel Serrano. Quan vulgui.

Daniel Serrano Coronado

Gracias. Gracias, presidente. Desde el escaño. Nosotros valoramos muy muy positivamente esta moción. Creemos que en Cataluña existen muchos tipos de desigualdades, pero también evidentemente también desde el punto de vista de la cohesión territorial.

Este es un tema recurrente en el que normalmente todos los grupos políticos estamos de acuerdo. Pero después, como se dice en catalán, *hem de posar fil a l'agulla* y esto trasladarlo y llevarlo a los presupuestos con medidas que sean reales y efectivas encaminadas precisamente a contribuir a esta cohesión territorial.

Y nosotros, evidentemente, apoyaremos la moción, pero somos muy escépticos; somos muy escépticos porque luego la pelota está en el tejado del Govern y nosotros vemos, creemos que las prioridades políticas del Govern son otras, legítimas desde su punto de vista, pero otras. Nosotros no vemos que los presupuestos, que al final es la herramienta fundamental a través de la cual, pues, se contribuye a corregir las desigualdades territoriales, conciban, planteen un objetivo político realmente para acabar con la desigualdad territorial en Cataluña. Y, por lo tanto, lo que hay es parcheo, hacer ver que se hacen cosas, como diría Mariano Rajoy, pero no realmente un objetivo en los presupuestos que vaya encaminado a corregir en una década las desigualdades territoriales que hay en Cataluña.

Por lo tanto, nosotros apoyaremos la moción, pero, insisto, muy escépticos, porque creemos que, con los presupuestos actuales, con los que se pretenden aprobar y con los que se puedan aprobar en un futuro, siendo las prioridades políticas las mismas, las desigualdades territoriales en Cataluña seguirán existiendo.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té un torn de nou la diputada senyora Ibarra. Quan vulgui.

(Pausa.)

Un moment, diputada, que crec que no funciona el micro. *(Veus de fons.)* Són dos minuts de temps, però ja li paro, perquè no funcionava el... Provem-ho ara. Sí?

Rosa Maria Ibarra Ollé

Sí, ara sí.

El president

Molt bé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Bé, els deia que els agraiïa a tots les intervencions. Agrair-los especialment als grups que han volgut negociar esmenes..., en concret el grup dels comuns, agrair-los sobretot l'esmena que feia referència als joves –com deia, per nosaltres és molt important el fet de que els joves es vulguin i es puguin quedar a l'entorn rural per poder desenvolupar el seu projecte de vida–; als senyors Sanglas i Munell, dels grups que donen recolzament al Govern... En primer lloc, al senyor Sanglas, evidentment, ens hem pogut posar d'acord en aquells temes que no eren de contingut econòmic, que no eren de contingut de concreció. Quan hem arribat a la concreció, vostès no s'han volgut posar d'acord. I, en tot cas, dir-los que nosaltres no juguem a fer política en contra del sector; el que fem és política precisament per ajudar el sector.

Respecte al senyor Munell, home, ens ha parlat de reialmes, ens ha parlat de delmes... Escolti'm, s'ha deixat els missals. Trobàvem a faltar els missals! En tot cas, senyor Munell, per molt que vostès segueixin espolsant-se les responsabilitats, per molt que vostès segueixin generant aquest mantra de que la culpa és de l'Estat, de que la culpa és del dèficit fiscal, i que facin aquesta cançó de l'enfadós, vostès tenen responsabilitats. Vostès són govern i haurien de governar, i haurien de governar mirant-se tot Catalunya, no només una part. I creguin que, com a diputada del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, sé perfectament el que dic. Si això ho fessin, potser no els caldria posar anuncis als diaris cantant les excel·lències del pressupost de la Generalitat en aquestes comarques.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Hem cridat a votació.

(Pausa llarga. Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.) Sí, senyora Segovia; digui'm.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, si us plau, votació separada dels punts 5 i 6, que es podrien votar conjuntament.

El president

Alguna petició de votació separada més? No? *(Pausa.)*

Bé, els informo..., no sé si ho han comentat en el decurs del debat, però en qualsevol cas s'ha acceptat l'esmena número 7, que implica la supressió del punt 8, eh? Per tant, no votarem el punt 8, ja que, hi insisteixo, s'ha acceptat aquesta esmena de supressió. *(Veus de fons.)* Diputada, l'esmena número 7, que suprimeix el punt 8, que, per tant, no votarem. Cert? *(Pausa.)* Molt bé.

Passem, doncs, a votar els punts 5 i 6 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Els punts 5 i 6 han estat rebutjats per 60 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per unanimitat: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Alguns aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte dels càrtels en l'economia catalana i l'Administració de la Generalitat

302-00195/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte dels càrtels en l'economia catalana i l'Administració de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Yolanda López. Endavant.

(Pausa llarga.)

Yolanda López Fernández

Gracias, *president. Diputats, diputades, conseller*, desde Catalunya en Comú Podem entendemos que el Govern de la Generalitat, en el ejercicio de sus competencias y como garante de la buena administración de los recursos públicos, está obligado a actuar para poner fin a las prácticas abusivas de algunas empresas que se unen y crean cárteles que perjudican directamente e indirectamente a la institución y a la ciudadanía de Cataluña. Esto no solo debería ser una premisa nuestra, sino de todos los grupos parlamentarios, y en especialmente una premisa del Govern. Pero la realidad es que esto no es así. Y no es así porque, si nosotros no hubiéramos traído esta cuestión a esta cámara, el Govern seguiría de brazos cruzados y sin preocupación ante tal situación.

Y no es que lo diga yo, es que se demostró en la intervención del pasado Pleno del *conseller* de Transparencia: dijo que «se están realizando las acciones necesarias para determinar si todavía estamos a tiempo de poder recurrir sobre el cártel del papel», cosa de la cual nos alegramos, pero la realidad es que hace unos meses negaban incluso conocer la existencia de ese cártel. Y, con todos mis respetos, es inaudito que ni siquiera se hubiese dignado a informarse como es debido de aquel momento. Como es inaudito escuchar por parte de un *conseller* palabras como las que sentimos el otro día en relación con el señor Oriol Puig, comentando que este señor no era asesor, sino funcionario. ¿O es acaso que está queriendo decir que los funcionarios están libres de toda culpa? Pero es que es el propio señor Oriol Puig quien, en páginas profesionales, destaca ser asesor de la Secretaría de Movilidad del Departament de Territori desde noviembre de 2018, por lo que sería interesante que este Govern, y especialmente Esquerra Republicana, hiciera las investigaciones necesarias para esclarecer la situación, no vaya a ser que desde el Govern Torra-Aragonès se esté pagando un sueldo a un señor que se dedicaba a facilitar a las empresas de cárteles las contrataciones públicas desde el Meteocat.

Hemos sentido decir en diversas ocasiones al Govern que estamos a la vanguardia de Europa, pero lo cierto es que los hechos no ratifican esas declaraciones. La inacción del Govern está poniendo en grave riesgo de prescripción las acciones de resarcimiento contra el cártel de los sobres de papel o el de los camiones, como seguramente el de otros muchos, lo que demuestra que este Govern está perdiendo la oportunidad de reclamar cuantías millonarias que son de todos los catalanes y catalanas.

Como bien sabe, *conseller*, solo con un burofax impediría que se consolidara un daño irreparable a las arcas públicas y la completa humillación de la Administración catalana a expensas de las empresas del «puchero común». Si recuperamos 2 millo-

nes y medio de euros del cártel de camiones, podremos invertirlos en renovar equipamientos, por ejemplo de los Bomberos, y si recuperamos millones de euros, que son incalificables, de los fabricantes de sobres de papel, del exceso que hemos pagado durante los últimos treinta años, probablemente los próximos comicios estarían pagados.

En definitiva, desde En Comú Podem le invitamos a tomar medidas pioneras en el Estado, a ser un referente para las otras administraciones, a defender el interés público, a defender las arcas de la Generalitat y la dignidad de las instituciones. Porque es inadmisibile que la estafa que supone la subida ilegal de precios quede impune, y todavía lo es más cuando afecta al dinero público.

Es por eso que hemos presentado esta moción, no para hacer un seguimiento de los cárteles –que para eso está la Acco–, sino para identificar a la afectación de la Administración catalana o sus organismos en este tipo de prácticas, haciendo obligatorias las acciones de recuperación del dinero, garantizando que las empresas que han defraudado a la Administración pública queden excluidas de cualquier tipo de contratación pública, estableciendo un control exhaustivo de estas empresas, y para que se ejerza una política de tolerancia cero contra los cárteles, apartando a aquellas personas de la Administración de la Generalitat que actúan o hayan actuado como facilitadoras, y para crear un registro público de empresas que hayan formado parte de cárteles que hayan perjudicado de esta manera a la Administración. En definitiva, para luchar con esta lacra, para luchar contra la corrupción y para defender el dinero público. Esperamos que todos los grupos parlamentarios de esta cámara apoyen hoy esta moción.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Maialen Fernández. *(Pausa.)*

Maialen Fernández Cabezas

Gracias, *president. Consellers*, diputados, buenas tardes a todos. En esta moción hablamos de los cárteles empresariales y su afectación a la Administración catalana. Y con esa denominación, que *a priori* parece una conspiración, confirmamos que hablamos, efectivamente, de un acuerdo formal entre empresas de un mismo sector cuyo fin es reducir o eliminar la competencia en un determinado mercado. Hablan también del *bid rigging*, cuyo anglicismo, traducido al español, significa «el amaño de licitaciones o manipulación fraudulenta de ofertas en los procedimientos de contratación pública».

Estimaciones realizadas en el ámbito internacional indican que el precio de los bienes y servicios se incrementa en más de un 20 por ciento cuando han existido conductas colusorias de las empresas participantes en los procedimientos de administración y contratación. ¿Pero saben qué pasa? Que el mayor *bid rigging* es precisamente y tiene su espejo en la propia Generalitat de Catalunya, en el Ayuntamiento de Barcelona –en el que ustedes gobiernan–, en la Institución de las Letras Catalanas, etcétera, evitando todo concurso público y aplicando los dedazos como mecanismo popular para enchufar a sus amiguetes y a las empresas afines.

Ustedes nos presentan una moción en la que instan al Govern a solicitar informes jurídicos de cada resolución sancionadora de la Comisión Nacional del Mercado de la Competencia o de cualquier otra instancia europea o autonómica relativa a cárteles o a otras infracciones de la competencia. Por lo visto les ha entrado una fiebre fiscalizadora sobre todo lo que hace referencia a la competencia, pero nos parece que esta intencionalidad es más testimonial que efectiva, en tanto que es redundante, puesto que ya existe una ley de contratos del sector público, en la que varios de

sus artículos, y especialmente el 167, ya establecen claramente cómo se ha de actuar, en las administraciones públicas, ante las contrataciones en las que haya indicios de colusión o corrupción. Una ley precisamente que es para evitar los favoritismos, los enchufismos, el fraude, la corrupción, y que, como vemos constantemente en la Sindicatura de Cuentas, algunos de sus organismos públicos y sus dirigentes se saltan con bastante frecuencia.

Sin embargo, con esta coherencia que les caracteriza, rechazan nuestras enmiendas, en las que, entre otras medidas, pedíamos precisamente al Govern de la Generalitat que llevase a cabo acciones de reclamación de daños, siendo parte y resarciendo las finanzas públicas del perjuicio causado, demostrando una vez más su demagogia en una moción de cara a la galería pero en absoluto ejecutiva en su resolución. Consejos doy que para mí no tengo. Les invito a que miren su propio ombligo, ya que en su propia casa tienen suficiente bibliografía como para empezar a actuar.

Oigan, después de esta campaña de blanqueamiento interesado y participado, quizás deberían explicarle a la señora Colau cómo funcionan correctamente las licitaciones públicas, frente al dedazo que ella aplica. Y en este sentido les recuerdo que ya hay una investigación de la Oficina Antifraude de Cataluña por presunta mala práctica, precisamente en el cártel del Aerobús y el Área Metropolitana de Barcelona, que es una entidad presidida precisamente por la señora Ada Colau. Parece ser que actuaba presuntamente como juez de un concurso público que beneficiaba a una de sus participadas, Transportes Metropolitanos de Barcelona, en una trama colusoria por un importe superior a 89,5 millones de euros.

De hecho, la Autoridad Catalana de la Competencia está a punto de resolver este Expediente de incoación número 100/2018, precisamente en mayo de 2020. Fue iniciado en noviembre del 2018 y casualmente ahora, poco más de dos meses..., a dos meses vista, está a punto de resolverse, cuando ustedes precisamente presentan esta moción de lavado de cara.

Recordar también que el ayuntamiento de la señora Colau, Podemos, ha desembolsado desde el año 2015 1.200.000 euros a la empresa Enginyeria Sense Fronteres, en la que uno de sus responsables, el señor Badia, actualmente concejal de Emergencia Climática en el Ayuntamiento de Barcelona, con dicho dinero se dedicaba a realizar informes que, cuanto menos, tienen que ser astrofísicos para dedicarles este dinero, ¿eh?, en contra de la compañía Agbar para controlar directamente la gestión del agua. También tenemos conocimiento de otros cárteles producidos a lo largo y ancho de nuestra comunidad autónoma, como el que usted mencionaba del hermano del señor Puig, *exconseller* de CiU, en cuanto al cártel del Servicio Meteorológico de Catalunya. Y también el noviembre pasado éramos conocedores de los cárteles que tenían que ver con un entramado de las empresas del montaje y mantenimiento en Tarragona.

Miren, la lucha contra la colusión en la contratación pública debería ser una prioridad, teniendo en cuenta sus efectos perjudiciales sobre los recursos públicos y la vulneración de igualdad de oportunidades de las empresas que participan en los mismos.

Por supuesto, nuestro grupo parlamentario defenderá siempre que las licitaciones públicas se lleven a cabo en las debidas condiciones y conforme a la ley, denunciando, como lo ha hecho, incansablemente cualquier irregularidad en las mismas. Esperemos que en el pacto entre Podemos y los separatistas no esté incluida la presión a las autoridades de defensa de la competencia autonómica para que dejen caducar los expedientes sancionadores contra Colau.

El president
Diputada...

Maialen Fernández Cabezas

Ya voy acabando, presidente. A pesar de su descafeinada moción y en pro de la transparencia, la salvaguarda del dinero público y el cumplimiento de la ley, le votaremos los puntos a favor, a excepción de segundo y el séptimo, en que nos abstendremos.

Muchas gracias.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn ara del diputat senyor Jordi Albert. Quan vulgui.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament, bé, una moció que ens ha presentat el Grup Parlamentari d'En Comú Podem i en què vull començar agraint la bona disposició per part de tots els diputats i diputades que hem estat treballant aquest document, perquè jo crec que poques vegades hem vist com des de tota la transversalitat, al final, ens hem arribat a posar d'acord en un punt o en un altre, tenint en compte les posicions que hi havia també definides en el marc d'aquesta moció.

Si agafem els criteris de la mateixa moció, hi estem d'acord –hi estem d'acord. Estem d'acord en que els càrtels, que tot sovint hi ha un profund desconeixement sobre la dinàmica i sobre la mateixa promoció dels càrtels, i per tant el seu propi significat, hi ha un profund desconeixement sobre això..., ens ha servit també per aprofundir-hi i per determinar quins són els mecanismes que nosaltres podem incorporar també legislativament per tal que en el nostre país aquesta pràctica no es doni.

Cal diferenciar entre l'oligopoli, que al final és un entramat d'empreses o un conjunt d'empreses que controlen un mercat, d'un càrtel, que és ja el següent pas, que és aquest grup d'empreses que acorden i pacten uns preus i intervenció en uns concursos públics o en uns altres i, perquè ens entenguem –i segur que si ho dic així tot hom ho entendre bé–, es reparteixen el pastís. Per tant, és evidentíssim que, en base als criteris de contractació pública, això en el nostre país no pot passar.

I de fet en els punts..., per exemple, en la sol·licitació de l'informe jurídic, que és el punt primer, hi estem d'acord. De fet, el procediment habitual és que la mateixa Direcció General de Promoció Econòmica, Competència i Regulació el que fa és analitzar cada una de les resolucions que sorgeixen; a partir d'aquestes resolucions fa una proposta al departament competent, per tal de que a partir d'aquí intervingui i demani aquest rescabament. Un ple dret de rescabament que està molt ben tipificat a partir de l'exercici de l'aplicació de la transposició d'una directiva europea en l'article 71 del Decret llei 9/2017, on es passa a regular precisament l'àmbit competencial, i en base a aquest dret al rescabament, doncs, la mateixa Administració pública pot exigir i pot demanar precisament que hi hagi un rescabament, que no va en detriment de la posició de futurs danys i perjudicis que hi puguin haver. Per tant, aquest article 71, que el tenim a la legislació, és bàsic i és essencial.

Però, d'altra banda, hi han altres punts, com garantir que les empreses sancionades per alguna de les autoritats de les competències, ja sigui l'Acco, ja sigui la Comissió Nacional del Mercat de Valors o ja sigui qualsevol autoritat en l'àmbit de la competència, i que hagi fet una resolució ferma i una sanció ferma sobre alguna d'aquestes empreses, no puguin presentar-se en un concurs públic i, per tant, en quedin excloses. Aquesta exclusió, que també està reconeguda en l'article 71 de la Ley de contratos del sector público, però, en efecte, en el 71.1.b, on específicament queda molt clar que no s'hi poden presentar. Però sí que és cert que hi ha d'haver un control i hi ha d'haver una exigència sobre aquest control. Per tant, rescabament i exclusió de la participació en els concursos de contractació pública.

Però, a més de tot plegat, també incorporar aquests elements, com deia el punt 4, en el plec de condicions. També donarem suport a aquesta proposta, ja que va encaminada i ja que va íntimament relacionada també amb aquest article 71 de la Ley de contratos del sector público.

Amb el punt cinquè i amb el punt sisè també hi estem d'acord. En el punt cinquè, una vegada definit l'àmbit competencial, agraïm a la ponent que ha proposat la moció el fet de que hagi transaccionat amb nosaltres aquest punt i quedi molt més ben delimitat, perquè hem d'incidir en aquesta Llei de la competència, la 15/2007.

I en el punt setè el registre públic..., que d'altra banda s'està gestionant de forma interna, però que avaluarem la possibilitat de que sigui també de forma externa.

Però em vull aturar un segon en el punt segon, perquè aquí en el punt segon és on no estem d'acord. I per què no hi estem d'acord? Perquè havíem presentat una esmena, que passo a llegir textualment: «Acordar que en el cas que el departament competent en matèria de finances públiques, qualsevol altre departament o qualsevol organisme del sector públic de la Generalitat de Catalunya constati que una conducta infractora sancionada per resolució ferma de l'Acco, la Comissió Nacional del Mercat i la Competència o altra autoritat de la competència autonòmica els ha ocasionat un perjudici econòmic derivat de les relacions contractuals amb l'entitat sancionada, el departament o organisme de què es tracti ha de trametre» –per tant, obligatorietat– «al Gabinet Jurídic de la Generalitat la corresponent ordre d'interposició d'accions.» Creiem que queda molt més ben definit que no pas amb el text actual, i, per tant, en aquest no hi podrem donar suport.

En la resta, té el nostre suport.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula ara la diputada senyora Elena Fort.

Elena Fort i Cisneros

Molt bon dia a tots. Gràcies, president. Consellers, diputades i diputats, doncs mirin, no; malauradament, i hem d'admetre-ho, no: els homes i les dones no són bons per naturalesa. Malgrat els esforços esmerçats al llarg de la història, crec que tenim totes i tots clar que el comportament humà no sempre és pur èticament ni moralment. Han existit i existiran, malauradament, conductes reprovables, de tipus privat, i també de caire públic, de les quals resulta perjudicada la collectivitat arreu.

La qualitat democràtica d'una organització política, sigui estat o no ho siguem, rau no en la inexistència de conductes il·lícites contra la collectivitat –qüestió pràcticament impossible–, sinó en la capacitat d'establir mitjans de control i penalització d'aquestes, de garantir, en definitiva, la no socialització i interiorització d'aquestes conductes com a normalitat pròpia.

La moció presentada pel Grup d'En Comú ens posa davant d'una concreta conducta il·lícita privada, que perjudica els interessos generals, com és l'alteració de les regles de la competència en les licitacions públiques. El Grup d'En Comú formula una proposta amb diverses mesures, totes elles amb l'objectiu d'aprofundir en les necessàries garanties de control i fiscalització que abans esmentàvem, essencialment enfocades a garantir el rescabament dels danys i perjudicis per part de la Generalitat. Protegir la concurrència i la competència en les licitacions públiques garanteix la igualtat d'oportunitats de tots els operadors davant de l'Administració i evita actuacions en detriment de l'interès general. I és per això que ha de ser un objectiu prioritari aconseguir una contractació pública que, mitjançant la tensió competitiva dels operadors, promogui l'eficiència econòmica, la qualitat, la innovació, i que de

forma agregada esdevingui un factor clau per fomentar la productivitat i el creixement econòmic del país.

Manifestem, per tant, el nostre posicionament rotundament a favor de l'objectiu de la moció, que acceptem en la seva pràctica totalitat, si bé amb algun matís, ja que vam fer dos esmenes –i no em repetiré, perquè ja ho ha comentat el company d'Esquerra Republicana, en Jordi Albert–, que una d'elles ha estat acceptada i una no i, per tant, a la qual no podem donar suport.

Agraïm en tot cas al Grup d'En Comú la feina feta. I rotundament torno a manifestar el nostre... suport a la mesura –perdoneu; és que la veu... Val a dir, tanmateix, i deixin-m'ho dir aquí, que, una vegada fet aquest posicionament de la moció, considero important deixar clar i recordar davant d'aquest Parlament que aquest país ha fet un gran camí en aquests darrers anys per tal d'estructurar les màximes garanties contra els comportaments privats, i també públics, èticament i moralment reprovables i inacceptables, que han generat danys als interessos generals.

Per tal de preparar aquesta moció, he trobat una dada que desconeixia i que crec que és molt important que tothom tingui clara, per posar en context del que estem parlant. Durant l'any 2018, darrer any en el que es tenen dades completes, s'han adjudicat des de la Generalitat de Catalunya 8.517 contractes, que representen un import de 1.439.643.962,70 euros. Quantes d'aquestes adjudicacions han estat o tingut elements o actuacions reprovables? Mínimes, molt poques. Siguem responsables i, en conseqüència, no dibuixem una realitat que no existeix. No tenim a casa nostra una situació estructural de conductes il·lícites ni existeix manca de control. Ben al contrari, tenim un país amb uns mecanismes de control que funcionen i amb la màxima transparència.

I en última instància m'agradaria recordar, en tot cas, en aquest Parlament, en aquest moment, que aquí podem fer discursos molt solemnes i molt de principis i molt de valors, però que hi ha moltes formes de corrupció i molts tipus de conductes reprovables i inacceptables èticament i moralment, i legalment, com ho és, per exemple, manipular per raons ideològiques les decisions d'una junta electoral central o amassar fortunes i desviar-les a paradisos fiscals quan ets el rei de, o que en diuen, de tots els espanyols, oi?

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Alícia Romero. Quan vulgui.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, consellers, vicepresident, diputats, diputades. Bé, ens presenta el Grup Parlamentari d'En Comú Podem una moció que crec que és interessant pel tema que vol posar sobre la taula i que d'alguna manera, doncs, probablement ha despertat un cert interès en el Govern, i ens hauria de preocupar, perquè probablement hauria d'estar al cas d'aquest tipus d'actuacions fraudulentament que van contra la competència per part d'algunes empreses, que, entre altres coses, produeixen uns danys a l'Administració. I, per tant, l'esperit d'aquesta moció és compartit, i la voluntat que persegueix. Però també és cert que en alguns dels punts crec que podria haver sigut potser una mica més rigorós pel que fa als efectes normatius, perquè és veritat que al final això pretén, no?, generar una norma, generar, doncs, una dinàmica obligatòria i, per tant, jurídica a l'Administració.

Creiem que és important que hi hagi una feina per part de l'Agència Catalana de la Competència, perquè és veritat que parlem molt aquí de la de la CNMC, i és cert que fa una feina molt important, i crec que hauríem d'obligar també l'Agència Cata-

lana de la Competència a fer aquest tipus de tasca, no? I és veritat que vosaltres ho incorporeu a altres autoritats i competències autonòmiques, però crec que hauríem d'obligar a que l'Agència Catalana de la Competència, que en aquest cas depèn de Vicepresidència, fes una feina concreta en aquest sentit. Si tenim sospites d'aquest tipus d'actuacions fraudulentas, doncs, creiem que ens hauríem de posar a treballar, i en aquest cas, si hi hagués una sentència ferma en aquest sentit, que en rescabalés l'Administració. Aquí també podríem aconseguir alguns ingressos que ens anirien bé, vicepresident, doncs, per poder fer altres coses, no? Però el cert és que, més enllà d'això, és greu que hi hagin empreses que acabin tenint aquest tipus de pràctiques per beneficiar-se'n elles, eh?; ni tan sols de vegades els seus treballadors, no?, sinó les mateixes empreses.

Nosaltres votarem gairebé tota la moció favorablement, tot i que en els punts 3 i 4 creiem que una cosa són els plecs de condicions d'una licitació, que la fan moltes administracions –l'Administració local, la Generalitat i altres organismes–, i una altra és la Llei de contractes. La Llei de contractes, és veritat, i ho deia el diputat Albert, en el 71.1.b ja estableix això, és a dir, que tu podràs prohibir aquest tipus de licitadors sempre que hi hagi hagut una sentència ferma que els hagi condemnat per pràctiques fraudulentas. I, per tant, si la Llei de contractes ja ho permet –és una llei, a més a més, que va tenir molt debat en el Congrés de Diputats, amb més de mil esmenes, i creiem que va ser una llei, doncs, molt interessant i molt positiva per a possibles i futures licitacions–, creiem que ja es pot incorporar això en els plecs de condicions. Però la decisió és de cada una de les administracions. Hem de garantir el compliment de la Llei de contractes i hem de garantir que aquest article, doncs, realment es vegi reflectit en els plecs de condicions de totes les administracions. I a vegades, doncs, això no se sap prou, i crec que ho hauríem de tenir tots clar.

Potser, ara que veig al senyor Albert, perquè, com que hem estat uns mesos amb la Llei de contractes, hem après moltes coses, no?, però sí que és veritat que allò que ja estableix la Llei de contractes de l'Estat es pot incorporar en els plecs, sigui d'un petit ajuntament, d'un consell comarcal o d'un departament de la Generalitat, i, per tant, el que cal és garantir que s'apliqui i garantir que això es faci efectiu. Moltes vegades, és veritat que tenim les eines des de l'Administració; passa, que no les apliquem. I aquest és el drama, que és una mica el que crec que la diputada ens ha volgut posar sobre la taula, no? Que hi han pràctiques fraudulentas, que tenim mecanismes a vegades per resoldre-les, i no els fem servir. I el que crec que també ella volia, no?... i ha dit d'una manera molt clara és que hi ha hagut una certa deixadesa de la Generalitat durant alguns anys en aquest sentit, i creiem, doncs, que, bé, que potser, com sembla que sortirà aprovada aquesta moció, també per les intervencions dels grups que donen suport al Govern, crec que seria un bon moment per reforçar aquesta tasca pel que fa a aquestes tasques fraudulentas en l'àmbit de la contractació.

I, per tant, doncs, nosaltres votarem gairebé favorablement tots els punts. És veritat que ens agradava més l'esmena que havia plantejat Esquerra Republicana, perquè era més rigorosa: un cop hi ha sentència ferma, podem demanar el rescabament. Com que no s'ha acceptat, doncs, ens abstindrem en aquest punt. Però, com dèiem, majoritàriament estem d'acord amb l'esperit, d'acord amb la voluntat, amb el que planteja. I ens agradaria que el Govern es posés a treballar ràpidament en aquesta línia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Volíem començar amb dues qüestions prèvies. La primera, que quan vam llegir aquesta moció ens havíem plantejat fer fins i tot fer set esmenes, però ens semblava

que era un sense sentit, en una moció de set punts, fer set esmenes, perquè la transformàvem en una esmena a la totalitat.

I la segona, aclarir que evidentment la voluntat del grup proponent, tenim molt clar que és actuar contra els càrtels; això nosaltres no ho discutim. Però, mirin, si llegeixen el que estan plantejant en els tres primers punts, veuran que no estan fent referència únicament i exclusivament als càrtels, sinó a tot allò que la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència consideri contrari a la normativa de competència i, per tant, a altres actuacions que moltes vegades res tenen a veure amb els càrtels i que fins i tot van actuar contra els sectors regulats i contra els treballadors i les treballadores.

Els posem dos exemples de resolucions. Mirin: resolució del sector de l'estiba sobre el conveni col·lectiu; la Comissió de la Competència diu que és contrari a la normativa de competència el fet de tenir una contractació estable per als treballadors i les treballadores. Segona resolució: conveni col·lectiu on es fixa un preu mínim per a l'Administració pública en els contractes per als treballadors i les treballadores, i la Comissió Nacional de la Competència considera que això és contrari a la competència.

Derivat d'aquest tipus de resolucions –i és el literal del que vostès estableixen–, ens podríem trobar, evidentment, que es limita a aquests sectors, pel fet de que la Comissió Nacional de la Competència ha considerat que, evidentment, això és contrari a la seva normativa. I, per tant, diferenciar aquestes dues realitats.

Nosaltres no compartim i no compartirem mai que es situï la Comissió Nacional de la Competència ni els seus organismes homònims en aquells i aquelles que han de vetllar per anar a atacar els càrtels, perquè no ho fan. El que realment els preocupa no són els càrtels, sinó que són els sectors regulats, i moltes vegades a més amb aquests efectes contra els drets dels treballadors i les treballadores.

Dit això, amb relació al punt 4, sí que farem una abstenció, pel que significa del plec, millorar plecs, però fem abstenció també pel que significa la nova referència a la Llei de defensa de la competència. I, pel que fa als punts 5, 6 i 7, hi votarem a favor. El 5, perquè ja ens sembla bé que s'actui contra totes aquelles pràctiques que puguin ser contràries a la contractació pública; el 6 també, perquè s'identifiquin aquells i aquelles persones físiques que han participat també a facilitar els càrtels, i el 7, perquè també ens sembla molt bé que pugui haver-hi un registre públic on apareguin les empreses que fan actuacions contràries a l'Administració pública catalana.

El president

Gràcies, diputat. I finalment, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Els hem de dir que estem commoguts, realment commoguts, per la defensa de la competència que ens ha vingut a fer el Grup de Podem amb la interpel·lació i també en aquesta moció. I, escolti'm, doncs, encantats de la vida, no? Compartim amb vostès aquesta preocupació per les conxorxes que hi puguin haver entre empreses, que, en definitiva, el que acabaven és fixant preus. A nosaltres, evidentment, això ens preocupa, però també ens preocupa que s'adoptin altres mesures també per fixar preus o també aquelles iniciatives legislatives que serveixen per eliminar una part de la competència. Ho dic perquè –s'ha citat abans, no?–, teníem el Projecte de Llei de contractes de serveis a les persones, que precisament les esmenes de Podem anaven una mica en aquest sentit, de dir: «Bé, eliminem una part de la competència i intentem afavorir segons quin tipus d'empreses.» I lo de limitació de preus, doncs, entendran que nosaltres tampoc no ho compartim, no?

Estem convençuts –i jo crec que vostès ho deixen palès també en aquesta moció– que la competència és bona, que la competència beneficia el conjunt de la ciutadania i beneficia les administracions, i que la manca d'aquesta la perjudica. I, efectiva-

ment, aquest és el paper que adopten els organismes de defensa de la competència: la Comissió Nacional del Mercat de la Competència, l'Autoritat Catalana de la Competència o altres autoritats, no? I, per tant, majoritàriament donarem suport a aquesta moció.

Puntualitzem aspectes que han estat citats. Sobre el punt número 2, nosaltres, al punt número 2, que demana que aquelles afectacions que hi hagin hagut a l'Administració, doncs, siguin recorregudes i siguin reclamats els danys, quan diu «identificat» ho entenem en relació amb el punt 1, que diu que, quan hi ha una resolució, s'ha de identificar si ha participat en processos públics i quin és el dany; per tant, un cop identificat. Per tant, un cop ja hi ha resolució, nosaltres entenem que s'hagin de reclamar els danys.

En canvi, no donarem suport al punt número 7, que és el de la creació del registre públic. Bàsicament perquè entenem que l'Administració ja disposa d'un registre d'aquestes característiques, però a nosaltres això de fer llistes negres d'empreses i fer-les públiques no ens acaba d'agradar. Entenem que l'Administració ho utilitzi, però una altra cosa és que sigui públic.

Només per acabar, doncs, acabar com he començat, no?, felicitar-los i donar-los la benvinguda en la defensa de la competència. I benvinguts al liberalisme.

Gràcies.
(*Rialles.*)

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Yolanda López, de nou. Endavant.

Yolanda López Fernández

Respecto a las enmiendas que nos han presentado, no hemos aceptado ninguna enmienda del Grupo Parlamentario de Ciudadanos, por una razón básica y simple: porque siempre intenta llevarlo todo al plano del monotema y desde una perspectiva electoralista. Y lo sentimos mucho, pero desde En Comú Podem no les haremos el juego. Solo decirle a la diputada que vamos a hacer que lean el punto número 2, para que vean la lógica de su discurso.

Nosotros hemos venido a hablar de una cuestión bastante importante y urgente, de una corrupción silenciosa que afecta a las arcas públicas y, por ende, al dinero de todos los catalanes y las catalanas. Una cuestión tan fundamental y necesaria de tratar que no debería ser tergiversada.

Respecto a las enmiendas presentadas por los grupos del Govern, no podemos aceptar su enmienda número 1, porque dejan ustedes la puerta abierta a que sea un *departament* de la Generalitat el que constate el daño sufrido. Y me gustaría preguntarle: ¿es que no les parecen suficientes y contundentes las resoluciones de la Acco o de la CNMC?

Respecto a la segunda enmienda, estamos contentos de haberla podido transaccionar, pero reitero: por todo ello, esperamos que todos los grupos parlamentarios nos den *suport*, con el fin de poner medidas contundentes que frenen esta corrupción silenciosa. Tolerancia cero contra la corrupción también significa excluir de la función pública a aquel que ejerce en beneficio privado.

(*Alguns aplaudiments. Pausa.*)

El president

Gràcies. Hem cridat a votació. Sí, senyora Caula?

Anna Caula i Paretas

President, per demanar votació separada del punt 2.

El president

Alguna petició més? (*Pausa.*) Sí, senyora Romero.

Alicia Romero Llano

Votació separada del 2 i el 7. Si es poden fer junts, bé, si no, doncs, separats.

El president

Separats els 2 i el 7, eh? Diputat, sí? Senyor Aragonés?

Vidal Aragonés Chicharro

President, sí, per demanar votació separada dels punts de l'1 al 3, que es poden votar conjuntament, el punt 4, i dels punts 5 al 7, que també es podrien votar conjuntament.

(Maialen Fernández Cabezas demana per parlar.)

El president

Sí, digui'm, diputada.

Maialen Fernández Cabezas

Sí, por contradicciones, *president*.

El president

Trenta segons.

Maialen Fernández Cabezas

Bien. Diputada López, si se hubiera leído mi punto número 2, nuestro punto número 2, que incluso en la enmienda que hacíamos mejorábamos la que usted incorporaba, simplemente le añadíamos que el Gobierno de la Generalitat promoviera acciones de reclamación de daños y perjuicios personándose como parte. No sé exactamente a qué se refiere usted cuando nos habla de nuestro discurso, en ningún momento hemos mencionado el *procés*, que en cualquier caso tampoco hemos ocasionado nosotros, y en el punto número 8 al que usted hacía referencia, nosotros únicamente hacíamos acciones de reclamación; nada que ver ni vulnerando el principio de inocencia que usted me comentaba ayer a la hora de transaccionar.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. *(Jordi Albert i Caballero demana per parlar.)* Senyor Albert.

Jordi Albert i Caballero

President, per contradiccions.

El president

Trenta segons, també.

Jordi Albert i Caballero

Molt bé. Respecte al que acaba de dir la diputada López, està molt clar el que diem a l'esmena que hem presentat respecte al punt número 2 i és resolució ferma de l'Acco i, per tant, amb resolució ferma de l'Acco iniciem tot el procés de dret al rescabament. Ha quedat claríssim. En canvi, tal com està redactat actualment el punt 2 i que és el redactat definitiu es dona lloc a la interpretació. De fet, fixi's si es dona la interpretació que el diputat Rodríguez ha hagut d'explicar la seva posició respecte al punt 2, que entén que va en relació amb el punt 1 i nosaltres entenem que no és així i que, per tant, el punt 2 hauria de tenir un redactat com el que li proposem a la nostra esmena.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. *(Veus de fons.)* Si he pogut anotar bé les peticions de votació separada i les diferents agrupacions, votariem d'entrada els punts 1 i 3; el punt 2,

a banda, amb lectura prèvia –s’ha demanat que es fes lectura prèvia d’aquest punt–; els punts 4, 5 i 6 de manera conjunta i, finalment, el 7. Sí? *(Pausa.)* Molt bé.

Passem a votar, doncs, els punts... *(Veus de fons.)* No? El 4 per separat? D’acord. *(Pausa.)*

Passem a votar els punts 1 i 3.

Comença la votació.

Els punts 1 i 3 han estat aprovats per 127 vots a favor, 5 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2.

Abans, però, demanaré al secretari, el senyor Campdepadrós, que en faci lectura prèvia.

El secretari primer

«El Parlament de Catalunya insta el Govern a, identificada l’afectació a l’Administració catalana i/o a algun dels seus organismes públics o privats, per pràctiques contràries a la competència, establir de manera obligatòria l’exigència de promoure accions de reclamació de danys i perjudicis, amb l’objectiu de rescabalar les finances públiques del mal causat.»

El president

Passem, doncs, a votar aquest punt.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 69 en contra i 51 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt quart ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara els punts 5 i 6.

Comença a votació.

Els punts 5 i 6 han estat aprovats per unanimitat: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I finalment votem el punt número 7.

Comença la votació.

El punt setè ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 56 abstencions.

No hi ha cap més punt a votar d’aquesta moció.

Suspenem la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers d’Interior, de Cultura i d’Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El vicepresident primer

Bé; bona tarda, reprenem la sessió.

Després de la votació, us farem avinent que hi ha una proposta de modificar l’ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sector agrícola

302-00196/12

En tot cas, ara pertoca començar amb el dinovè punt de l’ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sector agrícola. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans i per exposar-la té la paraula, en primer lloc, el diputat Francisco Javier Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Diputados, *consellera*, gracias por estar aquí. Quiero empezar leyendo un trocito de la declaración de la Junta de Portavoces en apoyo al sector agrario, que formalizamos ayer. Y lo voy a leer literal: «El Parlament de Catalunya es compromet a recolzar polítiques encaminades a dinamitzar l'economia al món rural, en la línia de frenar el despoblament i l'abandonament de l'activitat primària agrícola, ramadera i forestal i a impulsar accions per fer front a la crisi de preus dels productors d'aliments. S'insta a fer-ho coordinadament amb totes les administracions.»

Este texto está firmado por prácticamente todos los grupos de la cámara, excepto la CUP. O sea, que es un texto que podríamos decir que, prácticamente, es de consenso. Y aunque esta moción está focalizada en las Terres de l'Ebre, básicamente, desarrolla esto mismo que acabo de leer: apoyo al sector primario, frenar el despoblamiento y, en general, dinamizar la economía rural. Por tanto, no debería haber ningún problema en apoyar esta moción por parte de los grupos, aunque venga de Ciudadanos.

Despoblamiento. Empiezo por lo más importante, sin dinero no hay proyectos. El presupuesto de la Generalitat debería aumentar las inversiones para las Terres de l'Ebre, porque son las cuatro comarcas donde menos se invierte, en toda Cataluña. Un 1,6 por ciento de las inversiones territorializables. O sea, por debajo de su producto interior bruto. Inversiones que se pueden utilizar para extender la fibra óptica, para poner en valor el patrimonio de la arquitectura rural y piedra seca o para mejorar la atención de la dependencia, el acceso a los servicios sanitarios, facilidades para el alumno en medio rural, la conexión ferroviaria de Terres de l'Ebre con el Camp de Tarragona y con Barcelona. Todo esto, es para ayudar a retener las familias en el medio rural y en Terres de l'Ebre, en general. Las personas que viven en Terres de l'Ebre y en el medio rural, no son héroes, son ciudadanos que necesitan servicios y poner ganarse la vida.

Respecto al sector primario. Tengo que volver a hablar de pasta. Nos merecemos un mejor presupuesto de Agricultura, porque este Govern dedica sólo el 1,2 por ciento. Y me sabe mal volverlo a decir tantas veces, pero el 1,2 creo que es una cifra que tenemos que memorizar todos. Es la importancia que le da este Govern al sector primario. Pero, además, este Govern debe trabajar con el presupuesto que tenga, con el Gobierno de España y con la Unión Europea, para evitar la crisis de precios, para medidas fiscales y acceso a crédito para problemas de liquidez de las explotaciones.

Este Govern debe mimar al agricultor, que lo está pasando mal, para que supere el bache. Más ayudas a jóvenes agricultores, y a la mujer rural. No abandonar la lucha contra el caracol manzana o priorizar el despliegue del riego del Xerta-Sénia. Respecto a la gestión forestal y la prevención de incendios, quiero hablar de la biomasa. Tenemos que potenciar la demanda de biomasa; que la industria, los ayuntamientos y los particulares instalen calderas, para crear esta demanda de biomasa y poder potenciar, en consecuencia, la oferta de biomasa, para garantizar el suministro. Y respecto..., todo esto está relacionado con el bosque no gestionado. La Generalitat debe trabajar para reducir esta superficie de bosque que no se gestiona, porque si no lo gestionamos, al final se gestiona solo, en forma de incendios.

Solo con una gestión forestal sostenible podremos reducir el riesgo de grandes incendios forestales como los que últimamente estamos sufriendo. El objetivo de todas estas medidas es para dinamizar la actividad empresarial relacionada con nuestros bosques, con la gestión y el aprovechamiento. Y si estamos hablando de Terres de l'Ebre, tenemos que hablar del Delta. Traigo aquí la reivindicación de la Taula de Consens, que es un plan director para la protección del Delta. Para tener claro qué medidas inmediatas tenemos que aplicar, pero planificar ya las medidas necesarias a medio y largo plazo; valorar desde la contención de las corrientes marinas, hasta la gestión de sedimentos, con presupuestos plurianuales, claro. Y no solamente la Ge-

neralitat, també de las administracions que están implicadas; volvemos a hablar de pasta.

Y quiero acabar el último minuto diciendo que siempre, pero sobre todo cuando hay una desgracia, hay que poner todos los recursos propios a nuestro alcance. Pero también intentar captar todas las ayudas disponibles, como las ayudas de Estado, para cuando hay un incendio como el de la Ribera, o cuando hay inundaciones como las de la Conca de Barberà o el Gloria, en el Delta. Y acuso una falta grave de coordinación y lealtad entre la Administración del Estado y la autonómica, en las dos partes.

Mucha mesa de diálogo para hablar de independencias o de indultos y poco diálogo sincero para temas que interesan de verdad a los ciudadanos. Ante una desgracia climática, con daños graves y desgracias humanas, es incomprensible que no se aporten las medidas coordinadas y sumando esfuerzos por parte de las dos administraciones. Se debe mejorar la colaboración con lealtad y voluntad de servicio público, porque si no lo hacemos así, el Delta seguirá en regresión, el rural seguirá despoblándose, el bosque seguirá quemándose y la actividad agrícola y ganadera seguirá en extinción.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té en primer lloc la paraula el diputat Òscar Ordeig, del Grup del PSC i Units per Avançar.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Conselleres, membres del Govern..., bé, per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialista i Units per Avançar, aquesta moció de Ciutadans sobre el sector agrari, deixi'm que comenci fent..., seré una mica irreverent, sobre..., on és..., ah, el diputat Francisco Domínguez... Jo crec que fem un error d'enfoc, en general, quan fem els debats sobre desenvolupament territorial, sobre món rural, que no sobre món agrari, i és que hi ha un biaix: no, al món rural no tot depèn del món agrari, tot i que el món agrari és estratègic. El sector agroalimentari és estratègic per a un desenvolupament del món rural, per generar oportunitats; com tots sabem.

Però aquesta és una responsabilitat del president del Govern de la Generalitat, en primer lloc. Perquè molts dels serveis, en alguns dels punts que aquí esteu esmenant: l'accessibilitat a la sanitat pública amb igualtat de drets, independentment d'on visquis; l'accessibilitat al transport públic a les escoles rurals, a les escoles del territori; l'accessibilitat als serveis bàsics a les persones amb discapacitat; els serveis bàsics a la dependència... Independentment d'allà on visquis, amb uns mínims, això no depèn d'Agricultura i també condiona la renda *per capita*, també condiona el despoblament, també condiona l'envelliment del món rural, que és el que estem vivint.

Per tant, jo crec que el que ens falta, primer de tot, és intentar sortir d'aquest biaix i fer una reflexió global, com ja dèiem a la darrera intervenció, la darrera moció que també parlàvem aquí, sobre despoblació, de dir, quina és l'estratègia del Govern? O no, més enllà, quina és l'estratègia d'aquest Parlament i de tots els grups, per tal d'afrontar un debat molt complex, un debat global, que passa a tot Europa i que aquí, a Catalunya, ja fa anys que també arrosseguem. Les dades socioeconòmiques són clares, perquè també necessitem tenir indicadors de què és el que està passant. Cada vegada hi ha més despoblació, cada vegada hi ha més envelliment, cada vegada hi ha una diferència més gran de renda *per capita*, entre els que viuen a les grans capitals i els que viuen a l'entorn rural.

Per tant; u, com ens informem de què és el que està passant; dos, quina estratègia definim, entre tots, amb recursos públics: 2020, zero pressupost, o molt poc. Llei

de mesures, com hem dit moltes vegades, que van precisament en contra de l'interès que necessita el món rural, dels interessos del món rural.

Una bona notícia, per això, i és que el cànon de l'aigua sembla que al final no s'aplicarà. Per tant, una bona notícia, també. I per tant, llavors, polítiques públiques que facin aturar la despoblació. Nosaltres votarem a favor de la pràctica totalitat..., bé, totes, de tota la moció, sí, estan bé..., no podem dir que no; però també li direm que també moltes són molt genèriques, moltes són declaracions d'intencions que llavors no concreten partida pressupostària, que no concreten execució del Govern en un termini determinat de temps..., i clar, els comuns ens portaven una moció aquí i nosaltres també n'havíem portat una altra, fem debats fem debats; parlem parlem; però les solucions no arriben.

El pressupost 2020 no contempla res, ens anirem a eleccions i per tant veurem què és el que passa. I el temps passa i les dificultats s'acumulen.

Nosaltres hem presentat set esmenes per intentar no desvirtuar la moció, però intentar complementar-la, per tant, en podríem haver presentat més, bàsicament ens hem centrat a intentar definir un import de 30 milions d'euros, eh?, per donar suport als agricultors que ho estan passant pitjor. Demanar..., demanem que es faci una estratègia, però a part de definir la nostra estratègia, ens toca anar a les taules on es parla sobre com lluitem contra la despoblació i a les taules on es parla sobre com resollem problemes que afecten els catalans. Però demanem que es vagi a les reunions del ministeri, com, evidentment, arreu on es parli dels nostres interessos.

Demanem un fons extraordinari als pressupostos per lluitar contra la despoblació, als pressupostos 2020. I també, no entenem –i per això aquesta proposta que ha generat tant de rebombori i que algun dia podrem parlar tranquil·lament d'això– doncs, home, reprovar que no es demanessin les ajudes d'estat pels incendis.

Com també, demanar –que ja hem entrat, també, unes preguntes– com és que ara es reclama el retorn d'algunes de les ajudes dels afectats, perquè havien de contractar unes pòlisses de crèdit. I al final, de dir..., si no es podia..., si s'ha de fer d'una manera o s'ha de fer d'una altra, com a mínim, informem els alcaldes, els afectats, i intentem trobar solucions per tal de poder tirar endavant. Perquè la situació és complicada i cal donar solucions.

I, per últim, també dèiem, nosaltres creiem que cal un gran acord a nivell de tot Espanya, però també a nivell de Catalunya, per tal d'afrontar la crisi de preus entre tots els agents de la cadena alimentària. Per tant, aquestes són les nostres propostes, hem arribat a algunes transaccions que agraeixo al proponent de la moció. I també posem –perdoni, abans d'acabar– també m'havia apuntat de reclamar una solució a la problemàtica que tenim, dels auxiliars veterinaris dels escorxadors, que fa dies que estan reclamant alguna solució i que pot portar un greu problema a les exportacions de la carn i que necessiten una solució urgent.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, és el torn del diputat Marc Parés, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Bé, gràcies; vicepresident. Bona tarda, diputats, diputades. Bé; en primer lloc, com he fet abans, doncs, agrair també al diputat que ens permeti continuar parlant d'aquests temes en aquesta cambra, portant aquesta moció. Una moció molt completa, on ens parla de..., tot i que el títol, no?, és sobre el sector agrícola, després acaba essent una moció bàsicament sobre les Terres de l'Ebre i també amb un enfoc més de món rural que no exclusivament agrícola. Per tant, nosaltres en tot cas, el que canviaríem és el títol, no el conjunt de la moció, on ens parla, doncs, de mesures contra el despoblament, mesures de protecció del delta de l'Ebre, o sobre el sector primari a les Terres de l'Ebre.

Clar, nosaltres entenem que, efectivament, hi ha un problema agrari. A part de moltes altres qüestions, però és evident que la renda agrària ha disminuït a Catalunya un 35 per cent, des de l'any 2001 i que, en els darrers dos anys, el PIB agrari ha caigut més d'un 8 per cent. Per tant, aquí tenim un problema de fons i calen mesures. Que assistim, des de fa ja massa temps, a una constant pèrdua de la pagesia professional a Catalunya; hi ha un greu envelliment d'aquesta pagesia i per tant, calen mesures. En aquest sentit, doncs, hem aportat algunes esmenes, també en la moció anterior, sobre la importància de posar l'accent en com aconseguim, doncs, que els nostres i les nostres joves també vulguin viure al món rural, no només dedicant-se al sector primari, sinó en el conjunt de les activitats que allà s'hi desenvolupen.

Volia, també, mostrar el fet, doncs, que nosaltres creiem que és important que les institucions com el Parlament de Catalunya donin suport a la pagesia i ho facin, per exemple, en declaracions com la que vam aprovar ahir en Junta de Portaveus que, malauradament, no hem pogut llegir en aquest hemicicle, perquè no té el recolzament de tots els grups. I aprofito, també, doncs, per llegir un parell de paràgrafs més i així, entre tots anem llegint el que diu aquesta declaració de la Junta de Portaveus. Que ens diu, per exemple, que «el Parlament de Catalunya, davant de la crisi de preus que està patint el sector productor de de la fruita dolça i també, davant de la crisi que afecta d'altres sectors productius del camp català, manifesta la seva solidaritat amb els pagesos i les pageses afectats i fa seva la demanda d'uns preus justos per a la pagesia catalana.»

O també que «el Parlament de Catalunya expressa el seu compromís i la necessitat de seguir treballant per a l'assoliment d'uns preus justos i d'una cadena de valor agroalimentària justa i equitativa.» Per tant, crec que és important que fem aquest tipus de declaracions, tot i que ja sabem que després calen recursos per fer-les efectives.

Miri, nosaltres –s'ha dit abans també–, efectivament, permetrem l'aprovació d'aquests pressupostos que ens presenta el Govern de la Generalitat, tot i que tenim moltes discrepàncies, i especialment en el que és l'àmbit d'Agricultura, però també –i no ens n'amaguem, diguéssim, no?– entre altres coses perquè permet, per exemple, doncs, fer tota la inversió necessària en fibra òptica o incrementar en 900 milions el pressupost de Salut o desenvolupar un munt d'inversions en l'àmbit educatiu, que també revertiran sobre el món rural. Per tant, tot i que és cert que el pressupost d'Agricultura és molt limitat, també és veritat que en altres departaments, doncs, hi haurà inversió que arribarà als territoris. I que, en tot cas, creiem que aquests són uns pressupostos que efectivament comencen a revertir les retallades, cosa que no feien els pressupostos del 2017.

En qualsevol cas, i per acabar d'explicar també i d'agrair al diputat, doncs, les esmenes que hem presentat, moltes de les quals ens han estat transaccionades..., una esmena concreta en l'àmbit de la pedra seca, en l'àmbit de l'arrelament del personal funcionari en el món rural, en l'àmbit dels sediments al Delta –és a dir, la idea d'un pla de gestió integral dels sediments al conjunt de la conca de l'Ebre; és a dir, el que succeeix al Delta té a veure amb el que passa en el conjunt de la conca i, efectivament, s'hi ha d'actuar des de totes les administracions–, o també amb una perspectiva de gènere, que en aquesta moció sí que, doncs, a través d'una esmena nostra, sí que incorporem. Per tant, agrair que haguem pogut incorporar aquestes esmenes a través de transaccions.

Ens abstindrem als punts 1 bis i 9 ter. I aquí també volia fer una referència al diputat Ordeig, no?, que a la seva esmena que va presentar al darrer Ple a la nostra moció, que també portava la seva pròpia moció del PSC i que ara ha presentat en aquesta moció de Ciutadans, doncs reclamen o proposen aquests 30 milions per crear un fons de finançament extraordinari, un fons amb el qual nosaltres estem d'acord. El que no entenem és per què... En la nostra moció li vam proposar exactament la mateixa transacció, que sí que ha acceptat, que ha pogut transaccionar amb

el Grup de Ciutadans. Per tant, ens hagués agradat també, la transacció que han fet amb Ciutadans, poder-la haver tingut amb el nostre grup. Però, en tot cas, com que amb aquesta transacció hi estem d'acord, sí que la votarem. Per tant, cap inconvenient en votar aquesta transacció, i, com deia abans, justament perquè entenem que els debats s'han de produir allà on toquen, i quan parlem de quantitats concretes en el moment en què estem tenint un debat de pressupostos, doncs entenem que és allà on hem de tenir aquests debats.

Res més. Ens abstindrem també als punts 16 i 19 bis. A la resta, hi votarem a favor. Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació és el torn de la diputada Irene Fornós, del Grup Parlamentari Republicà.

Irene Fornós Curto

Gràcies, vicepresident. Conselleres, diputats i diputades que a primera hora de la tarda esteu aquí, bona tarda a totes i tots. Primer que res dirigir-me, no?, al diputat Francisco Domínguez i agrair-li que hagi portat al Ple del Parlament una moció d'agricultura, una moció que jo celebro, no només perquè hi ha una part que es parla molt de les Terres de l'Ebre, sinó perquè penso que en dos anys que quasi, ja, portem de legislatura ja tocava, no?, esta interpellació que va fer al darrer Ple i portar una moció al Parlament en los moments que el sector agrari del nostre país i el món rural estan vivint i patint. Una moció que és molt llarga, ja ho van dir los meus companys, de més de vint punts, amb moltíssims temes; jo intentaré no repetir-me amb los que ja s'han dit. I una moció que jo definiria, si m'ho permeten, com un resum de l'acció de govern, i en este cas com un resum d'aquelles polítiques que des del Departament d'Agricultura es duen a terme. I dic això perquè bàsicament crec que lo fet de que la majoria de punts s'acaben aprovant, i la majoria d'ells també havent acceptat les nostres esmenes i havent fet possible moltes de les transaccions, la qual cosa també li agraijo, doncs, crec que també així ho demostra, i a la vegada crec que han ajudat a enriquir molt més esta moció, la qual cosa crec que fa més forta..., no només per al sí de la moció, sinó també per al sector.

Ja he dit que no puc entrar en tots los punts. Sí que m'agradaria parlar d'alguns que no s'han comentat, com és esta comissió interdepartamental a la qual necessitem ficar valor; necessitem que tots los departaments s'impliquen per a tirar-la endavant i lluitar contra el despoblament rural que afecta el nostre país. Sí que és veritat que les Terres de l'Ebre segurament són les comarques que més patim este despoblament rural. El tema de la cadena alimentària des del departament s'està treballant moltíssim en tots los sentits, i també sobretot pensant en la seguretat alimentària, en uns preus justos, en productes de quilòmetre zero, no?, estos productes de proximitat.

I voldria també ressaltar, ja que també hi ha hagut l'aportació per part del company de comuns, el tema dels joves, el relleu generacional, no?, i la incorporació de les dones dins del món rural. I crec que aquí cal també ficar en valor la faena feta des del departament en lo que seria lo marc, no?, dels PDRs i tot això que ells mos permeten.

I sí que també, com he dit, voldria ficar en valor una figura que crec que és molt important al nostre país, com són les escoles de capacitació agrària, que lo que estan fent és ajudar a formar els joves que sí que aposten per l'agricultura, per la ramaderia o per la pesca del nostre país, i que surten molt més preparats i que ara, a més a més, ho poden fer acompanyats d'estes figures que els acompanyen, com és el dinamitzador, que en parla la moció del Francisco, o també com seria una figura que no en parla la moció però que vull ficar en relleu, que és el mentoratge, que també s'està fent a través de les escoles de capacitació agrària, que és l'acompanyament a totes aquelles dones valentes que també volen iniciar-se en el món agrari.

De fet, un munt de punts també parlen d'espais agraris, però per a tirar-los avant, evidentment, són necessaris estos pressupostos a què vostès, agafats a que són reduïts, no?, a que no són els que vostès voldrien, no els volen donar suport, però que tots i cadascun dels punts que vostè ha aportat en esta moció, sense estos pressupostos, tampoc podran tirar avant.

Una moció que, com han comentat abans, també l'ha volgut focalitzar en les Terres de l'Ebre, i jo no podria deixar este faristol sense centrar-me en dos punts, el 10 i l'11, que parlen sobre el delta de l'Ebre, un delta molt fràgil, un delta que estos dies, a través del temporal Gloria, tots han vist per la tele i a tots mos ha fet patir moltíssim. Però aquesta fragilitat no és nova, és una fragilitat que fa moltíssims anys que l'estem reclamant, que des d'Esquerra Republicana estem reclamant a moltes institucions que s'invertisca en ficar-hi mesures per a frenar la regressió, per a frenar la subsidència; el delta se mos afona. I tot això, com comentava també el diputat Parés, acaba sent problema de que al Delta li falten sediments; uns sediments que es queden riu amunt, en los més de 192 embassaments que hi ha a la conca de l'Ebre. I aquí crec que no només les institucions catalanes, no només les institucions del territori, sinó també a nivell europeu..., i també crec que aquí s'ha de demanar sobretot al Ministeri per a la Transició Ecològica que es fiquen les piles en lo tema dels sediments i fiquen mesures i diners perquè els sediments arriben al delta de l'Ebre.

I tampoc no voldria acabar la meua moció sense fer només dos precisions. Jo, senyor Francisco, no dubto en cap moment de la seua bona voluntat; de fet, compartim moltíssimes comissions juntes, hem treballat lleis, i jo sé que vostè aprecia el sector, se l'estima i el vol ajudar. Però sí que vull ficar en relleu dos coses lligades, una mica, en l'última part de la meua intervenció, que no m'acaben de quadrar, en què crec que el seu partit no ho té tan clar. Perquè no em quadra que, per una banda, vostè es preocupe pel sector primari de les Terres de l'Ebre, d'estos arrossaires que estos dies vèiem en los seus camps plens d'aigua salada i a que tots mos preocupava, però que, per altra banda, al Parlament Europeu se signe l'acord de lliure comerç amb el Vietnam, i que estos dies serà un maldecap, futurament serà un maldecap molt gran per als pagesos i els arrossaires de les Terres de l'Ebre.

Hi ha un altra cosa que tampoc no m'acaba de convèncer, i és que, tot i la seva bona voluntat i tot i que vostè ha acceptat estos punts, lo 10 i l'11, en la protecció del delta de l'Ebre, tampoc m'acaba de quadrar que cada vegada que hi ha eleccions a la vista Ciutadans sempre fica damunt la taula la possibilitat d'un futur transvasament de l'Ebre.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Mònica Sales, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, és impossible abordar totes les qüestions d'aquesta moció per falta de temps, la majoria d'elles vinculades a l'agricultura, des de diferents perspectives, però altres també amb la cultura, la salut, els transports i les infraestructures o la tecnologia. Davant la impossibilitat, em permetran fer una reflexió general amb les Terres de l'Ebre en el focus.

El despoblament preocupa, i establir mesures per rebatre'l és fonamental. Per a fer-ho podem parlar de repoblament i de poblament, de recuperar-lo i de mantenir-lo, d'arrelar-lo i de donar-li oportunitats reals, amb projectes i amb programes i accions diverses. País viu, país d'oportunitats: horitzó de dinamització territorial, econòmica i social del pla de govern que fa pocs mesos que va engegar-se amb la voluntat de treballar de manera bilateral, Govern i territori; territori entès des d'una visió àmplia i amb una prèvia identificació de tots els agents implicats. Perquè la visió

que el Govern ha de tenir del país i de les Terres de l'Ebre no ha de ser monofocal o bifocal, ha de ser multifocal, amb tot el focus de visió possible, i que aglutini transversalment el treball coordinat de manera interdepartamental. Només si entenem les Terres de l'Ebre com un tot, les farem avançar. Quatre comarques que configuren un territori, una realitat, unes realitats. Però no les entenguem només quan hi haja desgràcies; entenguem-les també quan hi haja gràcies, quan hi haja oportunitats.

En ple debat dels pressupostos i en un moment transcendental per a establir línies pressupostàries al nostre país, el millor que podrien fer vostès, que presenten la moció –perquè nosaltres ja ho farem–, seria donar-los llum verda. També pel que fa a Agricultura, però no tan sols per aquest motiu.

I cert és que com a ebrencs voldria més finançament global per a les Terres de l'Ebre, aquest territori que és sud i que també és cruïlla dels Països Catalans, com testimonia lo Tossal dels Tres Reis. Però cert és també que cal dotar el país d'uns pressupostos, i això és dotar les Terres de l'Ebre d'uns recursos sense que això signifiqui la meua renúncia a reclamar més inversions.

En un moment de la moció parlen de pedra seca, i, ja que ho fan –per cert, amb dotze mil béns immobles recollits per l'IPEC, l'Inventari del Patrimoni Etnològic de Catalunya, amb una variable a l'Ebre, que és l'IPCITE–, em permetran dir-los que tenim molt clar que tota pedra fa paret, i estem disposats a seguir construint la república que volem també des de les Terres de l'Ebre. Aprovar els pressupostos és la pedra que fa paret, però vostès més aviat són la pedra a la sabata.

L'estratègia de dinamització del Govern preveu un seguit d'inversions que tenen en compte les Terres de l'Ebre, i alguns punts de la seua moció ja es duen a terme. Una d'aquestes estratègies és el ben tornat PUOSC. Saben quantes sol·licituds ha rebut el PUOSC a les Terres de l'Ebre? Cent vuitanta. Una gran oportunitat que sobretot beneficiarà els més menuts, municipis o EMDs.

Som un territori rural, i per això hem treballat per una declaració institucional de suport al sector, que malauradament ha acabat sent una declaració de junta de portaveus. I reivindiquem el món pagès i els preus justos i poder viure de la terra i dels excel·lents productes de qualitat que fem. Però no volem viure d'esquena als avanços tecnològics i al progrés de tot tipus. Per això també rebem amb positivisme que es facilite la tecnologia 5G a casa nostra i el desplegament de la fibra òptica amb el 2023 com a horitzó.

Arrelament, pertinença, identitat, idiosincràsia, singularitat... Les Terres de l'Ebre entenen bé aquests termes i el seu significat; hi volem ser i decidir i incidir. Treballem per un riu ple de vida i amb sediments, uns preus justos per a pagesos, ramaders hòmens del mar, i també per a pageses, ramaderes i dones del mar, apoderades com a dones del món rural. Un delta fort, lliure de caragol maçana i amb una barra del Trabucador reconstruïda; uns trens dignes que frenen, i no que es passen de frenada, o uns boscos vius. I per això la nostra votació favorable en la majoria de punts de la moció: disset de vint-i-dos, molts transaccionats amb la faena feta conjuntament amb la diputada Fornós.

País viu, Terres de l'Ebre vives i actuacions del Govern i compromisos per a fer-ho possible. Que les Terres de l'Ebre s'han d'*impulsar, potenciar y fomentar*, com recull la seua moció, nosaltres ho sabem, sobretot les persones que les xafem cada dia o que les calciguem o que les trepitgem, que les recorrem i que les vivim i que les sentim i que les representem per treballar per elles i per la seua gent.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició té la paraula ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la diputada senyora Natàlia Sánchez. Quan vulgui.

Natàlia Sànchez Dipp

Bona tarda, diputats, diputades. A alguns dels punts de la moció que presenta Ciutadans hi donarem suport, malgrat que volem recordar que des del nostre punt de vista, i sumant-nos a la reflexió que feia el diputat del PSC, quan parlem de món rural i de la crisi que viu, cal mirar l'estructura i el sistema que han portat a aquesta situació, però també cal fugir de la idea de que el món rural és un món exclusivament agrícola. El món rural és un món on viure-hi i on l'accés als drets ha d'estar garantit, sigui amb l'activitat econòmica agrària o sigui amb altres activitats econòmiques.

Ens agradaria també parlar sobre els darrers punts, amb relació a la gestió forestal. Nosaltres, malgrat que sí que apostem per l'ús de la biomassa com a element per, especialment, generar calor, no apostem per la intencionalitat que hi veiem, no?, que bàsicament la nostra lectura és que s'aprofita l'excusa de la necessitat de gestió dels espais forestals per –el que ja estem veient, per exemple, al Vallès Oriental– entrar en espais, per exemple indrets de la Xarxa Natura 2000, on s'està fent una gestió dels boscos, des del nostre punt de vista, que no posa el bé comú per davant.

No entraré més en qüestions, saben perfectament quina és la nostra postura sobre aquesta qüestió, al matí també n'hem parlat.

I aprofitaré aquest temps que em queda per parlar sobre algunes de les referències que han fet els grups parlamentaris a la declaració que els grups han fet com a Junta de Portaveus. No cal amagar-nos-en. Hem estat la CUP els que no hem estat d'acord en donar suport a aquesta declaració. En cap cas, pel seu contingut; estem cent per cent d'acord amb el seu contingut, amb la necessitat d'aquesta solidaritat, però estem altament preocupats –i no volem participar i per això volem fer servir aquest espai per expressar-ho– en arribar amb declaracions institucionals allà on no s'arriba en qüestions concretes i materials, amb polítiques públiques. Un pressupost que ja s'ha dit moltes vegades, d'Agricultura, que representa un 1,2 del total.

Nosaltres creiem que cal que tots els grups parlamentaris fem una reflexió sobre les declaracions institucionals. No podem arribar amb declaracions allà on no arribem en qüestions materials, hi insistim. I la pagesia d'aquest país es mereix molt més que una declaració. Per això la CUP - Crida Constituent no hem donat suport a aquest intent d'arribar, hi insisteixo, per l'ús simbòlic, allà on no hi ha voluntat política d'arribar amb lo material, i el pressupost n'és una prova.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Per traslladar el nostre recolzament a la moció per quatre motius fonamentals. El primer és el nostre recolzament a les mesures contra el despoblament que s'hi plantegen; no són totes les que nosaltres, en d'altres iniciatives parlamentàries anteriors, havíem posat damunt de la taula, però sí que les que estan incloses en aquesta àmplia moció coincideixen plenament amb algunes de les que nosaltres havíem plantejat.

En segon lloc, per les seves propostes d'accessibilitat en l'àmbit rural a les tecnologies de la informació i la comunicació, a serveis sanitaris, a serveis de tot tipus, que considerem positives.

En tercer lloc, per les polítiques de protecció del delta de l'Ebre i polítiques adreçades al conjunt de les Terres de l'Ebre. Algú podrà dir –amb raó– que les coses que allà s'expliquen no només passen a les Terres de l'Ebre, però no és la primera vegada que en aquest Parlament de Catalunya, per determinades circumstàncies, s'aplica –si se'm permet l'expressió– la discriminació positiva territorial per alguna raó concreta. I és evident, a ningú no se li escapa, que per motius de tots coneguts cal ara mateix apostar per les Terres de l'Ebre.

I, finalment, un punt important, que de vegades s'oblida, que són les millores econòmiques articulades a través de l'Institut Català de Finances, que en l'àmbit rural no ha funcionat mai; s'ha dedicat a altres coses –amb més fortuna, amb menys fortuna, algunes coses millor, d'altres pitjor–, però que en l'àmbit rural mai.

Aquests quatre motius fonamentals –n'hi han altres– són els que motiven el nostre recolzament a la moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula de nou el diputat senyor Francisco Javier Domínguez. Quan vulgui.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Bueno, quince enmiendas de los grupos que dan apoyo al Govern, ocho enmiendas de Catalunya en Comú y siete enmiendas del PSC; total: ha habido unas veinte modificaciones del texto original, algunas a tres bandas. A pesar de eso, agradecer a todos los diputados que ha sido bastante fácil la negociación y hemos llegado a entendimientos. Es evidente que el Gobierno hace cosas, pero no lo hace todo, no hace todo lo que se necesita hacer para el sector primario, y tampoco en Terres de l'Ebre: 1,2 por ciento para Agricultura; un 1,6 por ciento de las inversiones para Terres de l'Ebre. Este Govern no valora suficiente al sector primario ni invierte lo suficiente en Terres de l'Ebre: «Hechos son amores y no buenas razones.»

Diputada Irene Fornós, Esquerra no quiere más al Delta que alguien de Ciudadanos, o alguien del PSC, o alguien de Junts per Cat, o de *comuns*, o de la CUP. (*Aplaudiments.*) No se equivoquen. Si quieren al Delta, pongan más inversiones en estas cuatro comarcas.

Mònica Sales, la diputada Mònica Sales, continuen parlant de la república i no dels problemes dels catalans.

Y a la diputada Natàlia Rodríguez, sin que sirva... (*veus de fons*) –Sánchez, Sánchez, perdón–, sin que sirva de precedente, totalmente de acuerdo con la exposición final de aparentar dar apoyo a un sector primario pero no pasar del 1,2 por ciento del presupuesto.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Hem cridat a votació. (*Irene Fornós Curto demana per parlar.*) Sí, senyora Fornós?

Irene Fornós Curto

Sí; per al·lusions. Ha al·ludit a altres diputats, però com que la primera he sigut jo. Senyor Francisco, espero que així siga, que Esquerra no siga qui més s'estima el delta de l'Ebre, però segurament sí que és un dels partits que més ha lluitat i ha batallat pel delta de l'Ebre.

(*Alguns aplaudiments. Natàlia Sánchez Dipp demana per parlar.*)

El president

Sí. Senyora Sánchez?

Natàlia Sánchez Dipp

Per demanar votació separada. Faig dos *packs*. Crec que és relativament senzill. Els punts 9, 9 bis, 12, 18 bis; es poden votar junts. I, per una altra banda, el 16, el 19 bis, el 20 i el 22.

El president

Molt bé. Alguna petició més? (*Pausa.*) Sí, senyora Segovia?

Susanna Segovia Sánchez

Sí. Nosaltres demanem votar el 18 bis, per una banda; per una altra, 1 bis, 9 ter, 16 i 19 bis.

El president

Junts?

Susanna Segovia Sánchez

Sí, aquests els podríem votar junts.

El president

Me'ls pot repetir, si us plau? 1...?

Susanna Segovia Sánchez

L'1 bis, 9 ter, 16, 19 bis.

(Anna Caula i Paretas demana per parlar.)

El president

Sí, senyora Caula?

Anna Caula i Paretas

Per demanar votació separada dels punts 1 bis, 2, 9, 9 bis, 9 ter i 18 bis, que per nosaltres podrien ser conjunts, però sé que és difícil reordenar-ho.

El president

Haurem de fer votació separada de tots els punts, perquè serà impossible compaginar-ho tot. *(Veus de fons.)* Punts i subpunts, sí.

Passem a votar, doncs, separatament, tots els punts i subpunts.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per unanimitat: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara l'1 bis.

Comença la votació.

El punt 1 bis ha estat aprovat per 63 vots a favor, 62 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El número 2 ha estat aprovat per 69 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el 6.

Comença la votació.

El 6 ha estat votat també per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha estat aprovat per 65 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt 9 bis.

Comença la votació.

El punt 9 bis ha estat aprovat per 65 vots a favor, 63 en contra i 4 abstencions.

Votem ara el 9 ter.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I ara votem l'11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I ara el 12, votem.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem ara el 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I ara votem el 14.

Comença la votació.

El 14 ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem el 14 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, 4 en contra i 8 abstencions.

I votem el 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és a dir, per unanimitat.

I votem el 17 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el 18.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

El 18 bis, votem.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 72 en contra i 4 abstencions.

I votem ara el 19.

Comença la votació.

El punt 19 ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I el 19 bis, votem ara.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Votem ara el punt número 20.

Comença la votació.

El punt número 20 ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Votem el 21.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat: 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I, finalment, votem el punt número 22.

Comença la votació.

El punt número 22 ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

No hi ha més punts en aquesta moció.

Abans de... (*Aplaudiments.*) Digui'm, senyor Forné, per què em demana la paraula?

Josep Maria Forné i Febrer

Només perquè consti que m'he equivocat en la segona votació: he votat que sí i no havia de votar que sí.

El president

Molt bé, queda aclarit, diputat. (*Remor de veus.*)

Abans de continuar amb l'ordre del dia, deia, demano... (*persisteix la remor de veus*) per part... Si us plau, si us plau. Demano a la cambra la possibilitat de canviar, tal com s'ha demanat, l'ordre del dia, una alteració, i passar al punt número 22, és a dir, l'última de les mocions en el lloc de la 21.

Per tant, permutar la 22 i la 21, si no hi ha inconvenient, quedaria de la següent manera: moció amb els punts de l'ordre del dia 19, 20, 22 i 21. Es pot aprovar aquesta alteració de l'ordre del dia per assentiment. Sí? (*Pausa.*) Molt bé.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cultura a Catalunya

302-00197/12

Doncs passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cultura a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Sonia Sierra. (*Pausa llarga.*)

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera, membres del Parlament i convidats que avui ens acompanyen. Cataluña, y muy especialmente Barcelona, fueron durante mucho tiempo un polo de atracción artístico y cultural, pero desgraciadamente eso ya no es así. A esta decadencia ha contribuido, sin duda, que los gobiernos nacionalistas nunca se han mirado con demasiado cariño Barcelo-

na. Pero, a pesar de todo, Barcelona siguió atrayendo talento durante mucho tiempo. Con la entrada de Convergencia en el Ayuntamiento de Barcelona, tuvimos el primer gran retroceso en el ámbito cultural, porque Barcelona perdió su vanguardismo artístico y la cultura se enfocó más al entretenimiento turístico. Después entró Ada Colau en el Ayuntamiento de Barcelona, y ahí sí que la decadencia de la cultura en Barcelona empezó a hacerse evidente.

Cuando yo era concejal en este ayuntamiento, comisión tras comisión, preguntaba cuál era el plan de los comunes para la cultura, y la respuesta siempre era la misma: «Vamos a hacer un proceso participativo para saber qué queremos hacer con la cultura.» Hasta donde yo sé, casi seis años después, ese proceso participativo nunca se ha hecho. Y también he de decir que siempre me respondía una comisionada, porque Jaume Asens –que teóricamente era la persona encargada de cultura– tenía tan poco interés en el tema que no acudía jamás a las comisiones de Cultura ni del Ayuntamiento de Barcelona, ni de la Diputación. Con este detalle queda claro que, a los comunes, pues, el tema de la cultura no les importa ni lo más mínimo, y por eso Barcelona ha ido perdiendo oportunidades y ha ido retrocediendo en los diferentes *rankings*.

Desde Ciudadanos sí que tenemos un verdadero interés por la cultura, y solo hay que ver la gran labor que está haciendo mi compañera Marta Rivera, como consejera de Cultura en la Comunidad de Madrid. De hecho, Marta Rivera ha hecho en un año por la cultura más que los últimos cuatro *consellers* de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Que esa es otra: es que vamos prácticamente a *conseller* de Cultura por año, lo cual demuestra el poquísimo interés que tienen en el tema.

Bien, pues ante la desidia del Departamento de Cultura, nosotros presentamos una serie de medidas de impulso y renovación del sector cultural. En primer lugar, proponemos un plan de atracción del talento internacional, porque queremos que Barcelona vuelva a ser un polo de atracción artístico y cultural. Y también proponemos crear talleres con becas, porque no queremos que el dinero sea nunca un obstáculo para el talento.

Nosotros creemos firmemente que se tienen que potenciar todas y cada una de las manifestaciones artísticas y que, además, esa cultura tiene que llegar a todos los rincones de Cataluña, porque también hay una desigualdad territorial importante. Y, sin duda, hay que mejorar substancialmente la oferta de exposiciones artísticas, porque en la interpelación ya di un dato que me parece terrible: en el informe «Lo mejor del 2019» del Observatorio para la Cultura, ninguna exposición ni acontecimiento cultural de Cataluña mereció ocupar ninguno de los diez primeros lugares. Esto no puede volver a pasar nunca más.

También queremos que Cataluña sea pionera en la igualdad de género en el panorama artístico, y por eso proponemos una serie de medidas para corregir la brecha de género que se presenta en todo el sector, pero muy especialmente en el sector audiovisual. Y también tenemos una propuesta para evitar la perpetuación de los estereotipos sexistas. En este sentido, quiero agradecer el trabajo de Dones Visuals y muy especialmente de Miriam Porté, a la que quiero agradecer que siempre apueste por el talento femenino y también la quiero felicitar por el gran éxito de *Suc de Síndria*. Y en esta moción queremos hacer también un reconocimiento a la gran labor del Casal Lambda con respecto a la preservación del fondo de documentación sobre el colectivo LGTBI y pedimos medidas de protección para el Centre de Documentació Armand de Fluvià.

Y otro de los sectores que en Cataluña han sido clave desde el siglo XVI, pero que también está perdiendo fuerza, es el sector editorial. También presentamos propuestas al respecto. Y en una moción dedicada al sector cultural, no podíamos olvidarnos de sus trabajadores. Esos profesionales que son pieza clave para el éxito de la cultura, pero que no tienen ni la consideración ni las condiciones laborales que merecen y, por eso, pedimos que se mejoren.

Y, finalmente, en las últimas semanas, hemos visto con horror como desde el Departamento de Cultura han apoyado, junto con Plataforma per la Llengua –los mismos que espían a los niños en el colegio o que señalan a personas de origen inmigrante–, una campaña horrorosa llamada «No em canviis la llengua», en la que se habla de las características físicas de las personas. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Pese a que el *profiling* está condenado, está muy mal visto en la Unión Europea...

El president

Diputada...

Sonia Sierra Infante

Sí..., y por eso, nosotros, sí, pedimos que se retire este horror de campaña.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar, el diputat senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, president. El dia 8 de març, el proper dia 8 de març és el dia de la lluita feminista, lluita que ha de continuar perquè encara hi ha molts comportaments masclistes a la nostra societat. Voluntaris uns, i potsers, també, involuntaris uns altres, però que tots s'han de corregir. L'endemà, el dia 9 de març, és el dia de les persones desaparegudes sense causa aparent. Un dia per sensibilitzar la societat d'un problema molt desconegut, però que colpeix milers de persones a l'any. Em permetran que també els animi i els convidi a participar als actes que tindran lloc a Sant Boi i a Cornellà, i al mateix Departament d'Interior. La causa s'ho mereix.

I, entrant en la moció conseqüència d'interpellació que ha defensat la diputada Sierra, en nom de Ciutadans, aquesta consta de setze punts, catorze dels quals són molt genèrics, molt generals i globals, amb els quals és molt difícil no estar d'acord: crear plans, constituir taules, constituir tallers, fomentar determinades polítiques, ajudar a impulsar..., etcètera. Bé, d'acord. Se n'hi podrien afegir molts més, i inclús s'hi podrien haver fet esmenes per matisar, però, en tot cas, els votarem afirmativament.

Des del nostre punt de vista, però, el moll de l'os, els elements nuclears de la moció són els altres dos punts. El dotzè reclama el 2 per cent dels pressupostos al Departament de Cultura. Bé, d'acord, absolutament d'acord. De fet, nosaltres ho defensem i ho reclamem des de fa molt de temps i hem presentat iniciatives diverses, iniciatives parlamentàries al respecte.

Al 2017, la cultura representava el 0,65 per cent del conjunt del pressupost de la Generalitat. El Govern ha anunciat fa poc que destinarà 13 milions del nou sostre de despesa a Cultura; això significarà que el pressupost de Cultura arribarà als 300 milions d'euros, és a dir, al 0,65 per cent. El 2 per cent, per tant, queda molt lluny, tant, que caldrien 600 milions d'euros addicionals per arribar-hi. Resumint: el pressupost de Cultura continua estancat al 0,65. Estem on érem. En tot cas, pel que acabo de dir, evidentment, també votarem a favor d'aquest punt.

I, finalment, el punt quinzè, probablement el més controvertit, demana que la Generalitat retiri una campanya promoguda per unes persones privades –ho repeteixo, persones privades– perquè es basa en trets físics –ho repeteixo, trets físics. Nosaltres creiem que la Generalitat no pot retirar una campanya amb la qual –no entro en el fons– es pot estar d'acord, més d'acord, menys d'acord... No hi vull entrar, però que, en tot cas, no l'ha promogut directament ni és la seva responsabilitat.

Els promotors diuen, i cito textualment: «La nostra campanya neix el 13 de maig de 2019». Ho repeteixo: 2019, maig, és a dir, fa gairebé un any. Fins fa quinze dies

ningú n'havia parlat, d'aquesta campanya. «Som un grup de persones» continuen dient els promotors «que treballem sense cobrar; no ens finança ni el Govern ni ningú». És evident, entrant en la segona qüestió, que l'expressió «trets físics» ha estat interpretada, des del nostre punt de vista, en la mateixa direcció –equivocada, per cert– tant per Ciutadans com per una bona part de l'independentisme, la qual cosa no deixa de ser curiosa i motiu de reflexió, especialment a partir de la desafortunada intervenció d'una diputada en aquesta cambra el Ple passat.

Segueixo. Diuen els promotors: «No vamos a permitir que el aspecto de una persona determine su idioma. Creemos en una sociedad abierta, libre, plural, donde las lenguas son vehículo de comunicación y no de división.» Bé, algun problema?

El nostre grup parlamentari, diputades i diputats, mai donarà suport ni recolzarà la instrumentalització de les llengües amb finalitats polítiques. Instrumentalització que es fa tant des d'un extrem com des de l'altre; per part de Ciutadans per una banda i d'una part de l'independentisme per l'altra. En aquesta batalla, diputades i diputats, no ens hi trobaran. Ens trobaran en la batalla per la llibertat, per la tolerància, per evitar que la llengua sigui una arma llancívola d'uns contra d'altres i viceversa.

Entenem, des del grup parlamentari que represento, la llengua... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), les llengües com a instrument de cohesió, d'integració, d'equitat i d'igualtat d'oportunitats.

El president

Diputat...

Rafel Bruguera Batalla

Acabo, president. Per tant, hem presentat una esmena i si no s'accepta ens abstinem, perquè no volem contribuir al pim-pam-pum que alguns de vostès volen i en el qual se senten molt còmodes.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya En Comú Podem, ara és el torn de la diputada senyora Concepción Abellán. Quan vulgui.

Concepción Abellán Carretero

Gràcies, president. Diputados, diputadas, *consellera*, el sector cultural ha vuelto a la agenda política catalana, y esto es la mejor noticia. Después de sufrir los recortes del sector público –y en concreto de la Generalitat– en políticas culturales, la cultura se reivindica para recuperar un espacio de centralidad en las políticas públicas.

Nosotras creemos en el papel fundamental de la cultura como eje de cohesión social, y que por ello ha de ocupar las agendas políticas y contar con los recursos públicos suficientes para promoverla y dinamizarla. De ahí que hemos hecho lo posible para que los presupuestos de 2020 incrementaran su dotación inicial, y ahora, además, incrementarlo todavía más con 13 millones de euros procedentes de la flexibilización del objetivo de déficit.

Llevamos hablando de curso en diversos plenos, y nos alegra enormemente. Esta moción permite volver a hablar de cultura y, además, de entrar en el debate sobre qué tipo de cultura y cuál es el modelo cultural desde donde hacer las políticas públicas. De entrada, he de decirles que en el conjunto de propuestas que hace Ciutadans se intuye un modelo que no es el nuestro: el de la transferencia de dinero público a manos privadas, el de la cultura las élites para las élites, el de la confrontación lingüística, como también la noria de Madrid, de Villacís, que demuestra así lo poco que os importa la cultura.

Brevemente, empiezo por la enmienda que hemos presentado. No vamos a participar de la confrontación lingüística que promueve Ciudadanos. Por supuesto que las instituciones han de promover todas las manifestaciones culturales, insinuar que se discriminan unas frente a las otras por razones de lengua no ayuda, solo contribuye

a alimentar ese imaginario de lengua discriminada que tanto les interesa instalar a Ciudadanos, aunque sea mentira.

Y entro a explicar nuestras discrepancias de modelo. Atraer el talento internacional es importantísimo para acercar la diversidad y riqueza cultural del mundo a nuestras ciudades. Los concursos públicos para dirigir equipamientos culturales son ya lo suficientemente abiertos para que creadores y creadores internacionales se presenten. Y existen precedentes. Esto ya ha pasado. Un plan para priorizar esto ante la precarización que existe en el sector cultural y la dificultad de acceso de los creadores a los fondos públicos no nos parece apropiado.

Su propuesta sobre taller con becas para crear una comunidad de colaboración público-privada, aparte de no entender que están proponiendo exactamente, nos parece que van en la línea de promover privatizaciones y concertaciones. Votaremos en contra.

Sobre el punto 5: ¿Qué es para vosotros el *top 10* en calidad e innovación? ¿Creéis que es el momento de macroinversiones como el Museo Hermitage, de hacer una cultura para élites o de recuperar y potenciar los museos de los recortes que han sufrido?

No vamos a apoyar tampoco su propuesta número 13, para crear un nuevo convenio laboral de la cultura. Primero, porque no nos corresponde invadir el papel de los sindicatos y patronales, sería una injerencia política hacerles el convenio; las cosas no se hacen así. Y, segundo, ¿sabemos si actualmente tienen convenio? Así está de precarizado, desprotegido y desregularizado el sector. Y mejor que el Parlament y el Govern empiecen por las tareas que sí que les corresponden.

Por último, rechazamos entrar en la polémica sobre la campaña «No em canviïs la llengua». Ya basta de confrontación. Fue un error y un acto reprochable apelar a los rasgos físicos, y quedó clara la postura de todo el mundo; no por ello vamos a cuestionar una campaña que tiene buenas intenciones.

Y por terminar con lo positivo, le diré que damos apoyo al resto de puntos que no he mencionado, considerando que algunos son demasiado inconcretos y que constituyen un catálogo de medidas que o bien ya han sido aprobadas y acordadas, como las cuestiones relativas a la igualdad de género, o bien que ya se hacen, y que, en todo caso, lo interesante sería darles más concreción para poder saber de qué estamos hablando exactamente. Y le pongo un ejemplo: «Un plan para reactivar el sector editorial en Catalunya», ¿hablamos de la edición especializada, del retorno del Grupo Planeta...? ¿A qué se refieren exactamente sobre esto?

Y, en cualquier caso, les decía que estamos encantadas de hablar de cultura y sobre todo de abordar el debate sobre el modelo de política cultural.

Gracias.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Bona tarda a tothom. Un cop més som aquí per parlar d'una moció de Ciutadans i d'aquest interès que tenen per parlar de la cultura; torna a ser un interès esbiaixat, i tornen a fer al que ja ens tenen acostumats, malauradament: treuen de context unes paraules, barregen debats, ho contaminen tot i després desapareixen; la mentida com a polèmica per al desgast polític. Quan avui ens parlen de cultura, traspuen confrontació –només hem de recordar la interpellació que ens feien l'altre dia–, i quan ens parlen d'educació, traspuen confrontació, busquen sempre confrontació, intrínsec al seu ADN. Tampoc se'n van amagar, varen néixer precisament per a això, per combatre la immersió lingüística, model d'èxit reconegut per tothom menys per vostès, la gent de Ciutadans.

Nosaltres no caurem a fer-los aquest joc. Ens agrada veure la vida d'una manera propositiva. Tot i que també els diré una altra cosa a l'avançada: no compartim les paraules desencertades que va fer servir l'altre dia la diputada Erra, però, tanmateix, això no vol dir que no denunciem que el que va dir no sigui mentida ni que s'hagi de retirar la campanya «No em canviïs la llengua». I els diré per què: jo soc catalano-parlant, com a llengua materna, i la defenso dia a dia fent-la servir, de la mateixa manera que decideix fer-ho també qui no la té com a primera llengua d'ús. Recordem quelcom que a vegades és molt clar, però potser és bo pensar-hi: que una llengua no desapareix pel desconeixement de la gent, desapareix quan els seus parlants decideixen no usar-la.

I anem a dades, tretes de l'Idescat: coneixement del català, el 94 per cent; «el saps parlar?», 81 per cent; «llegir-lo?», 85 per cent; «el parla com a llengua habitual?», 36 per cent. En el castellà totes aquestes respostes serien lineals: 99 per cent. Per tant, sí que tenim un problema; sí que tenim una tasca a fer.

Durant molts anys li he de reconèixer que jo he sigut de les que canviava la llengua, que quan algú se m'adreçava en castellà, jo canviava i li contestava en castellà. Potser perquè vaig créixer veient una televisió en què només s'hi parlava castellà; potser perquè a l'escola només vaig fer català fins a primària a l'assignatura de català; potser perquè se m'havia inculcat des de molt petita que era de bona educació. Fins que un dia vaig pensar: «Però per què ho fas?». Era inconscient, i en certa manera puc dir que em vaig anticipar a la campanya «No em canviïs de llengua».

I, no, aquí és on discrepem amb la manera que vostès veuen el nostre país. No, jo quan no canvio de llengua no és perquè no m'agradi el castellà, o en renegui, ni molt menys, sinó perquè m'estimo la meua llengua materna i m'hi expresso molt millor. I no tinc cap problema, ni crec que cap company meu el tingui per si detectem que algú no ens entén, automàticament li parlem en castellà, perquè el que volem és entendre'ns amb tot el nostre entorn.

En parlaven altres companys: si llegim una mica la seva moció, hi ha coses tan insubstancials!: «Crear un pla per tal de potenciar les diferents manifestacions culturals a Catalunya». I tant que sí, però siguem selectius; hem presentat una esmena en què li dèiem en quins aspectes, on anem a apurar..., que no s'estigui fent; no ha sigut del seu..., acceptar-ho.

El punt 7: «Fomentar una cultura per a tothom i sense exclusions, que no tingui una voluntat de confrontació ni partidista», i aquí hi faria uns parèntesis, i seguim, «sinó com a element integrador i que sigui accessible a tothom, independentment de la seva situació socioeconòmica.» I per què poso aquests parèntesis a «que no tingui una voluntat de confrontació ni partidista»? Són vostès que cada vegada ens venen aquí a parlar de tot això. Nosaltres, la confrontació, fins i tot a la cultura, la volem. Tenim titellaires, hem tingut ninot del rei de Santiago Serra, una exposició de presos polítics que ningú volia... La cultura a vegades ha de ser això: provocativa, t'ha de fer remoure, t'ha de fer pensar. Per què volem una cultura que no confronti? Potser perquè volem una cultura del règim? Tornar a temps de censura? La cultura ens ha de fer més lliures. I si ens confronta les idees i ens fa canviar d'opinió, molt millor. Per això hi és. No volem una cultura neutral o totalment de part. Això ja ho deixem als règims totalitaris.

I, sí, apostem per la cultura. Jo crec que..., llegint un tuit d'Actua Cultura 2% podem llegir com ens diuen: «Esperem que aquest increment dels 72 milions..., dels que s'han fet en Cultura...» –i l'altre dia ho comentaven el vicepresident i la consellera– «que aquest sigui un revertiment i que tota aquesta implicació sigui un canvi de tendència», perquè, tant de bo, tots volem una república per ser lliures per expressar-nos i entendre la cultura d'una manera oberta i integradora...

El president
Diputada...

Anna Caula i Paretas

...i perquè la cultura tingui el seu reconeixement.

El president

...ha acabat el seu temps.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya és el torn ara del diputat senyor Francesc Ten. Quan vulgui.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, gent de la tribuna de públic que ens acompanya: jo els volia proposar un petit exercici de comentari de text d'aquesta mateixa moció de Ciutadans sobre cultura. Si fem una llegida dels setze punts, detectem que podem dividir-la en dues meitats: el punt número 8 és un punt que tracta sobre llengua, i cap al final de la segona meitat hi ha un altre punt que també parla sobre llengua, per tant, podem veure que la punta de l'iceberg d'aquestes dues meitats són qüestions lingüístiques; aquelles que tant agraden a Ciutadanos, si tenim en compte que és un partit que va néixer per carregar-se la immersió lingüística, un partit que va néixer per al conflicte, per a la confrontació a partir del fet lingüístic, i un partit, doncs, que també té moltes dedicacions a TV3, a la «corpo», al món audiovisual català. Per tant, sembla..., podríem fer una interpretació que en aquesta moció la cultura gairebé és una excusa, és una guarnició per anar a la qüestió lingüística.

I potser és veritat. Potser és veritat, perquè si agafem, per exemple, la primera meitat –ja s'ha dit– tots els punts..., alguns són obvietats generalistes, i, per tant, en algunes coses hi votarem a favor; algunes, per ser tan inconcretas, hi votarem en contra. Fins i tot jo crec que és una narrativa..., una narrativa de Ciutadans una mica, lèxicament, pobra; és a dir, estem només parlant de «crear un pla», «crear un pla», «fer un pla», «crear un pla»... Nosaltres hem entrat esmenes, evidentment, amb Govern, explicant que de plans en tenim: tenim el Pla de teatre, el Pla de la música, el Pla d'arxius, el Pla de lectura, el Pla de museus. Tots aquests plans, que el que hem de fer és dotar-los pressupostàriament i continuar treballant.

El primer punt aquest lingüístic, el punt 8, parla..., podríem anar a fer aflorar alguna contradicció. El punt 8 diu de «reconèixer, ajudar i fomentar totes les manifestacions culturals, independentment de la llengua oficial en la qual es realitzen»: català, occità –aranès-occità–, o espanyol –jo crec que vol dir castellà. Però, després, al punt següent lingüístic, al punt 15 diu: «demandar la retirada immediata de “No em canviïs la llengua.”» En què quedem? Donem suport a totes les manifestacions culturals independentment de l'idioma o exigim la retirada de la campanya «No em canviïs la llengua». Una campanya que no és del departament, no pot, el departament, exigir-ne una retirada. Una campanya que el que fa és no pressuposar que l'altre no ens entén. És una campanya d'ús i d'aprenentatge lingüístic. Qui ho ha volgut tergiversar és perquè té l'interès explícit de no reconèixer la dificultat en què viu el nostre idioma.

Hi ha algun punt que parla de pressupostos. Nosaltres..., el 2 per cent és un camí, i abans del 2 trobem l'1, i abans de l'1 tenim la favorable i excel·lent notícia de 13 milions més, com van anunciar la consellera i el vicepresident, per a Cultura. Aquest és el camí que ens agrada, i hem de continuar treballant-hi.

Alguns dels punts em sembla que valdria la pena que valoréssim, doncs, en quina forma estan; si..., en un comentari de text la forma és molt important. «Crear..., constituir tallers amb beques per crear una comunitat de col·laboració públicopriva-

da.» Bé, la frase podria ser millor..., en això estarem d'acord. I això és una mica la tònica d'aquesta moció.

Tot i això, agraeixo que s'hagin acceptat esmenes, sincerament. Agraeixo alguna transacció que hem fet, sincerament. Nosaltres votarem a favor d'alguns punts i en els altres, el que posarem en evidència i voldria dir és que tenim punts de partida ben diferenciats en la qüestió cultural: uns grups estem, malgrat les diferències, que hi són, en la sintonia de l'«un sol poble» i la cultura com a eina per ser-ho encara més; Ciutadans instrumentalitza la cultura justament per ser dos pobles, per fer divisió lingüística i enfrontar-nos, i, massa sovint, amb unes formes dolentes. Tot i això, els agraeixo, a tots els companys diputats, la feina que hem fet en aquesta moció.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, la diputada senyora Natàlia... (*veus de fons*), Carles Riera, doncs. Tenia apuntat...

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, en aquesta moció de Ciutadans sobre cultura, nosaltres donarem suport a alguns punts que plantegen l'augment del pressupost destinat a l'àmbit cultural; també donarem suport a alguns punts que plantegen la lluita per la igualtat de gènere també en l'àmbit cultural i la lluita contra els patrons sexistes en la producció cultural.

Però, òbviament, no compartim el model de gestió cultural que vostès proposen, un model de gestió cultural que pensem que tendeix a la privatització, la mercantilització i a un concepte elitista de la cultura que situa l'Administració pública pràcticament com una central de compres i distribució d'una producció cultural fonamentalment privada. Nosaltres defensem un model basat en la titularitat pública de la producció cultural, en la producció pròpia, en la gestió directa i, en tot cas, en els convenis i concerts que fomentin, ajudin i promoguin la cultura de producció popular i la cultura de base, a la vegada que polítiques actives per tal de dignificar les condicions de treball de les treballadores de la cultura.

I, mirin, pel que fa a la llengua, ho hem dit moltes vegades en aquest Parlament i ara ho tornarem a dir i ho tornarem a explicar, el nostre objectiu en política lingüística és que la llengua catalana esdevingui la llengua comuna i de cohesió social entre les diferents comunitats lingüístiques del nostre país, i que gaudeixi de les mateixes mesures de protecció i promoció, exactament les mateixes, ni més ni menys, de les que són objecte les llengües oficials dels estats, tot plegat en el marc d'una societat multicultural i multilingüe en la que el plurilingüisme sens dubte és un valor.

Avui, la llengua catalana, malauradament, es troba encara lluny d'assolir aquests objectius i, per tant, des del nostre punt de vista, encara són necessàries iniciatives de discriminació positiva en favor de l'ús social de la llengua catalana.

Per això ens posicionarem en contra dels punts de la moció que fan referència al tema lingüístic.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; moltíssimes gràcies, president. Primer de tot, per traslladar una discrepància podríem dir conceptual amb el conjunt de les intervencions, tant dels proposants com de la resta de grups polítics. No és el mateix la cultura catalana que la política cultural del Govern de Catalunya; són coses en realitat radicalment diferents. La

cultura catalana és gairebé il·limitada i afortunadament està fora dels circuits públics. I dic «afortunadament», com en qualsevol país, la immensa majoria. És a dir, si Jackson Pollock, Los Ramones, Jaume Sisa o Vainica Doble haguessin de dependre de les subvencions públiques, no haurien nascut mai de la vida. Per tant, la cultura queda fora.

I una altra cosa és la política cultural d'un govern, que és el que estem tractant; no parlem de cultura catalana, parlem de la política cultural del Govern de Catalunya. I aquí la moció sí que, amb els punts que conté, hi estem d'acord, perquè aquesta política cultural del Govern de Catalunya és, per definició, limitada, i sí que té unes determinades obligacions de neutralitat institucional. Per exemple, ha de buscar, al més possible, ser cosmopolita, no tan identitària ni endogàmica; ha d'intentar no estar tan lligada a l'Administració pública i buscar la cooperació publicoprivada; ha de ser més plural, menys polititzada, menys sectària; ha de buscar –es diu al punt– la recuperació de la capitalitat editorial barcelonina, que, per cert, es va assolir en uns moments amb governs que la rebien amb indiferència quan no directament hostilitat, fet que demostra el que deia abans: que no és el mateix la cultura catalana que la política cultural d'un govern.

Per tant, feta aquesta diferenciació, nosaltres recolzarem els punts de la moció, però, sincerament, quan la cultura estigui més apartada d'aquest debat absurd que tenim cada dia en aquest plenari..., molt millor.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada senyora Sierra. Quan vulgui.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. Una previa. Yo me he pasado la vida siendo profesora y corrigiendo comentarios de texto, y, desde luego, el señor Ten ha tenido muchísima suerte de que yo no fuera su profesora, porque a su comentario de texto es que ni un cinco raspadito. (*Alguns aplaudiments.*) Ni al comentario de texto, ni en gramática tampoco, porque, según la RAE, el término correcto es «español», no «castellano», y yo, por supuesto, siempre voy con la RAE. (*Remor de veus.*)

Señor... (*Alguns aplaudiments.*) Señor Bruguera, esta imagen la he sacado directamente de la página web de la Generalitat, y además dice: «Política Lingüística promou la campanya entre més de vuit mil alumnes i els vint-i-dos centres del Consorci de Normalització Lingüística.» Por supuesto que pueden retirarla. Y nosotros no le podemos aceptar esa enmienda porque no podemos aceptar una campaña basada en el *profiling*, que, como digo, está condenado por la Unión Europea, y nosotros ya lo hemos denunciado en el Parlamento Europeo.

Por cierto, la señora Anna Erra, con sus declaraciones racistas, ya ha sido premiada colocándola en el Consell Escolar de Catalunya, que ahora tenemos ese *consell escolar* presidido por una imputada y ahora una racista como miembro. ¡Qué vergüenza que la...! (*Forta remor de veus.*)

El president

Diputada, diputada... Calma. (*Persisteix la remor de veus.*) Diputada...

Sonia Sierra Infante

Qué...

El president

Senyora diputada, no té la paraula –no té la paraula.

Sonia Sierra Infante

Qué...

El president

Diputada... (*Pausa.*) Diputada, no té la paraula. L'haig de cridar a l'ordre. Sap perfectament quins són els límits i quines són les expressions permeses i quina no, i n'acaba de fer una; acaba d'acusar directament una diputada, i saben que això no està permès ni pel Codi de conducta ni el Reglament ni els acords que hem acordat tots els grups parlamentaris. Per tant, la crido a l'ordre i li demano que retiri l'expressió; si no, si hi torna, l'hauré de tornar a cridar a l'ordre.

Sonia Sierra Infante

Sembla que ahir, quan el senyor Batet li va dir «delinqüent» al senyor Betancor, vostè no se'n recordava d'aquests acords. Llavors, *o todos moros o todos cristianos.* (*Aplaudiments i forta remor de veus.*)

El president

Hi insisteixo, diputada, l'he cridat a l'ordre; si ho torna a repetir, l'hauré de tornar a cridar a l'ordre.

(*Remor de veus.*)

Sonia Sierra Infante

Yo la verdad es que siempre... (*persisteix remor de veus*), siempre he tenido gran admiración por la fraseología española, y, de hecho, una parte de mi tesis doctoral va por ahí. (*Forta remor de veus.*) Si ustedes no lo entienden y son capaces de no entender que, en el contexto, «o todos moros o todos cristianos», no hay nada de racismo, el racismo lo tienen ustedes por considerar que «moro» es una palabra despectiva, que no lo es. (*Alguns aplaudiments i remor de veus. Najat Driouech Ben Moussa entra al Saló de Sessions. Aplaudiments forts i perllongats.*) He dicho: «O todos moros o todos cristianos», y...

El president

Diputada, ha acabat el temps.

Gràcies.

Sonia Sierra Infante

Bueno, no...

(*Remor de veus.*)

El president

Hem cridat a votació. (*Francesc Ten i Costa demana per parlar.*) Senyor Ten, digui'm... (*Veus de fons.*) S'ha acabat el temps, diputada. Ha utilitzat el temps com li ha plagut. Jo l'he convidat, davant d'una expressió, que he parat el temps, a retirar-la. No ho ha fet, l'he cridat a l'ordre. En tot cas, ha continuat, s'ha acabat el temps. (*Veus de fons.*)

Francesc Ten i Costa

Per al·lusions...

El president

Li correspon al senyor Ten. Sí.

Francesc Ten i Costa

Jo volia constatar com el que ja he dit em referma que Ciutadans instrumentalitza la cultura per la divisió lingüística i l'enfrontament, com acabem de veure en les paraules de la senyora Sierra.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. (*Veus de fons.*) Senyora Sierra, ha acabat el temps. La convido a seure de nou al seu escó, perquè passarem a votació.

(Najat Driouech Ben Moussa demana per parlar.) Sí, diputada. Per què em demana la paraula?

Najat Driouech Ben Moussa

Per allusions, president.

(Aplaudiments.)

El president

Diputada, em sap greu. Crec..., ens podem sentir alludits tots els ciutadans d'aquest país. En tot cas, no li correspon... *(Veus de fons.)* Diputada, no... *(Pausa.)*

Passem a votació. *(Eva Granados Galiano demana per parlar.)* Sí, senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Votació separada del 13 i el 15, que es poden fer conjuntament, 13 i 15.

Gràcies.

El president

13 i 15. Molt bé.

(Eduard Pujol i Bonell demana per parlar i el president li dona la paraula.)

Eduard Pujol i Bonell

Sí; hauríem d'aclarir si finalment retira o no retira la infàmia de les seves paraules.

(Alguns aplaudiments. Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)

El president

Senyora Segovia?

Susanna Segovia Sánchez

Per demanar votació separada d'1, 2, 5 i 13 i 15, que podrien votar-se junts, i del 12, per una altra banda; 1, 2...

El president

A veure, tornem-hi. 1, 2...

Susanna Segovia Sánchez

...5, 13...

El president

Sí...

Susanna Segovia Sánchez

...15. I el 12, per una altra banda.

El president

Molt bé. Alguna petició més? *(Pausa.)* Sí, senyora Caula?

Anna Caula i Paretas

Per demanar votació separada. Per un costat, 3 i 7, que podria ser conjunt, i, per l'altre, 4, 6, 9, 10, 11 i 14.

El president

4, 6, 9...

Anna Caula i Paretas

10, 11 i 14, que també podrien anar en bloc.

El president

Molt bé. *(Natàlia Sánchez Dipp demana per parlar.)* Senyora Sánchez?

Natàlia Sànchez Dipp

Bé, em sap greu, però m'agradaria demanar votació separada dels punts –i aquests es poden votar conjuntament– 2, 5, 7, 8 i 15.

El president

Serà més fàcil, crec, que votem directament...

Natàlia Sànchez Dipp

Em sap greu.

El president

...separadament tots els punts.

Amb relació al que demanava el senyor Pujol, ja he intervingut quan parlava la diputada. Li he proposat la possibilitat de retirar l'expressió, si no, la cridava l'ordre. No l'ha retirat. En tot cas, l'hem cridat a l'ordre i hem seguit i hem continuat. I, si seguia amb la mateixa expressió, ja li he dit que la cridaria a l'ordre. No l'ha retirat –no l'ha retirat. L'hi hem proposat i no l'ha retirat. (*Remor de veus.*)

Eduard Pujol i Bonell

Sí, però ha insistit en l'insult, l'ha reiterat. I, per tant, no només és una primera vegada, sinó que hi ha hagut una segona vegada. Ha insistit, ha persistit. I, per tant, demanem la rectificació.

El president

Té tot el dret de demanar la rectificació. Com hem fet en qualsevol cas, ja he advertit de les crides a l'ordre, que és del que, com saben, ens donen potestat el Reglament i el Codi de conducta; és el que hem fet amb la diputada. I si segueix..., i l'hi hem dit, si seguia amb aquesta expressió, aplicaríem més crides a l'ordre, amb tot el que suposava, que és el que fem sempre en aquests casos, diputat.

Passem a la votació de tots els punts de la moció per separat. Comencem pel punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 72 en contra i 3 abstencions.

Passem ara al punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

Passem ara al punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 1 en contra i 62 abstencions.

Passem ara al punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per unanimitat: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara al punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Passem ara al punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat aprovat per unanimitat: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem ara al punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 64 en contra i 10 abstencions.

Passem ara al punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha estat aprovat per 100 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat aprovat per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha estat aprovat per unanimitat: 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 63 en contra i 8 abstencions.

I votem el 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 72 en contra i 17 abstencions.

I votem ara el punt número 14.

Comença la votació.

El punt número 14 ha estat aprovat per 93 vots a favor, 36 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 15.

Comença la votació.

El punt número 15 ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 75 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

No hi han més punts en aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels centres d'internament per a estrangers

302-00199/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels centres d'internament per a estrangers. Presentada pel Grup Parlamentari Republicà, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Bé; gràcies, president. Diputats, diputades, veig que la senyora Sierra no hi és... Només dir que ja tenim prou feina, tots i totes plegats, a lluitar contra segons quins estigmes com perquè representants polítics estiguem utilitzant aquestes expressions en seu parlamentària. (*Aplaudiments.*)

Actualment, a Europa hi ha 280 centres d'internament d'estrangers, dels quals set –ho explicàvem l'altre dia– són a l'Estat espanyol: a Algesires, a Las Palmas de Gran Canaria, a Madrid, a Múrcia, a Santa Cruz de Tenerife, a València i a Barcelona. Els centres d'internament d'estrangers suposen un model institucionalitzat de racisme, llunyà, a més, del model que vol i que ha votat aquí, i en sessions plenàries

de diversos ajuntaments, la ciutadania de Catalunya, que ha manifestat massivament i reiteradament la voluntat de tancar-los. Un país, a més, que també ha expressat la seva voluntat d'acollida i que ho ha intentat demostrar i que ho ha demostrat, amb totes les seves virtuts i les seves deficiències. De fet, en el cas dels CIEs, aquest mateix Parlament el 2015 va obrir un grup de treball del qual les conclusions deien –i ho llegeixo textualment–: «Iniciar, en el termini més breu possible, un procés que conduïxi al tancament progressiu dels centres d'internament d'estrangers», 2015; som a 2020, lluny de tancar encara aquests centres d'internament.

La nostra feina ha de ser treballar amb totes aquestes eines que tenim a l'abast per una societat diversa, que garanteixi els mateixos drets i oportunitats per a tothom, una societat cohesionada, inclusiva, solidària, d'acord amb valors republicans i amb els drets humans, on la discriminació per raó d'origen, per gènere, per creences o pel que sigui no hi tingui cabuda, ni socialment ni, sobretot, institucionalment.

Ho hem explicat moltes vegades: cal obrir el meló de la Llei d'estrangeria, que és un dels elements claus i concrets pels quals són moltes les persones que es veuen abocades a ser tancades, no?, en els centres d'internament d'estrangers, o en situacions posteriors, com hem conegut avui amb una notícia, deportades: avui s'ha deportat l'Abdallah, un noi casat amb l'Anaïs, una noia també catalana, i ha estat deportat al Marroc després d'haver estat tancat en un centre d'internament d'estrangers.

Per tant, per molt que anem ratificant la nostra voluntat de tancar..., o, en el cas del Partit Socialista Obrer Espanyol, en els seus programes electorals, que porten, no?, recullen la voluntat, no de tancar-los en aquest cas, però sí d'obrir una profunda remodelació, veiem que això no està passant i que, lluny de passar, aquests centres cada cop es van descobrint gràcies a entitats com Tanquem els CIEs, perquè són, recordem-ho, centres molt tancats, molt opacs, que si demà mateix qualsevol representant d'aquesta casa vol anar a visitar-lo per dintre no podrà, perquè no li obriran les portes.

Per tant, una de les coses que demanem en aquesta moció és que exigim o demanem a les autoritats competents que una delegació d'aquest Parlament, amb representants de tots aquests grups parlamentaris que ho vulguin, puguin entrar properament en un centre d'internament d'estrangers, doncs puguin entrar-hi. De moment no es pot, ho han aconseguit algunes entitats.

Mentre els estats europeus, mentre les institucions europees augmenten el pressupost en blindar les seves fronteres..., i ho estem veient també aquests dies a Grècia, i ho hem vist avui, com el Govern de l'Estat espanyol ha decidit enviar un contingent de guàrdies civils i de policies nacionals a Grècia, no per ajudar totes aquelles persones que estem veient aquests dies ofegats al mar, sinó per tot lo contrari, per ajudar i reforçar la policia grega, que està fent el que està fent... I amb això no vull responsabilitzar al cent per cent, no?, la policia grega, perquè tot això comença o s'origina a partir d'un joc de geopolítica al qual decideix jugar la Unió Europea el 2016 amb aquell famós pagament, que ara a més està treballant per reeditar aquest acord amb Turquia, i que era d'esperar, vaja, que decidís el senyor Erdogan, qualsevol dia d'aquests, jugar amb totes aquestes persones.

És molt difícil amb cinc minuts poder explicar tot el que voldríem explicar, però amb aquest minut que em sobra dir que amb aquesta moció que anava de tancar els CIEs no volíem deixar de fer també autocrítica, l'autocrítica que ens correspon. Sabem i entenem que són moltíssimes les persones que acaben als centres d'internament d'estrangers a resultes, moltes vegades, d'identificacions per perfil ètnic, és a dir, per color de pell o per origen geogràfic, que fan els cossos policials; per tant, també les guàrdies urbanes o els cossos de Mossos d'Esquadra. O, per exemple, suposades actuacions per prevenir el crim, i que després aquestes actuacions acaben amb més detinguts per persones en situació irregular que amb persones per haver comès aquest crim, que acaben en centres d'internament d'estrangers.

I no volfem tampoc deixar d'afegir el tema clau de la seguretat privada. Aquelles persones que encara vagin –no sé si n'hi van gaires, d'aquí– a discoteques segur que s'hauran trobat, a l'entrada, per exemple, de les discoteques, moltes vegades persones que no poden entrar perquè la seguretat privada també fa una perfilació ètnica.

Per tant, cal una gestió –i acabo, president–..., demanarem obrir una comissió d'estudi per fer una revisió en clau general de tota la seguretat, tant pública...

El president

Diputat...

Ruben Wagensberg Ramon

...com privada, a Catalunya.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. Per defensar les esmenes presentades té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per avançar, el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, agraïm al Grup Republicà i al diputat Wagensberg la interpellació i la posterior moció, que dona l'oportunitat de debatre sobre un assumpte tan enormement important i complex com és el que planteja la moció i com altres que, derivats de la moció, també es poden debatre i han format part de l'exposició del senyor Wagensberg.

En primer lloc, dir que nosaltres coincidim amb la concepció del que el dret hauria de ser formulada per l'insigne jurista italià Luigi Ferrajoli quan defensava que el dret ha de ser, sobretot, la llei del més feble; en una societat democràtica, aquest hauria de ser el caràcter del dret. I les persones migrants o migrades, efectivament, són persones vulnerables tant, sovint, per les circumstàncies en el país d'origen com en trànsit, certament, així com també en els països de destí. I, d'entre totes les persones migrades, aquelles que són més febles d'entre els vulnerables són els apàtrides: d'una banda, els que tenen un estatus jurídic administratiu irregular, els menors no acompanyats –els menors no acompanyats, senyor conseller–, els que fugen de persecució o de conflicte violent, de catàstrofe ambiental o humanitària.

I per tant, des d'aquest punt de vista, qüestionar-se críticament si el model europeu o espanyol de tractament de la immigració irregular és correcte des del punt de vista de l'anàlisi de les seves deficiències, del seu propi plantejament o disseny o del funcionament, i fer-ho des d'una perspectiva de garantia de drets i amb un enfocament humanitari, no implica necessàriament qüestionar la facultat reconeguda als estats d'establir requisits d'entrada, de residència o de treball al mateix territori, o de procurar que aquestes previsions s'apliquin. Però sí que obliga a fer una anàlisi crítica. I això crec que és el que hem d'intentar contribuir tots a fer, cadascú des de les seves pròpies posicions, però intentant convenir almenys amb alguns criteris bàsics, que nosaltres entenem que també deriven del mateix ordenament intern i, sens dubte, també de les disposicions europees i internacionals.

Nosaltres havíem presentat dues esmenes a dos punts dels sis que té el text final de la moció, que provaven de posar èmfasi o reclamaven, si es vol dir així, el caràcter excepcional o d'últim recurs que ha de tenir la privació de llibertat, i més encara si es tracta d'una mesura cautelar per tal d'assegurar –no ho oblidem–, en un procediment que és administratiu o respecte a infraccions que tenen un caràcter administratiu, una determinada sanció, com pugui ser l'expulsió o la devolució, i, per tant, la necessitat d'aprofundir en emprar mesures cautelars alternatives a l'internament, que existeixen en la legislació espanyola i que certament estan, es pot dir, pràctica-

ment per explorar, perquè no conec masses expedients en què això sigui el que proposen els instructors ni el que acorden tampoc els jutges.

Això aniria en línia amb el que va dir, en un informe del 2012, el relator especial sobre els drets humans dels migrants, que nosaltres hem de fer nostres aquestes conclusions, i, com deia, la llei interna ja ho preveu i, per tant, això és el que nosaltres proposàvem, així com revisar el model del CIE atenent recomanacions d'organismes internacionals, també del Defensor del Poble, també recomanacions que s'han fet des del Síndic de Greuges. I també la necessitat d'una política comuna europea que garanteixi vies legals i segures a les persones migrants i un procediment d'asil alineat plenament amb els drets humans.

Això, en aquesta ocasió, no ha estat possible acordar-ho; el grup proponent tenia interès a posar sobre la taula el tancament directe. No és això el que deia el 2015, entenem que han passat cinc anys, però no és això el que deia a les conclusions del Parlament fa cinc anys, però entenem que, efectivament, han passat cinc anys i que el grup té tot el dret a posar això sobre la taula. Nosaltres, aquest és el plantejament que fèiem.

Ara, volem aprofitar el temps que ens queda per fer una advertència contra l'autèntic virus que s'està estenent per tot Europa i pel món, que és el virus de la por. El virus de la por i d'intentar fer sentir als europeus i a les europees una sensació d'amenaça provinent d'aquell que és diferent, de l'estranger, del metec, del bàrbar. I en aquesta por al bàrbar el que acabem descobrint és la nostra mateixa barbàrie, efectivament, senyor Wagensberg, he de coincidir amb vostè.

En el conjunt de la frontera Mediterrània, també en altres fronteres exteriors de la Unió Europea i en altres fronteres exteriors de països desenvolupats, i certament aquests dies a l'Egeu i a les fronteres terrestres entre Grècia i Turquia o entre Bulgària i Turquia, ens estem descobrint efectivament la nostra pròpia barbàrie i que tinguem molt en compte tots i totes que sobre aquest cabal enorme de por, hi ha qui pretén irrigar extensions infinites de poder. I contra això ens hem de revoltar tots i totes els que tenim una altra concepció del que és l'altre, perquè sempre som nosaltres.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes, té la paraula la senyora Susanna Segovia, en nom de Catalunya en Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. Bona tarda. Recollint una mica el que s'ha dit anteriorment, mostrar des d'aquí també el rebuig, la condemna, la ràbia, la indignació i l'absurditat de les imatges que estem veient aquests dies a la frontera de Grècia. I efectivament ratificar també des d'aquí que no s'entendria de cap mena de manera que des de l'Estat espanyol s'enviessin tropes a donar suport a allò que està passant allà i crec que, malgrat les contradiccions que tots i totes puguem tenir, són coses que hem de poder dir clarament.

La mera existència dels Centres d'Internament d'Estrangers és una greu anomalia de l'estat de dret, especialment tenint en compte que la mateixa llei d'estrangeria preveu mesures alternatives que es poden aplicar a les persones que estan pendents d'expulsió i que cap normativa de la Unió Europea obliga els estats a tenir un centre d'internament d'estrangers.

La llei d'estrangeria actual és una aberració que posa límits als drets de les persones migrades, que posa obstacles a que puguin tenir una vida digna, dret a vot, que els tanca en centres d'internament que acaben sent presons i que posa «concertines», murs i tanques a les fronteres. Des del Govern de l'Estat, des de tot arreu on el nostre grup hi sigui, lluitarem i ens barallarem per derogar els efectes perversos que té aquesta llei. I nosaltres ho diem, si per això ens hem de discutir amb els socis de Govern ara mateix a l'Estat espanyol, que és el partit Socialista, doncs ho farem. És un dels temes en què ens discutirem fins on sigui necessari.

De moment, sí que voldríem fer un vot de confiança a la voluntat mostrada fins ara pel ministre de Migracions, José Luis Escrivá i al seu equip, que ha mostrat algunes senyals d'estar per la labor de canviar aquesta situació. Per tant, per part nostra, aquest vot de confiança. Però si existeixen els CIEs recordem també que existeixen perquè existeix la llei de migració, una llei de migració que va ser votada pel Partit Popular, per Coalició Canària i per Convergència i Unió. I això també ho hem de tenir al cap, perquè a vegades podem canviar d'opinió o podem canviar de criteri, però persones que van votar aquesta llei són les persones que ara també sovint les veiem sentint que diuen que s'han de tancar els CIEs. Llavors, hem de ser tots una mica conseqüents de les votacions que fem i de les conseqüències que té això per a les persones.

Nosaltres també voldríem saber..., i seria una pregunta que ens agradaria que ens pogués contestar des dels grups de Govern, des de la moció que es va aprovar al juliol del 2015, si no ho tinc mal entès, on ja es demanava el tancament del CIE, quines són les accions que ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya en aquest sentit? Sabem que no té competències per tancar el CIE, és evident, però, més enllà d'això, quines són les accions que s'han fet? A qui s'han adreçat? Si s'han demanat visites institucionals com a Govern, quines són aquelles accions que s'hagin pogut fer des d'aquí?

L'Ajuntament de Barcelona tampoc té competències per tancar el CIE i jo crec que son bastant sobradament coneguts els intents que es van fer a través de recursos administratius o recursos en els quals l'Ajuntament podia tenir competència, fins al punt d'aconseguir que estigués tancat durant vuit mesos. Després d'això, doncs no es va poder mantenir, perquè, efectivament, el CIE és una competència de l'Estat, però sí que ens agradaria que, més enllà del que puguem posar negre sobre blanc i amb les paraules, diem i expliquem, per part dels grups de Govern, que en aquesta ocasió el conseller no té l'oportunitat de respondre i en el seu moment tampoc ho va fer, no va explicar quines eren les accions que s'havien fet des del Govern de la Generalitat de Catalunya per avançar o per col·laborar o per treballar pel tancament del CIE que hi ha a Barcelona.

Nosaltres hem anat a veure la pàgina web de Tanquem els CIEs, no? que és la plataforma que està liderant la campanya per al tancament d'aquests centres d'internament aquí a Catalunya i a d'altres llocs, i hem volgut rescatar les cinc coses o les sis..., sis coses que demanen o que proposen que es poden fer des del Govern autonòmic per avançar cap a aquesta situació, i només les enumeraré. Estan a la pàgina web, poden aprofundir-hi perquè donen més detalls i per qüestió de temps no ho podré seguir.

Una primera, la política de protecció del menor migrant o autòcton, que ha d'estar pensada en la defensa dels seus drets. La segona: «Acabar amb els protocols de discriminació dins de l'educació pública i establir mecanismes que respectin i que reconeguin totes les realitats familiars.» La tercera: «Accés a la sanitat pública sense necessitat d'empadronament i sense barreres lingüístiques i culturals.» La quarta: «Mecanismes de prevenció, investigació, control i solució de pràctiques racistes, xenòfobes i d'abús de poder per part dels cossos de seguretat...» –després entrarem en el tema de les identificacions– «...els càrrecs públics, així com el funcionariat, que reflecteixi la diversitat de la població real a la qual representen.» I, finalment: «Prendre mesures per fer realitat els compromisos adquirits per part de les institucions autonòmiques com la Generalitat per al tancament dels CIE.»

Com hem dit, fa uns anys ja es va dir que s'havia d'avançar cap a eliminar del tot la pràctica de les detencions basades en identificacions. Doncs bé, un informe d'Irídida, del 4 de setembre, sobre la batuda policial del 27 d'agost al metro de Barcelona, emmarcada en el dispositiu Draga, va reflectir que s'havien identificat fins a setanta persones, de les quals vint-i-dues van ser detingudes per infringir la llei d'estrangeria. Es va dir que eren carteristes, però la majoria d'aquestes persones no tenien

antecedents. Per això ens preguntem: quin va ser el motiu perquè les aturessin i les detinguessin?

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Francesc de Dalmasas.

Francesc de Dalmasas i Thió

Doncs, molt oportuna aquesta moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre la situació dels centres d'internament per a estrangers. Oportuna pel que hem vist a la frontera de Grècia amb Turquia, que ens ha fet sentir vergonya com a europeus, com a humans, al capdavant, però també una certa hipocresia que crec que hauríem d'assumir tots, perquè el que ha passat aquesta setmana passa des de fa molt temps. Passa des de fa molt temps i molt més a prop. Ara tenim que les mateixes institucions europees avalen les devolucions en calent i ens costa... l'entendem, la volem entendre, aquesta voluntat de confiança amb el nou Govern de l'Estat, però dir-vos que amb aquest nou Govern ja s'ha produït un fet que passa molt poques vegades, que hi ha una devolució en calent amb tot un avió sencer. I això ha passat ara, amb aquest Govern. I, per tant, no s'ha de quedar tot en paraules, hem intentar que vagi una mica més cap als fets. I les imatges que hem vist a Lesbos, que ens han indignat, de refugiats al mar que patien. Escolta, fa vint anys que es produeixen a la frontera sud de l'Estat espanyol.

Mirin, els llegeixo un titular d'*El País*: «Los gobiernos del PP y PSOE ocultaron las devoluciones en caliente desde el 99. Un mando de la Guardia Civil admite ante el juez» en el cas Tarajal «que estas prácticas se repiten desde la construcción de las vallas». I continuen, continuem. Aquest Govern a què vostè li feia confiança, diputada, doncs, què ha fet fins ara? Ha pujat la mida de les tanques, ha mantingut les devolucions en calent, ha garantit la impunitat de la Guàrdia Civil, que va assassinar quinze persones que eren al mar. A Grècia, quinze persones assassinades? No, a la frontera sud de l'Estat espanyol. (*Remor de veus.*)

I tota aquesta realitat de negació i conculcació de drets humans necessita els centres d'internament per a estrangers. (*Remor de veus.*) Els CIEs són peces imprescindibles per mantenir el racisme institucional a l'Estat espanyol i són responsabilitat única de l'Estat.

Comuns, efectivament, ha proposat una esmena en què diu que els diputats puguem visitar el CIE de la Zona Franca. D'acord. Però és que ja són Estat, ja son Govern de l'Estat, no hi han d'anar de visita, han d'anar al Consell de Ministres i fer la feina a què es van comprometre a fer, com ha dit avui en el faristol. (*Veus de fons.*)

I a la moció hi ha una segona part que ens sembla interessant. Es mou del CIEs al que són els cossos de seguretat de l'Estat. (*Remor de veus.*)

A nosaltres ens sembla que hi ha dues maneres de defensar la Policia. La primera és defensar-la críticament, donant medalles fins i tot per accions que són condemnables, i la que ens toca, sabent que la seva actuació sempre és millorable i sempre ha d'estar sobre la lupa de l'executiu, del legislatiu i del judicial, si cal. La pròpia d'una societat que vol una policia del segle XXI per al segle XXI. I nosaltres apostem decididament per aquesta segona Policia. Sabem que tenim un cos dels mossos del que podem enorgullir-nos, tal com es va veure durant la gestió dels atemptats del 17 d'agost del 17. Una gestió d'aquell 17 d'agost que té molt a veure amb el judici que pateix ara mateix la cúpula dels Mossos. Per cert, un record per a tots els encausats. Però també és una policia... (*Aplaudiments.*) Sí. Però també és una policia perfectible. No farem un Dastis a la BBC. No negarem evidències quan hi ha imatges que veiem i que no poden passar, perquè hem d'insistir que hi ha eines i protocols perquè això no passi, que cal aplicar i respectar-los com fan majoritàriament els membres d'aquest cos. Però al final les policies, totes les policies, són una peça d'una societat que arrossega tics i formes racistes. Clar que sí, no ens ha de fer cap por de dir-ho.

Som una societat de drets, oberta, és aquell país amb una capital que va fer la major manifestació a favor dels refugiats que s'ha vist a Europa. Clar que sí, però hi ha un racisme estructural que es configura a partir d'una concepció etnocèntrica a Europa teoritzada des del segle XVIII. I això ens afecta a tots, segur que també a membres del cos policial, però també entre els advocats, entre els llauners, entre els mestres, entre els ministres... arreu. I calen tres ingredients per erradicar de les nostres institucions aquest racisme estructural. Cal voluntat política, calen mitjans per fer-ho, i cal determinació institucional. I el govern del president Torra està compromès a garantir-los tots tres. Saben per què? Perquè és un govern obedient. Si en un futur llunyà algú mira de trobar res de positiu en aquesta etapa de repressió i de persecució de polítiques, trobarà una sola cosa bona: una societat que, precisament perquè ha patit la conculcació de principis democràtics essencials, valora i estima els drets humans. Sense fronteres. Tots, per a tothom. I ens ho fa saber. I així avui, una vegada més, aquest Parlament es pronunciarà en aquest sentit. Tots els drets, en contra de ningú i a favor de totes les persones.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per fixar la seva posició, té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Jean Castel.

Jean Castel Sucarrat

Gràcies, president. Diputats, diputades, conseller. Miri, diputat, aquesta moció és un exemple perfecte de demagògia i populisme. Forma part d'aquella campanya d'estigmatització que vostès han engegat i fan de forma continuada contra els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat: Policia Nacional, Guàrdia Civil, Mossos d'Esquadra, envers la feina que porten cada dia a terme i que vetllen per la nostra seguretat. S'acusa sense cap base els nostres cossos de seguretat d'actuar de forma arbitrària. Arbitrària? Escolti'm, miri, ho fan basant-se en el rigor de complir i fer complir la llei, el reglament i la norma, i vostès posant en el punt de mira els agents que vetllen cada dia per la nostra seguretat.

Miri, és una enorme irresponsabilitat i una llàstima i una injustícia la moció que avui vostè ens presenta. Ja n'hi ha prou de criminalitzar la nostra policia. Aquesta moció és un enfilall de tòpics i llocs comuns que li ho diré: no tenen res a veure amb el nostre país, Espanya, i menys amb la nostra comunitat autònoma, Catalunya.

Vostès exigeixen el tancament dels CIEs i –li ho diré– d'una forma irresponsable des del moment que no proposen una alternativa; miri, en els casos on, per exemple, un jutge decreti l'expulsió d'una persona en situació regular... Els CIE existeixen a tots els països d'Europa i a Espanya, diputat, Espanya no n'és l'excepció. El que no es pot pretendre és que siguem l'únic país d'Europa que no disposi d'aquest instrument per entomar d'una forma ordenada i, com no pot ser d'una altra manera, respectuosa amb els drets humans, la immigració, el fenomen de la immigració il·legal.

Per tant, deixin de fer demagògia, deixin de distorsionar la realitat i no presentin Espanya com una excepció quan fem referència als CIEs, perquè no ho és, diputat, no ho és ni de bon tros. Espanya, com en moltes altres coses, no és l'excepció; és el país, és la referència, les competències i la norma. Alguns ja n'estem absolutament farts, de tanta demonització constant i continuada de la nostra policia i dels nostres jutges, perquè sempre acaben posant al cantó l'àmbit judicial, que, cal recordar-ho, són els garants dels drets i de les llibertats de tots; i quan dic «tots» la seva també, diputat, de tots nosaltres. En definitiva, també garanteixen la llibertat dintre de la nostra democràcia.

Miri, quan parlem de la policia, li diré que gràcies a ells, a la seva professionalitat, a la seva vocació, al seu rigor complint i fent complir la llei, nosaltres –i vostè també, diputat– vivim i dormim tranquils cada dia.

Per cert, els departaments d'afers interns... Vostè parlava de la investigació que s'ha de fer en l'àmbit policial. Està establert al reglament, en base al que apliquen els departaments d'afers interns, quan parlem d'un reglament a on s'aplica la disciplina oportuna. Però, miri, no hi entraré gaire, perquè a la Guàrdia Civil i la Policia Nacional ho veiem d'una forma correcta i curiosa en el seu desenvolupament. També està molt en dubte, i ens entristeix, quan la DAI a Catalunya..., més aviat la seva gestió acabarà adoptant una forma de color gris.

Miri, si us plau, deixi d'utilitzar també les persones que es troben en aquesta situació social i els mecanismes que estan establerts en aquest moment. Proposi alternatives, que governar vol dir responsabilitat, i la responsabilitat està molt lluny del que avui vostè, amb aquesta moció, ha intentat pretendre.

Per cert, senyor Wagensberg, posats a parlar de racisme institucional i estructural, potser caldria parlar de la campanya que ha engegat el Govern, «No em canviïs la llengua», que parla de persones que pel seu aspecte no semblen catalans (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i que la diputada Anna Erra, de forma vergonyosa i esperpèntica (*remor de veus*)...

El president

Diputat, ha acabat el seu temps...

Jean Castel Sucarrat

...es va dedicar a defensar en aquest Parlament.

El president

...gràcies...

Jean Castel Sucarrat

President, acabo. Menys comissions, més feina real, diputat, sentit comú i grans dosis de responsabilitat institucional.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Miri, diputat de Ciutadans, jo li proposo una alternativa molt clara, que és: obrim fronteres, tanquem els CIEs i erradiquem el racisme institucional que *totes* les institucions (*aplaudiments*), les de l'Estat espanyol i les de tots els estats d'Europa, apliquen contra les persones que volen exercir el dret a migrar. Perquè aquí estem parlant d'una qüestió de dret, estem parlant d'una qüestió del dret de viure en pau, del dret a viure.

Des d'una perspectiva del dret penal i en termes punitius, una persona no pot estar tancada en una presó si no hi ha un delictes o una condemna o una condemna preventiva. Què passa amb les persones migrades? Que per una simple falta administrativa poden acabar tancades i privades de llibertat en un CIE sense garanties, i a més a més poden acabar patint una repatriació forçada.

Al nostre país no es compleix el dret d'igualtat; les persones migrades no tenen accés als drets en la mateixa condició que les persones que sí que tenen permís de residència o nacionalitats d'un país del nord global o un país europeu. A Catalunya es viu una sincronia en l'espai i el temps, una sincronia en la vida; coexistim però no convivim, existeix una fractura social en les nostres vides i una no garantia de drets. I això les institucions catalanes també ho perpetuen. Parlem dels CIEs, però també parlem de com els cossos policials perpetuen el racisme institucional. Però també, com hem vist en els darrers anys, com per exemple des de la DGAIA, no s'apliquen polítiques de cura

dels infants, i preval l'origen dels infants, és a dir, on han nascut els infants, que no pas els seus drets com a infants. I ara mateix...

Per tant, aprofitem aquesta oportunitat per donar tot el suport a la tancada pels drets dels joves migrants en lluita a la UdG, que reivindiquen precisament que s'eradiqui el racisme institucional de totes les institucions, des de l'Ajuntament de Girona fins a l'Estat espanyol.

Acabo. Són moltes les persones que van emprendre i que han emprès i que continuaran fent el viatge cap a Europa. Són molts també els casos de les persones que han mort en un CIE. Per totes elles, nosaltres per descomptat que tornarem a donar suport a aquesta proposta de tancar els CIEs, per l'Osama, per Osamuyi Aikpitanyi, en Jonathan Sizalim, en Mohamed Abagui, en Samba Martine, l'Alik Manukyan, en Mohamed Bouderbala, en Marouane Abouobaida i l'Idrissa Diallo, i tots els que no s'han pogut identificar. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per totes elles, el que cal és memòria, justícia i reparació.

I evidentment...

El president

Diputada...

Natàlia Sànchez Dipp

...també aprofitem –ja acabo– per fer una condemna clara a la política del deixar morir, a la necropolítica que estem veient avui dia al litoral grec.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Desde el escaño. Nosotros no compartimos ni el fondo ni la forma de la moción. De hecho, señor Wagensberg, nos sorprende mucho que usted haya presentado esta moción, y el morbo que le suscita o las dudas que le suscita el CIE de la Zona Franca. Yo creo que le podría haber preguntado al señor Bosch, que lo estuvo visitando conmigo cuando los dos coincidimos de diputados en las Cortes, y no recuerdo que el señor Bosch saliera traumatizado del CIE de la Zona Franca. De hecho, se le desmontaron muchos mitos con los que entró, y cuando salió vio que lo que se podía visualizar en el CIE de la Zona Franca era absolutamente acorde y conforme con la legislación vigente. Por tanto, señor Wagensberg, yo creo que hubiese sido mucho más oportuno que el señor Bosch le hubiese informado de lo que ocurre en el CIE de la Zona Franca, y nos hubiésemos ahorrado esta moción, que además me sorprende el enfoque que le ha dado, porque se mezclan muchísimos conceptos y muchísimas cuestiones que nada tienen que ver lo uno con otro.

Hablar de racismo institucional en los CIEs, creo que, sinceramente, es tomarse muy a la ligera la lacra del racismo y de la xenofobia, y creemos que es un error vincular figuras como el derecho al asilo o el derecho de los refugiados con situaciones administrativas de residencia regular o irregular. Yo creo que mezclar ese debate no ayuda en absoluto, insisto, a combatir la lacra del racismo y de la xenofobia.

De hecho, los CIEs no son una excepción en España; existen en más países de la Unión Europea. De hecho nuestro vecino Francia comparte CIEs también; o países que ya no forman parte de la Unión Europea, como el Reino Unido, también tienen CIEs. Por lo tanto, no es una figura excepcional del Reino de España.

Sí que creemos y compartimos que efectivamente hay que dotar de mayores recursos económicos a los CIEs, para que las personas que tienen que permanecer en el interior mientras se tramita su expulsión, pues, puedan estar, evidentemente, en situación de dignidad y en condiciones humanas. Pero de ahí a vincular situaciones de racismo, de ahí a criminalizar a los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado con situaciones y con episodios de racismo, yo creo que dista...

Yo creo que aquí se han mezclado muchísimas cosas. Es que han mezclado hasta incluso porteros de discoteca con el tema de los CIEs. De verdad, señor Wagensberg, yo creo... Me ha dejado perplejo con su intervención, porque, insisto –insisto–, poco y flaco favor le hace a la lucha contra la xenofobia y el racismo el mezclar conceptos que nada tienen que ver.

Por lo tanto, nosotros no apoyaremos la moción, porque creemos que no se ajusta a la realidad de lo que sucede en los CIEs de España, e, insisto, para cualquier duda, para cualquier aclaración, le puede preguntar al señor Bosch, que seguro que le responderá con mucho agrado.

Muchas gracias.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el diputat senyor Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies. Aprofito ara aquest torn per saludar les dones diverses del 8-M que ens acompanyen avui a la grada. I vaig molt ràpid, perquè..., impossible respondre-ho tot. Agraït a la Susanna, sempre, per intentar treballar plegats. Només, una mica..., generar una mica de dubte en això de que el Govern està enfocat cap a una altra banda (*veus de fons*), quan estem en una missió Patriot, encara, a la frontera de Síria amb Turquia, ajudant els turcs; quan hi ha un contingent de la Guàrdia Civil avui anant cap a Grècia, a Lesbos, per ajudar la policia, o quan avui mateix han deportat una altra persona.

Senyor Castel, no existeix la immigració il·legal, existeix la immigració irregular, no la immigració il·legal; per tant, utilitzem bé el llenguatge. La millor manera de defensar la policia no és la seva defensa constant i aferrissada de cada una de les seves intervencions, sinó que és l'exercici honest de l'autocrítica, també, públicament, de l'anàlisi, la reparació i l'establiment de protocols. Vostè demana alternatives. Estem demanant protocols. Això és una alternativa.

I, senyor Pedret, entenc el que diu... El millor aliat de la por, en tot cas, creiem que són les polítiques del conjunt de la Unió Europea i els seus estats, i que sota l'excusa, en aquest cas, per exemple, de la política comuna, etcètera, que està molt bé, però sota aquest horitzó que mai arriba –portem, per exemple, nou anys a Síria de guerra– no hi ha manera de solucionar una situació per a milers de persones, sinó que cada cop sembla que s'entrebanca més.

El que més em sap greu..., i no em donarà temps d'acabar-ho, però he agafat, del *diari de sessions*, unes declaracions en una votació semblant en aquest Parlament, en què vostè en aquest faristol deia que «hem de dir, i ho votarem, que l'internament, la privació de llibertat, i purament pel fet de trobar-se en una situació administrativa irregular, no casa en absolut amb el conjunt de valors», etcètera.

Per tant, quan nosaltres diem que els drets estan en regressió, que hi ha un perill de drets en regressió, no estem parlant només de les persones que estan en presons nostres, estem parlant exactament d'això: que fa quatre o cinc anys el Partit Socialista no va votar amb PP o Ciutadans i avui el Partit Socialista no votarà en contra del tancament del centre d'internament d'estrangers i ho farà al costat del Partit Popular i de Ciutadans. Per tant, això per nosaltres és la regressió de drets.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació.

(*El senyor Ferran Pedret i Santos demana per parlar.*) Senyor Pedret?

Ferran Pedret i Santos

Per allusions, eh?

El president

Trenta segons.

Ferran Pedret i Santos

Molt breument. Senyor Wagensberg, hem tingut en aquesta ocasió també, fins ara, just al final, i en altres ocasions, debats interessantíssim en què crec que hem contraposat arguments. (*Remor de veus.*) I jo esperava de vostè que no caigués en la facilíssima fallàcia per associació: coincidint el sentit del vot...

El president

Silenci!

Ferran Pedret i Santos

...coincidint el sentit del vot per raons que tenen molt poc a veure, no equiparar les posicions d'uns partits i dels altres. Perquè li podria parlar de la posició d'Esquerra o del PP amb l'Estatut de Catalunya, i seria tan absurd com la fallàcia per associació que acaba d'intentar.

(*Aplaudiments.*)

El president

Hi ha alguna petició de votació separada? (*Pausa.*) Sí, senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Sí, els punts 1 i 2, per una banda, i els punts 3.a i 6, per l'altra.

El president

Molt bé. Alguna més? (*Pausa.*) No? Doncs... Sí, senyor Serrano?

Daniel Serrano Coronado

Sí, presidente. Votación separada de los puntos 4 y 6.

El president

D'acord.

Passem a votar, doncs, els punts 1 i 2, en primer lloc, punts 1 i 2.

Comença la votació.

Els punts 1 i 2 han estat aprovats per 75 vots a favor, 56 en contra, cap abstenció.

Votem ara el punt 3.a –3.a.

Comença la votació.

El punt 3.a ha estat aprovat per 75 vots a favor, 39 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 92 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat aprovat per 111 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 92 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emergència climàtica i els nous projectes d'incineració de residus

302-00198/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'emergència climàtica i els nous projectes d'incineració de residus, presentada pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sànchez. Quan vulgui.

Natàlia Sànchez Dipp

Bona tarda de nou, en aquesta última moció. Primer de tot, saludar els representants de la plataforma Residu Zero, integrada per més de quaranta plataformes i col·lectius que lluiten, en definitiva, per la vida. Semblava que al final no podíeu entrar, però per sort ho hem aconseguit. Gràcies per ser aquí i sobretot gràcies per la vostra lluita persistent, que al cap i a la fi també és la nostra lluita.

Una lluita que incorpora una mirada sobre la necessitat imprescindible de revisar els sistemes de producció i consum, sota premisses molt bàsiques i de molt sentit comú. La prevenció i el canvi de consideració dels residus com a recursos susceptibles de ser reintroduïts al cicle dels materials. Una plataforma, com deia, que avui ens acompanya també en la presentació d'aquesta moció, perquè, com hem dit en totes les converses que hem tingut per acabar acordant el text que avui votarem, és una moció que la presentem la CUP, però que no és nostra, que, per nosaltres, és vostra, i, per tant, per això creiem important que avui sigueu aquí.

Ens hagués agradat també poder saludar el conseller Damià Calvet, el conseller de Territori i Sostenibilitat, però lamentablement no hi és. No només no hi és ell, sinó que no hi ha cap conseller del Govern de la Generalitat. Diria que és l'única moció en la que ha passat..., i lamentem també que sigui fruit d'un canvi que hem fet amb Esquerra Republicana però que no ha garantit que puguem tenir aquest debat amb prou qualitat en aquest sentit.

Com vam dir quan vam fer la interpellació que ha derivat en aquesta moció, presentem aquesta proposta per responsabilitat i amb caràcter d'urgència. Com saben, la urgència i responsabilitat per la preocupació sobre la intenció d'incinerar residus als municipis de Cercs, al Berguedà, i a Juneda, a les Garrigues, però també és una urgència i una preocupació per a tots els projectes d'incineració que hi ha al nostre país. Dos projectes que se sumarien a les incineradores ja existents al país, i són molts els col·lectius de veïns i veïnes d'arreu que lluiten, des de fa temps, per denunciar el caràcter nociu de la crema de residus urbans i residus industrials.

Els residus no poden ser considerats com un element per generar energia, perquè són altament nocius. Simplement és això el que els venim a dir. I que, en un context d'emergència climàtica, no podem permetre l'obertura i l'ampliació de nous projectes o l'ampliació dels que ja existeixen.

Nosaltres pensem que la incineració de residus, com deia, no pot formar part de la solució als reptes energètics i climàtics que té plantejats el món. Per dos motius: per la greu afectació sobre la salut humana i també per un segon motiu evident, el caràcter altament nociu per als ecosistemes, causat per les emissions pròpies de tot el procés de combustió, siguin de combustibles fòssils o de materials que avui s'incineren, com ara plàstics, gomes, fangs i llots de depuradores, CDRs, residus hospitalaris, purins, farines, etcètera. Deia també que la importància sobre..., el motiu sobre la nocivitat sobre la salut humana. Sabem perfectament que l'emissió de diòxides és altament cancerígena i altament nociva per a la salut de les persones.

Per avançar cap a la societat de residu zero és necessària l'aplicació de noves normatives i instruments eficients que aconseguixin disminuir els residus i els impactes ambientals i sanitaris associats, i sobretot promoure una producció neta i un consum responsable. El nou marc normatiu europeu envers l'economia circular i els

plàstics d'un sol ús i les iniciatives legals com les impulsades a les Illes que defineixen el camí que a Catalunya hauríem d'haver seguit.

I en aquesta moció també, i ho parlarem en la següent intervenció, hem parlat sobre la Llei de residus, una llei que no ha arribat. Ens agradaria poder estar dient que arriba tard, però no ha arribat. Era un dels principals objectius d'aquest Govern. En la primera interpellació, en la compareixença que va fer el conseller Calvet al principi de la legislatura, s'hi va comprometre, i aquesta llei no arriba.

Acabo. En un context d'emergència climàtica, no podem seguir fent instal·lacions que es dediquin a cremar residus i a generar tones i tones de diòxid de carboni, dioxines altament, com deia, cancerígenes. Per tant, tres punts concrets i clars que tenen a veure amb la necessitat d'ampliar, d'obrir noves incineradores i, sobretot, d'incorporar el necessari pla de desmantellament i, per tant, de tancament de totes les incineradores existents.

Acabo amb un record molt sentit per en Xavier Batriu, que lamentablement va morir en un accident lluitant precisament contra la central que es vol convertir, a Cercs, de central tèrmica a central de crema de residus. Per ell, sabem molt bé que la lluita continua i que, per tant, valdrà la pena aquesta lluita per la salut i contra l'emergència climàtica.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Mònica Palacín. Quan vulgui.

Mònica Palacín París

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades. Benvinguts també els membres de les entitats ecologistes i plataformes en defensa del territori que avui ens acompanyeu. L'emergència climàtica ens exigeix responsabilitat i dotar-nos de les eines imprescindibles en planificació i seguint criteris de transició justa. I ara ja ho necessitem de la forma més ràpida possible.

Aquesta moció d'avui ens permet orientar el model en la gestió de residus totalment inseparable dels reptes que, com a país, hem d'afrontar cap a una transició ecològica. Ja tenim alguns instruments, com la Llei de transició energètica, el Pacte nacional per a la indústria, la Llei del canvi climàtic, que s'han de desenvolupar de forma inseparable del teixit econòmic del país i del compromís de tots els agents implicats de treballar plegats.

Cap reivindicació no ha de deixar de ser escoltada per avançar amb el màxim consens i forçar cap a un model de país eficient energèticament i sostenible econòmicament i ambientalment. Ens cal, doncs, renovar i accelerar el compromís amb la sostenibilitat i amb la millora de la gestió dels residus, producte, per una altra banda, de la producció de l'oferta i la demanda del mercat, del consum i de la responsabilitat de les administracions per minimitzar i regular el seu impacte. Ara, cada cop més, més urgent.

Cal una nova legislació que va tard –ho hem de reconèixer. Per això, les nostres esmenes es vinculaven també, un cop més, a una nova llei de residus, amb visió de residu zero, en un horitzó realista però no llunyà. Volem mecanismes que suspenguin aquests projectes que generen rebuig al territori, i que estem segurs que van en contra de la voluntat del Govern. Però volem també el marc d'una llei de mirada llarga i exigent; una llei de recorregut realista i clarament regulat per tenir garanties que mai més ens trobem amb l'excusa que, sigui quin sigui el projecte que s'ha de tramitar, l'interès privat estigui lluny de les necessitats ambientals i del territori.

Aquesta llei s'inclou en el primer punt, gràcies a la transacció, i, com deia, és cabdal per marcar el guió de la prevenció de residus, de la recollida i del tractament,

i perquè vetlli perquè els residus minimitzats tornin, en tot cas, com a recursos al mercat.

La transacció del segon punt també és important, perquè volem una regulació que valori bé l'impacte ambiental de la utilització de combustibles alternatius als combustibles fòssils. És per això que creiem important que s'estableixi una moratòria per a autoritzacions d'ampliacions, ja sigui de tipus de residus o de quantitats i per a l'ús de combustibles derivats de residus.

I, pel que fa referència al tercer punt, vam proposar com a esmena –que no ha estat acceptada– que el pla de tancament tingui en compte el plantejament exigent però realista de reducció de residus de la normativa comunitària, que fixa els objectius d'un màxim d'un 10 per cent dels residus en abocador per a l'any 2035. El punt a votació que portem planteja el pla de tancament i desmantellament de les incineradores existents, que tindrà els condicionants que sorgeixin d'aquesta nova llei i que tinguin en compte tots els agents implicats. Això, per nosaltres, és cabdal. També per fixar aquest horitzó exigent però realista.

Vull destacar..., perquè per nosaltres també és important, fer bandera de quin horitzó final volem: el residu zero. Però també és important gestionar de la millor manera el mentrestant; o sigui, gestionar el camí que ha de dur a l'horitzó final: què fem i com ho fem mentre no assolim els resultats i mentre no disposem de la nova llei. I això ha de passar pel compliment de les resolucions en el marc europeu cap a l'eficiència i la sostenibilitat ambiental amb les instal·lacions existents, sent estrictes en el compliment de paràmetres tècnics, i responsables en les millores necessàries a les infraestructures de titularitat pública. I durant aquest mentrestant, conseller –malauradament avui no hi és–, cal resoldre amb immediatesa els compromisos acordats sense condicions.

Per acabar, agrair moltíssim i reconèixer la feina que les plataformes feu per vetllar pels drets ambientals del territori. Agrair també les converses amb representants de sindicats, representants de les administracions que tenen responsabilitat en gestió de residus i la negociació de les esmenes amb els grups parlamentaris de Junts per Catalunya i la CUP. Gràcies, diputada Sánchez, per la disposició a recollir les transaccions que finalment portem avui a votació i que milloren –creiem, n'estem segurs– el final d'aquesta moció.

Una moció –per acabar– que no va contra ningú. Una moció que és tan sols la manera de posar-nos davant el mirall, reconèixer els errors que ens han dut aquí i treballar junts sense exclusions pel futur d'un planeta i un país equilibrat i net, perquè és l'únic futur possible per als nostres fills.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

(Aplaudiments.)

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya correspon ara el torn a la diputada senyora Glòria Freixa. Quan vulgui.

Glòria Freixa i Vilardell

A veure. Bé, moltes gràcies, president. Benvinguts, diputats, diputades. Benvinguts la plataforma Residu Zero, que estan aquí presents i amb qui hem estat parlant molt aquests últims temps. En primer lloc, el que ens agradaria és disculpar l'absència del conseller Calvet, perquè, degut al canvi horari d'aquest Ple, no ha pogut assistir a aquesta moció, que era del seu interès.

Bé, en primer lloc, per començar també m'agradaria tenir un record per a Xavier Batriu, l'activista que va resultar mort en penjar una pancarta per la planta incineradora de Cercs.

I, per començar, la nostra proposta. Bé, en primer lloc, us voldria dir a tots vosaltres que jo soc filla del Berguedà, i també filla de Calella, nascuda i crescuda a Bar-

celona, arrelada, ben arrelada al territori, gens indiferent a tot allò que pugui passar fora de la nostra capital i ben conscient que les sensibilitats d'altres parts del territori són, en realitat, les de tots, perquè això cohesiona i perquè això ens fa forts i grans com a país.

I avui voldria parlar de Cercs. Els meus estius amunt i avall entre Queralt i el Pedraforca em van deixar veure sempre aquella xemeneia fumejant, amb aquell fum terrible que treia, que sempre et preguntaves què feia allò al costat d'aquell paratge. La nova central tèrmica es va dur a terme l'any 1971 i durant catorze anys va cremar només carbó lignit de conca minera del Berguedà, fins al cap de vint anys, que va deixar pas a l'hulla sud-africana. Durant gairebé vint anys Cercs i tot el seu entorn van haver de suportar unes emissions de diòxid de sofre altíssimes, amb pluja àcida inclosa, emissions que només es van veure reduïdes quan un grup ecologista –Alternativa Verda– va presentar una denúncia contra la central i el seu director. El procés va acabar el 1985 amb la primera condemna per delictes ecològics a l'Estat espanyol.

Doncs bé, Pep Puig i Boix, actual diputat de Junts per Catalunya, va ser, com a fundador i membre d'Alternativa Verda, qui va dur a terme aquella batalla legal exitosa contra una de les elèctriques més grans del país. (*Aplaudiments.*) I va ser gràcies a persones com en Pep que aquella xemeneia, que a mi de petita em feia por perquè feia cent vint metres d'alçada i treia aquell fum horrorós, va deixar de treure fum altament tòxic. I ara, després dels anys, quan poses Cercs a Google hi surt la paraula, en segon lloc, «terror». I no és per una brillant idea que ha tingut algú de posar una incineradora nova a la comarca després d'anys i anys d'aguantar una central tèrmica, sinó perquè la comarca del Berguedà, que ja ha perdut el tèxtil i el carbó, ha fet un gran esforç per buscar noves oportunitats que permetin refer els llocs de treball i regenerar l'economia de la zona. I una de les més importants és el turisme, i a prop de les antigues mines hi han fet un parc d'atraccions de terror. Si quan entres a Google surt «terror» és precisament perquè se n'estan sortint.

La comarca demana ser tinguda en compte per generar més ocupació, més empreses, però demanen que no sigui a qualsevol preu. I des de Junts per Catalunya creiem que la protecció del medi ambient ha de ser part integral de les polítiques públiques i s'ha de valorar conjuntament amb l'impacte econòmic i social en la presa de decisions.

És per això que mostrem el nostre ferm compromís, i ho diem ben alt i ben clar: des de Junts per Catalunya ni volem ni voldrem ni recolzem ni recolzarem aquest projecte d'incineradora per a la comarca del Berguedà. (*Aplaudiments.*)

Per això, avui no parlarem de tecnicismes ni de com serà el model de gestió de residus de Catalunya, perquè això ho farem durant la tramitació de la Llei de residus, quan els tècnics i experts entrin en acció. I ho farem, com sempre, escoltant la ciutadania, com ja s'ha fet en el procés de participació ciutadana endegat pel Departament de Territori el juliol del mes passat, on van entrar quaranta-una opinions sobre les quals el departament ja està treballant i ha presentat el seu retorn. Cap dubte hi pot haver del nostre compromís amb el medi ambient. El Govern ha decretat l'emergència climàtica i ha organitzat la primera cimera pel canvi climàtic. Un bon començament per iniciar la transició cap a una Catalunya verda.

Avui volem mostrar el nostre compromís amb el territori, i molt especialment amb Cercs i amb el Berguedà, i ens sumem a les peticions dels seus trenta-un municipis i del Consell Comarcal del Berguedà per demanar aquesta moratòria que ha de permetre dissenyar el país que volem entre tots; una moratòria... (*aplaudiments*), una moratòria que no permeti obrir noves incineradores fins que en el marc de la Llei de residus, que s'ha de tramitar durant aquest primer semestre de 2020 –no fem trampa, encara no estem en temps–, s'estableixi, després d'escoltar a tothom, seguint (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) les directrius europees, les bases del model de recollida i tractament de residus que volem per a Catalunya. I ja acabo, president.

Així doncs, votarem a favor del primer punt d'aquesta moció, que demana aquesta moratòria per a les incineradores fins la tramitació de la llei; votarem també a favor del tercer punt i en contra del segon punt, perquè creiem que aquest debat ha d'arribar amb la tramitació de la llei.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per fixar la seva posició, té la paraula ara, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Sergio Sanz.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president. Benvinguts, a tots els convidats. La primera cosa que volia fer era expressar el condol, en nom del meu grup, cap a la família i els amics i companys del Xavier Batriu. La veritat és que és molt lamentable el seu accident i la seva pèrdua.

Ara passaré a comentar la moció. Quería señalar que en la exposición de motivos ha habido..., bueno, la CUP dice que el sistema capitalista es el responsable de la explotación de recursos naturales. La verdad es que me llama la atención esta necesidad de exhibir una identidad ideológica para acabar aterrizando en un debate tan concreto como es la gestión de residuos, residuos que se producen porque el ser humano, desde la noche de los tiempos, explota los sistemas naturales y ha causado grandes pérdidas para el patrimonio natural. Tanto es así que hay estudios que señalan que el 80 por ciento de los grandes mamíferos que se extinguieron en Norteamérica lo hicieron a partir de la llegada del ser humano al continente. Y eso es anterior al capitalismo, al comunismo, al feudalismo o a cualquier sistema económico y político actual o pasado. Así que la preservación del medio natural y del clima deben ser una preocupación para todos y basarse en evidencias.

Como decía, la explotación de recursos es consustancial a la existencia misma del ser humano y a su desarrollo. Esa explotación eclosiona con la agricultura, la ganadería y, con mayor intensidad, a partir de la revolución industrial. Pero acompañando a ese desarrollo también se desarrolla el pensamiento, la ética, la cultura y la ciencia. En definitiva, se ha desarrollado la razón. Y por eso debemos afrontar los retos de forma razonable. ¿Es razonable aplicar una moratoria a nuevos proyectos de revalorización de residuos urbanos e industriales sin tener planificada su alternativa? A nosotros no nos lo parece. No nos lo parece porque antes de plantear una medida de este tipo, debemos trabajar para reducir al máximo posible la generación de residuos; tenemos que ser más eficientes en el consumo de recursos, pero también mejorar en cuanto a reutilización o reciclaje. A partir de la utilización de materiales renovables o biodegradables que procedan de la biosfera y no de la litosfera, se pueden hacer cosas. ¿Queremos reducir el consumo de cemento? Impulsemos la construcción en madera. Se puede hacer.

Pero si no solucionamos previamente la reutilización o el reciclado, no podemos impedir su revalorización. Podemos trabajar para mejorar los sistemas de revalorización. Podemos mejorar los sistemas de filtrado de emisiones para captar las partículas volátiles. Pero no podemos paralizar este tipo de proyectos sin tener antes una alternativa en funcionamiento. Si no tenemos antes esa alternativa, lo más probable es que los residuos acaben en vertederos, y eso supone asumir el riesgo de que puedan aparecer lixiviados, que se contaminen los acuíferos, los ríos, el agua potable y el mar. Y, además, también se produce un incremento en la emisión de gases como el metano, que son más nocivos que el CO₂.

Actualmente, la alternativa a la revalorización es el vertedero. Y un vertedero no es la solución; no lo es en términos ecológicos ni económicos, y, además, la gestión de un vertedero después de su clausura sigue teniendo costes en ambos sentidos.

No cuestionamos la buena voluntad con la que se plantea esta moción, pero si su conveniencia. A veces lo perfecto es enemigo de lo bueno. Y desde Ciudadans somos partidarios de mejoras incrementales, paso a paso. Por supuesto que tenemos que avanzar a la economía circular, una economía basada en un menor consumo de recursos naturales y energéticos, basada en la reutilización de materiales, en la utilización de materiales y energías renovables, en el uso de materiales reciclables o reutilizables y de emisiones neutras de CO₂, es decir, emisiones que queden compensadas.

Mientras tanto, lo que debe hacer el Govern es ser riguroso en el cumplimiento de las condiciones que establece la normativa, y, si es necesario, que se revise para hacerla más exigente. También se deben desarrollar políticas públicas más ambiciosas para avanzar a una economía ambientalmente sostenible.

Pero lo que no debe hacer el Govern es generar inseguridad jurídica, que es lo que va a provocar la moción que ha transaccionado con la CUP. Y otra cosa que no debe hacer tampoco el Govern es actuar sin el debido rigor. Miren, hay estudios que indican que los vertederos causan diecinueve veces más emisiones de CO₂ que esos mismos residuos siendo revalorizados energéticamente. Según datos del Ministerio para la Transición Ecológica, el 80 por ciento de las emisiones procedentes de la gestión de residuos proceden de los vertederos. Por tanto, no podemos poner trabas a esa revalorización energética de residuos si no hemos desplegado antes una alternativa mejor.

Y, por todo ello, votaremos en contra de la aprobación de esta moción.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula ara el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Saludar les plataformes que ens acompanyen; també els representants sindicals que ens acompanyen aquesta tarda.

Trobo a faltar el conseller Calvet, perquè li volia... –veig que hi ha part del seu equip, que també el vull saludar–, li volia transmetre, al conseller Calvet, que m'he mirat les seves respostes a la interpellació i, en línies mestres, hi estic d'acord, li volia transmetre això, no?, i que comprenc, no sé si és per qüestió d'horaris..., o puc comprendre, fruit de les intervencions que he escoltat, la seva no presència avui aquí.

En aquesta moció, sobretot en l'exposició de motius que l'ha acompanyada, es fa dir, o manifesta..., es fa dir a la legislació europea coses que la legislació europea no diu. I, en les parts on se li fan dir coses que sembla que diu, el que es fa és una interpretació esbiaixada de la normativa europea.

Mirin, les emissions derivades de la valorització energètica de residus a Catalunya representen un 0,03 per cent del total d'emissions de gasos d'efecte d'hivernacle a Catalunya. Dades de la Generalitat de Catalunya. En canvi, les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle derivades dels abocadors representen el 4,5 per cent en el període 2013-2017. Per què? Doncs perquè el principal gas que emeten els abocadors, que és el metà, té un potencial vint-i-cinc vegades superior al del diòxid de carboni. Per tant, la valorització energètica de residus no suposa, tal com s'ha volgut afirmar en l'exposició de motius d'aquesta moció i en les intervencions que he escoltat, un increment en l'emissió de gasos si ho comparem amb els abocadors.

No hi ha cap text legislatiu europeu que digui que s'ha modificat la jerarquia de gestió de residus amb relació a la valorització energètica. La jerarquia és la que és des de l'any 2008, de la directiva marc. No hi ha cap text de l'actual paquet d'economia circular europeu que digui que la valorització energètica ja no és valorització de residus.

És fals també que la metanització no sigui valorització. De fet, és el tipus de valorització que, a més, promou la Comissió Europea en la seva comunicació sobre residus i energia de l'any 2018, fa quatre dies, per possibilitar tant la valorització energètica com el reciclatge material.

No hi ha cap text legislatiu europeu que estableixi restriccions també a les tècniques de coprocessat. Ho dic en referència al segon punt d'aquesta moció, que fa referència a les cimenteres. De fet, el coprocessat substituïnt combustibles fòssils és reconegut internacionalment com una via essencial per reduir emissions de gasos d'efecte d'hivernacle i avançar cap a una economia circular estalviant recursos naturals.

També s'ha esmentat la sobre capacitat i la situació de països que depenen fortament de la valorització, de la incineració, a la Unió Europea, de cara a implantar mesures restrictives que reverteixin aquesta situació. Però aquest no és el cas ni de Catalunya ni d'Espanya. Cal recordar que a Catalunya acaben a l'abocador pràcticament el doble de residus municipals que a valorització energètica.

Jo encara no he entès mai, o se'm fa difícil d'entendre..., sí que ho entenc, eh?, però se'm fa difícil d'entendre, per què es qüestionen els CDRs –vull dir els combustibles derivats dels residus, no m'interpretin malament (*rialles*)– respecte a utilitzar altres combustibles fòssils –estic parlant de les cimenteres–, com el carbó, el gas o el fuel –el fuel–, que és l'última escorrialla, en aquest cas, del petroli, no?

Mirin, la normativa ambiental, per acabar, no preveu la possibilitat d'establir moratòries, a diferència de la normativa urbanística. Les autoritzacions ambientals tenen un caràcter reglat i no discrecional, i a això ens hauríem d'atendre. I la Llei de residus de Catalunya, que nosaltres volem que tendeixi cap al residu zero, el que ha de fer, bàsicament, des del nostre punt de vista, és prevenir en origen, reduir en origen. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Per tant, ja deuen haver interpretat –acabo, president– que la nostra posició en aquesta moció, tal com ha estat redactada, serà en sentit negatiu; per tant, votació contrària.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro. Quan vulgui.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades... Moltíssimes gràcies als activistes i les activistes que avui sou aquí i que heu defensat durant anys la lluita perquè es deixin de generar residus davant dels nuclis urbans.

Crec que hauríem de partir..., per la base del debat. Hi ha com a mínim dos evidències científiques que pesen sobre aquesta discussió.

La primera és que la incineració segueix sent un problema ecològic al nostre país i a la Unió Europea. Emet CO₂ i, per tant, hauria de ser substituïda per una economia circular que no fes que els residus acabessin en un abocador o en una incineradora, sinó que fossin reutilitzats o reciclats.

I la segona és que és també un problema de salut pública. I d'aquesta segona, se n'acostuma a parlar menys, perquè l'emergència climàtica està sobre la taula en la nostra societat, però també hauríem de començar a passar-ne comptes. Cada cop hi ha més evidència científica dels morts a la Unió Europea i al nostre país per problemes relacionats amb la contaminació de l'aire. I hem de ser ambiciosos també a l'hora de desplegar plans de qualitat de l'aire, a revisar els nostres plans urbanístics de les ciutats i a revisar quins equipaments poden i no poden estar a prop dels nuclis urbans.

Perquè quan un veu com emergeixen conflictes socioecològics arreu del territori, el que ens hem de preguntar és com hem arribat a aquesta situació, com hem arribat a que s'incinerin residus a dos-cents metres d'una escola, d'un nucli urbà, etcètera.

I crec que això, bàsicament, és es pot resumir en dues qüestions: hi ha hagut una mala planificació energètica sostinguda al conjunt de l'Estat espanyol. Tenim centrals tèrmiques al 13 per cent de la seva capacitat arreu de l'Estat, centrals tèrmiques en desús que, a poc a poc, van posant en marxa sistemes de crema de residus i de valorització energètica de residus. I hem tingut també una mala planificació de residus. Tenim una llei de residus que segueix pensant el problema de la gestió de residus com un problema de gestió d'escombraries i no com un problema de gestió de recursos. I això fa que, molts cops, el repte sigui més fer desaparèixer els residus de la societat –sigui enterrant-los en un abocador o sigui incinerant-los en una incineradora– que pensar com tanquem el cycle de l'economia. I a això hauríem d'afegir que, en molts llocs, especialment de l'àrea metropolitana de Barcelona, hi ha hagut una política urbana expansionista que fa que allò que quedava als marges o fora de les ciutats avui estigui als marges i dins de la ciutat. I que, a més, no només és un problema d'expansió urbanística, sinó que molts equipaments que se situen al marge de les ciutats avui els tenim situats molt a prop de focus d'incineració.

I hem arribat aquí perquè no hi ha hagut una legislació valenta en matèria de residus. Avui estem dient: «El compromís del Govern és que el primer semestre de l'any 2020 tinguem una llei de residus que necessitem durant anys.» Perquè tots aquests problemes que emergeixen al territori són problemes que tenen a veure en com gestionem avui els residus. I, per tant, lo fonamental, des del nostre punt de vista, és que, quan estem en un *impasse* com aquest, és a dir, quan tenim infraestructures que produeixen problemes evidents tant de contaminació com de salut pública i encara no tenim una legislació que ens permeti ordenar la gestió de residus al nostre país, han d'aplicar-se els principis rectoris en matèria ambiental com són el principi de precaució i el principi de prevenció. I per això donem suport a la moratòria als projectes... als nous projectes d'incineració.

I hem de ser clars al respecte: d'aquí no en sortirem fins que no tornem a reconstruir la jerarquia en l'ús de residus i apostem per una legislació valenta que refaci una economia circular. I això vol dir que, primer, reduir; després, reutilitzar i, després, reciclar. I també qüestiona un element fonamental, que la valorització energètica dels residus l'hem de començar a no contemplar com una política eficient de valorització. Aporta energia, però no aporta cap solució a la gestió de residus en el nostre país.

I, per tant, el repte fonamental és: hem de reconstruir una llei de residus que sigui valenta i que aposti per un sistema circular, i donem suport a una moratòria als nous projectes d'incineració perquè en aquest *impasse* ha de prevaldre el principi de precaució i de prevenció.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del seu Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula ara el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santiago Rodríguez i Serra

Gràcies, president, per posicionar-nos en relació amb aquesta... amb aquesta moció, no?

En primer lloc excusem, com ja s'ha dit, l'absència del conseller. De fet, excusem l'absència del conjunt del Govern. I, home, jo, si fos el conseller de la cosa, segurament també faria per no estar en el debat i votació d'aquesta moció, vist el posicionament que han expressat, precisament, els... els grups que donen suport al Govern i, més particularment, el grup del conseller, és a dir, l'antiga Convergència, no? (*Veus de fons.*) Sí, té molt, molt..., té molt a veure. Té molt a veure –té molt a veure. Perquè aquesta és una moció que està absolutament carregada de prejudicis. Absolutament carregada de prejudicis. Des de l'exposició de motius, que és el nostre motiu, eh...

suficient per votar en contra de tota la... de tota la moció. Simplement, l'exposició de motius. Simplement, el primer paràgraf de l'exposició de motius. Són els prejudicis als que estem acostumats per part de determinats partits; no el de l'antiga Convergència, però sí de determinats partits. El que ens sorprèn –o no tant– últimament, és que l'antiga Convergència s'afegeixi també en aquests prejudicis. Les maldats del capitalisme, l'explotació dels treballadors, el prohibir..., el prohibir sempre davant de la promoció.

La política de residus és la que és, no la que diu la moció. És la que és, és la que diu la directiva europea. La jerarquia de residus és la de prevenir, la d'intentar que no es generin residus; si se'n generen, intentar la seva reutilització; si no, el seu reciclatge; si no, la valorització energètica i, si no, la seva, doncs, eliminació.

I el que es proposa en la moció és desestimar la valoració energètica. I, per tant, si es desestima la valoració energètica en la mesura que continuen havent-hi residus i, per tant, la prevenció no és total, no estem en el residu zero i no hi ha reutilització i no hi ha reciclatge, han d'anar a l'eliminació, i això és pitjor que la valorització energètica, no? I, per tant, no podem donar suport a una moció que el que demana és una moratòria i un tancament de totes les instal·lacions de valorització energètica. Bàsicament perquè no serà possible dur-ho a terme. Podem ser fabuladors i aprovar una moratòria, però la realitat ens diu que això no serà possible.

Això no vol dir que siguem favorables a que es construeixin plantes d'aquestes característiques a tot arreu, sinó que, si es fan, s'han de fer amb totes les garanties de salubritat i de benestar per al conjunt de la ciutadania. Per tant, el nostre grup no pot donar suport a aquesta moció.

El president

Gràcies, diputat. I, en darrer terme, per pronunciar-se sobre les esmenes, té el torn de nou la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Pel que fa a les esmenes de tres punts molt concrets. Per cert, als partits que ho han expressat, perquè ho sàpiguen, no votem la part introductòria; votem tres punts molt concrets. Era més fàcil, simplement, senyor Terrades, dir que no està a favor d'una moratòria i no buscar subterfugis sobre qüestions, com també el diputat de Ciutadans ha plantejat, sobre el negacionisme sobre una evidència científica, que és que estem en un context d'emergència climàtica i que les causes d'aquest context d'emergència climàtica ha estat el model econòmic i productiu del món que ha estat principalment en els darrers anys, que és quan hem accelerat en aquesta emergència climàtica, el sistema capitalista. Però, bé, n'hi ha que en diuen «prejudicis» i n'hi ha que en diem «ciència».

Vull, simplement, fer servir aquest temps per agrair la feina també dels diputats amb qui hem treballat les esmenes i les transaccions. A la diputada... a la Glòria, a la Mònica i a en Pep, per la feina que hem pogut fer col·lectivament.

Jo assumeixo que no és senzill el que avui, segurament, en la següent votació aprovarem, però encara, per vostès, serà més difícil el repte que tenim al davant amb la llei de prevenció i de residus zero, perquè implicarà fer front a grans corporacions i, precisament, a les elits extractivistes que ens han portat fins aquí.

A dia d'avui en el *top 5* de les plantes industrials amb major emissió de CO₂ i amb major impacte sobre el medi ambient hi tenim un dels principals lobbys que ens pressiona, en aquest sentit, com és Ciments Molins. Per tant, en el repte que tenim al davant tenim molta feina per fer, i estic segura que amb el treball consensuat, com hem fet en aquesta moció, podrem arribar a grans acords.

I acabo. Que ningú jugui a voler confrontar llocs de treball; la classe treballadora, amb les necessitats ingents de frenar l'emergència climàtica i fer-hi front. Que ningú jugui amb aquests subterfugis i amb els interessos creuats, perquè nosaltres no estem parlant d'això, nosaltres sempre estarem al costat de la classe treballadora

i de garantir tots els llocs de treball per a totes les persones que puguin quedar afectades per la necessitat de fer front a aquest canvi climàtic.

Per tant, acabo. Moltes gràcies a tots, a totes, i moltes gràcies a la plataforma.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Hem cridat a votació.
(*Pausa.*)

Molt bé. S'ha demanat votació separada del punt número 2. Alguna petició més?
(*Pausa.*) No?

Doncs passem a votar el punt número 2 de la moció.
Comença la votació.

El punt número 2 ha estat rebutjat per 42 vots a favor, 87 en contra i una abstenció.

Era per votació separada. Senyora Sànchez? (*Natàlia Sànchez Dipp intervé sense fer ús del micròfon.*) Lectura? (*Veus de fons.*) De quin punt? Del punt 1? (*Pausa.*) Doncs ara que el votarem, el llegirem. Molt bé. Doncs demano a la secretària quarta si pot fer lectura del punt número 1. I votarem el punt número 1 i el 3 conjuntament.

La secretària quarta

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a establir una moratòria, amb caràcter urgent, a nous projectes d'incineració de residus urbans i industrials, utilitzant l'instrument legislatiu que es consideri adient: decret, llei d'acompanyament dels pressupostos, modificació de la planificació sectorial en matèria de residus, etcètera.

»Alhora, dictar la suspensió de qualsevol tramitació actual en curs fins que no s'arribi a assolir els objectius de la Unió Europea de reduir el 40 per cent dels GEH l'any 2030 en relació amb el generat el 2019 i els objectius de la Llei catalana de canvi climàtic per a l'any 2050» (*remor de veus*) «així com el compliment dels objectius europeus en matèria de generació de residus, els quals fan prevaldre la reducció, la reutilització i el reciclatge...»

Natàlia Sànchez Dipp

Disculpi, està llegint la versió no transaccionada, per tant, l'original; que jo ja hi estic d'acord (*rialles*), però no és el punt que s'aprovarà. Hi ha alguna petita modificació en les transaccions amb el grups d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya. Disculpin.

(*Remor de veus.*)

La secretària quarta

Disculpa, no tenia la transacció a mà.

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a establir una moratòria, amb caràcter urgent, a nous projectes d'incineració de residus urbans i industrials, utilitzant l'instrument legislatiu que es consideri adient: decret, llei d'acompanyament dels pressupostos, modificació de la planificació sectorial en matèria de residus, etcètera.

»Alhora, dictar la suspensió de qualsevol tramitació actual en curs fins que no s'aprovi la nova llei de prevenció de residus catalans, que estableixi el procediment per a l'ordenació de residus produïts a Catalunya, en base als objectius europeus en matèria de residus, els quals fan prevaldre la reducció, la reutilització i el reciclatge en un marc d'economia circular.»

El president

Molt bé. Votem, doncs, aquest punt, conjuntament amb el punt número 3 de la moció.

Comença la votació.

Aquests dos punts han estat aprovats per 75 vots a favor, 55 en contra i cap absència.

(Aplaudiments.)

Declaració del Parlament de Catalunya de suport als comitès d'empresa de Nissan

401-00029/12

Passem ara a la lectura d'una declaració institucional. Prego a la secretària quarta, la senyora Rut Ribas, que en faci lectura.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport als comitès d'empresa de Nissan. L'empresa Nissan, que forma part de l'aliança Renault-Nissan-Mitsubishi, el segon venedor de vehicles a escala mundial, és una multinacional que fabrica vehicles de passatgers, a més de vehicles comercials, a les plantes de Catalunya, i que ocupa tres mil treballadors i treballadores.

»Durant el període 2017-2019, la finalització de la producció de diversos models ha fet minvar la producció, la qual cosa ha fet reduir, així mateix, els nivells d'ocupació. Per aquest motiu, l'any 2019, la direcció de l'empresa i els representants dels treballadors i treballadores van acordar un expedient de rescissió de contractes que va afectar sis-centes persones.

»Aquest acord es va signar amb el compromís de reorientar les plantes cap a nous productes. En aquest sentit, l'exemple més concret són les inversions acordades per a la nova planta de pintura a la Zona Franca, amb l'objectiu d'adaptar-la als nous requisits mediambientals. Aquestes inversions compten amb els ajuts concedits a la multinacional per la Generalitat a fi de reduir l'impacte econòmic de la inversió.

»Durant les darreres setmanes, i malgrat els compromisos adquirits entre els representants dels treballadors i treballadores i la multinacional, s'ha anunciat la decisió de donar per finalitzada al maig la fabricació del vehicle Mercedes, fet que comporta una nova retallada productiva.

»Les incerteses que es generen, fruit d'un entorn d'inestabilitat internacional, juntament amb canvis tecnològics i energètics disruptius que afecten el sector de l'automòbil, col·loquen Nissan a Catalunya en una situació precària i molt crítica. A més, l'empresa ha de fer front a les perspectives de transformació del sector de l'automoció a Catalunya, que inexorablement requereixen la reducció de les emissions de CO₂. Així mateix, l'impacte negatiu que poden suposar decisions dràstiques a Nissan repercutirà directament en tot el parc de proveïdors i empreses auxiliars, que, en conjunt, aglutinen més de vint mil treballadors i treballadores del sector de l'automoció.

»El Parlament de Catalunya expressa el seu suport a les treballadores i els treballadors de Nissan davant la incertesa del futur de les diferents plantes i demana que Nissan mantingui la base de les seves operacions industrials a Catalunya, cercant solucions per tal de garantir la continuïtat de la producció de vehicles a la Zona Franca.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya demana que la part social participi activament en la negociació entre els governs i la direcció de l'empresa, amb la voluntat explícita d'intentar trobar una solució satisfactòria, d'evitar la pèrdua dels llocs de treball i de complir els acords previs, reconeixent el gran esforç que els treballadors i les treballadores han fet els darrers anys.

»Palau del Parlament, 5 de març de 2020.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Gràcies, senyora secretària.

Sí, diputat Gibert, per què em demana la paraula?

Pol Gibert Horcas

Volia demanar la paraula perquè lamentem que s'hagi aconseguit fer aquí i avui, sense poder comptar amb treballadors de Nissan a la tribuna, que estaven convidats, perquè estan aturats a la porta del Parlament i moltes vegades no han pogut arribar fins aquí a la porta manifestacions molt diverses i avui, que era un dia important, no han pogut venir amb nosaltres.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. Gràcies, diputat.

Manifestació de condol per la mort de tres ciutadans en un accident al Caucas

Abans d'acabar, deixin-me lamentar en nom de la cambra, segur, la mort de tres ciutadans catalans ahir en un accident de muntanya al Caucas, tres servidors públics, i expressar el condol a la família, amics i companys dels tres malaurats ciutadans morts en aquest accident de muntanya.

Aixequem la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i set minuts.